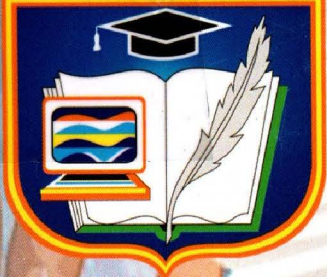

37.035(05)

9 11

АЛЬНИЙ ЗАКЛАД

ІМЕНІ АКАДЕМІКА СТЕПАНА ДЕМ'ЯНЧУКА

XXI
Я ГОЛОСУЮ ЗА
МИР!
2017

I/N 42016

Автори

к 1 0 0 0 8 / 3 / 7 8 1 0

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,

пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука

Я голосую за мир!

Матеріали XXI Міжнародних
громадських учнівських читань

W 42 016

Рівне - 2017

37.035(05)

Я 11

У збірнику висвітлені основні погляду учнів на проблему збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, Академік академії Вищої школи України – *голова редакційної колегії*.

Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент – *співголова редакційної колегії*

Члени редколегії:

Пагута Т.І., директор Інституту педагогічної освіти, кандидат педагогічних наук, доцент.

Петрук О.М., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальні за випуск – доц. **Марчук О.О.**, **Михальчин М.М.**

*Кафедра педагогіки
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2017*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Міжнародні учнівські громадські читання «Я голосую за мир» – це добра традиція, започаткована засновником нашого університету, доктором педагогічних наук, академіком Степаном Якимовичем Дем'янчуком, яка упродовж 21 року підтримується ініціативною групою кафедри педагогіки у нашому університеті. Метою читань є залучення талановитої учнівської еліти у прозовій та віршованій формах висловити своє бачення проблеми війни та миру.

Збірник цьогорічних читань, на відміну від минулих років, не буде містити творів від російських учнів, оскільки через дестабілізацію політичних стосунків між Росією та Україною та антиукраїнську пропаганду адміністрація загальноосвітніх закладів Росії категорично заборонила учнівській молоді їхньої країни брати участь у наших читаннях, тим самим визнаючи причетність своєї держави до військових дій на Сході України.

У збірнику цьогорічних, XXI Міжнародних учнівських читань «Я голосую за мир», розміщено 200 творів, авторами яких є діти з України (м. Рівне, м. Луцька, Рівненської, Житомирської, Волинської та Хмельницької областей), Польщі та Чехії.

На сторінках збірника учнівська молодь возвеличує подвиги захисників нашої Вітчизни, які відстоюють незалежність України, оплакує наших героїв, які поплатилися життям за свою державу, і разом з тим гнівно засуджує окупантів, які спокусилися на нашу територіальну цілісність, тим самим наражаючи на небезпеку життя їх та їхніх родин. Учні висловлюють щирі сподівання на якнайскоріше закінчення кровопролитної війни та панування довгоочікуваного миру на нашій рідній землі.

Це є свідченням того, що миротворча ідея, започаткована Степаном Якимовичем та його прагнення творити добро, отримали своє продовження не лише в серцях наших добровольців, котрі стали на захист української держави на Сході країни, але й у серцях сучасних школярів, яких об'єднує одна єдина ідея: «Нехай запанує мир на нашій Україні».

Оргкомітет читань

*Березка Марія,
1-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Нам хочеться миру!
Мир в країні-сонце світить,
радість, щастя і весна,
гомонять щасливі діти...
Ось така країна в нас була.
Прийшла війна, розруха, страх...
Не чути співу солов'я.
Погасла радість у очах,
і затужила матінка-земля.
А нам так хочеться миру, достатку,
спокою, радості і доброти,
щоб знову все було в порядку
і ми не знали страшної війни!

*Калько Софія,
1-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Не кіно
В ріднім краї весна, заспівали птахи
І понесли струмки талу воду до річки.
Все як завжди та лиш почорнілі сніги
Щось нагадують... трішки...
Наче грудки землі на снігу, тіні і кров,
Вибухи, схованки, колії траків.
Що це? Може кіно я згадала? .. і знов...
Просто хтось йде в атаку...

***Бабій Софія,**
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Мріємо про мир
Моя Батьківщина,
моя Україна
єдина у світі,
найкраща країна!
Небо блакитне,
пшениці поля...
Мріє про мир
вся наша сім'я!
Дай же нам, Боже,
сили й терпіння,
жити у мирі
даруй нам уміння!

***Бартошук Даніела,**
2-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Війна і мир
Війна – це сльози, сум і біль
Це плачуть діточки без тата
Це вщент зруйновані будинки
Була колись чиясь тут хата.
А мир – це сонечко яскраве,
Квітучі маківки й ромашки
І у дітей віночки золоті –
Із квітами яскравими вони.
І всі – маленькі і дорослі
Благаєм про завершення війни,
Щоб усмішками сяяли обличчя
В усіх ЛЮДЕЙ, на всій ЗЕМЛІ!!!

*Борейчук Ліка,
2-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я – за МИР!

Війна – коли постійно страшно:
Не можна гратись і пісень співать.
Коли затишною стає холодна хата,
Аби лише не чути залп гармат.

Війна – коли не можна примиритись,
Тому що біль від багатьох утрат.
Бо все поламано і знищено довкола:
Ліси, луги, степи в вогні стоять.

Мені здається, треба просто жити,
Любити сонце, небо, рідний край,
Не дозволять війні себе прикликать.
«За МИР» я згідна голос свій віддять!

*Ворощук Анна,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я хочу...

Я хочу, щоб усі пам'ятали,
як хлопці і дівчата в ХХІ столітті
за неньку Україну воювали,
за мир, щоб був завжди,
щоб Батьківщина не знала війни.
Воювали, щоб лагідне сонечко
заглядало в кожне віконечко,
щоб всі маленькі діточки
зростали в рідній стороні, як квіточки!

Буде мир – буде і стабільність!
Я хочу, щоб ви пам'ятали,

що багато людей за нас воювали!
Україну закривали душею і тілом,
були патріотами словом і ділом.
Герої піклуються,
щоб діти в майбутнє впевнено йшли,
хочуть і хвилюються,
щоб нам на дорозі всюди квіти цвіли.
Тому вони борються за мир і надійність.
Буде мир, то, звісно, буде і стабільність!

*Герасимчук Віталій,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Хочу в мирі жити!
Є у мене мама й тато.
Родичів у нас багато.
І сестрички є маленькі-
Віка й Владочка гарненькі!
Друзів дуже добрих маю!
У футбол із ними граю.
Хочу в мирі жити,
з усіма дружити,
на «12» вчитися,
ні з ким не сваритися,
ніколи не битися,
з усіма миритися!

*Демчук Олександр,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я мрію!
Я народився в мирний час.
Мені вже сім, я ходжу в 2 клас.
У мене друзів є багато,
є мама, братики і любий тато.
Я їх люблю душею щиро,

і хочу, щоб жили ми всі у мирі.
Я мрію, щоб спокійні усі спали,
щоб діти вчилися, дорослі працювали.
Я мрію, щоб веселе тепле сонце
заглядувало завжди у віконце,
цвіли щоб в полі маки і волошки,
а між житами ще ромашок трошки,
щоб соловейко нам співав гарненько,
щоб процвітала в мирі Україна-ненька! .

*Дерлюк Олександра,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Мир потрібен нам усім,
І дорослим, і малим.
Усі хочуть в мирі жити,
І батьки, і їхні діти.

Хай залишить нас війна,
Ця лиха і руйнівна.
Кожен хай мене почує
І за мир проголосує!

*Заяць Софія,
2-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я хочу, щоби мир був на землі
Весна настане, закурличуть журавлі,
Посіє мама квіти біля хати.
Я хочу, щоби мир був на землі,
Щоб тата не доводилось чекати...
Чекати з лютої, жорстокої війни,
Де так багато вже батьків убили.
Я хочу, щоб вернулися сини
До матерів, що Бога так молили...
Молили про закінчення війни,

Щоб мирно сіяти ті квіти біля хати,
Щоб дітям снилися барвисті, мирні сни
І щоб нікого не доводилось чекати.

*Касянчук Тетяна,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Наступить хай мир!!

Яка жахлива війна!
Скільки горя принесла вона,
розпачу, страху, сліз, біди!
Мою рідну землю ти обійди!
Хай заростуть окопи травою!
Хай повернуться живими
сини всі додому!
Хай їх матері не плачуть, не ридають,
Синочків своїх живих зустрічають!
Хай будуть щасливі усі діточки!
Цвітуть хай чудові кругом квіточки!
Не буде сиріток нехай в Україні!
Наступить хай мир у рідній країні!

Який прекрасний мир!

Який прекрасний мир!
І цінуймо ж його завжди!
Бо коли мир, то радіють діти,
цвітуть сади, буяють квіти,
колоситься золотом щедра земля,
чути чарівний спів солов'я.
Хай завжди панує мир на землі,
бо хочуть миру дорослі й малі!

*Кісільчук Христина,
2 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

**Я хочу миру
Я хочу миру,**

Щоб не було війни !
Я хочу дива,
Щоби сади цвіли !
Я хочу щастя,
Щоб не текла сльоза...
Я хочу сонця,
Нехай піде гроза...
Омиє рани,
Напоїть все сповна.
Нехай буде радість
І вже прийде весна !

Костюк Юлія,

*2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Потрібно в мирі жити!

Люблю вранці до школи поспішати,
люблю вчитися, знання здобувати.
Люблю в музичну школи ходити,
сестричку маленьку в садочок водити.
Люблю, коли збирається разом сім'я:
матуся, татко, братик, сестричка моя.
Люблю з ними відпочивати,
бабусі любій допомагати.
Люблю в ліс і до річки ходити,
в квартирі прибирати, з мамою посуд мити.
Люблю спокійно спати,
з друзями в різні ігри грати.
Для цього потрібно завжди в мирі жити!
Для цього потрібно з усіма дружити!
Тож давайте в мирі жити!
Тож давайте всі дружити!

Кривицька Олександра,

*2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Ти подивись на небо - вже кулі не летять.

Ти подивись на землю - закінчилась війна.
Ти подивись на небо - це Бог охороняв.
І всю нашу державу він завжди захищав.

*Лебідь Євген,
2 клас, СШ-інтернат,
м.Шепетівка, Хмельницька область*

Бувас, часом...

Бувас, часом затремтить серденько...
Бувас, часом засумус пенька...
Бувас, часом тата пригадаю...
Бувас, часом у кугку ридаю...
Буває, часом братика ображу...
Бувас, не про все розкажу...
Бувас, часом не завжди хороший...-
Але завжди я щиро прошу:
Нехай веміхасться матуся!
Хай кожен має татуся!
Нехай мій братик стане дужим!
Нехай всі діти в світі дружать!
Нехай війна втече далеко,
Хай лід сердець розтонить спека!
Нехай прохання наші щирі
Україні подарують МИР!
Я голосую за мир

*Лозюк Олександра,
2 – Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Я голосую за мир,
За мир на моїй Батьківщині,
Я голосую за мир,
За мир в усьому світі,
Я голосую за мир,
За щастя у кожному домі,

Я голосую за мир,
Хай будуть щасливими діти,
Я голосую за мир
На рідній моїй Україні.
Хай буде завжди він і всюди,
Щоб не плакали ніколи люди,
Хай буде безхмарним і чистим небо,
Хай швидше скінчиться війна,
Її нам не треба!

*Нечипорук Людмила,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я не хочу війни!
Йдуть мама з дочкою по вулиці.
Перехожі ними милуються.
Таке смішне дівчатко:
банти в кучериках, все в ластовинні...
Гарненьке, миле малятко!
...Хмарки... Рудого сонечка бризки...
Та раптом... Не забути ці виски!
Вибух снаряду різкий...Який жах!
І на душі один лише страх!
Душу на частини розриває
крик, що в серце проникає!
Це матуся кричить, ридає,
а доні її десь немає...
Поруч бантик біленький,
недалеко сандалик новенький...
Як часто, коли йде війна проклята,
гинуть ні в чому не винні малята!
Горе їхніх рідних ні з чим не зрівняти:
гірко ридають мама, бабуся, тато...
Не треба війни! Війни не треба!
Нам треба мир і чисте небо!

*Півень Катерина,
2 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я хочу миру!

Я хочу, дуже хочу миру,
Щоб сонечко всміхнулося згори,
Щоб завітчалась наша Україна,
Щоб не було ні горя, ні журби!

Щоб повернулись із війни солдати
Живі й здорові до своїх родин,
Ми – мирна нація, не прагнем воювати,
Всі в Україні скажуть як один.

У щасті і красі ми хочемо зростати,
Ходить до школи, мріяти, любити.
Хай тільки не стрілятимуть гармати,
І завжди буде мирною блакить.

Щоб колосилась на полях пшениця,
В саду лунали трелі солов'я,
Не заросла щоб стежка до криниці,
Я хочу миру, миру хочу я !!!

*Попович Тімур,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Нехай не буде більше війн!
Нехай не буде більше війн
і не стріляють автомати!
Лиш мир приходить у наш дім,
назад повернуться солдати.
Нехай гуляють надворі
веселі і щасливі діти,
співають взимку снігурі,

а влітку хай цвітуть скрізь квіти!
Нехай не буде більше війн!!!

*Свидинюк Софія,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Люблю...

Люблю я співати,
люблю малювати,
люблю я навчатись
і з друзями гратись.
Люблю танцювати,
люблю я читати,
мамі помагати,
на фортепіано грати.
Люблю я дивитись,
як дощ накрапає,
з-за хмари як сонце
до нас виглядає,
як маки цвітуть
і ромашки у полі,
як весело йдуть
всі учні по школі.
Люблю, коли мир,
бо всі люди щасливі,
всі дітки веселі
і мами красиві.

*Сидорчук Юлія,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Давайте в мирі жити!
Я прокидаюся вранці,
до школи біжу-поспішаю.
Там вчителі й любі друзі

на мене щодня чекають.
В школі учитись цікаво.
Співати люблю, малювати,
люблю писати, читати,
на перервах відпочивати.
З друзями в ігри граємо.
Добре усім дружити!
Разом вірші складаємо!
Давайте всі в мирі жити!

*Чепурка Ольга,
2-А клас , РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я хочу миру в Україні!
Я народилась в Україні
Де синє небо, лани безкраї
Набридло жити у руїні
Де навколо одні печалі.

Матір плаче в хатині
Донечка кличе привітно
Я народилась в Україні
Яка прагне до світла.

Я народилась в Україні
Ми українці, ми ж сім'я
Візьмімось серцем воєдино
Хай буде мир у майбуття.

Я хочу миру на землі
Благаю Вас, мої солдати,
Вертайтесь – кличуть матері
Вертайтесь стяги підіймати.

Чміль Тімур,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область

Хай буде мир!
Всі дорослі, і малі
бажають миру українській землі.
Мир-це щастя! Мир-це чудо!
Пам'ятайте про це, люди!
Коли мир, цвітуть скрізь квіти,
радісні гуляють діти,
Тож до школи поспішають,
вчаться там, відпочивають,
і співають, і малюють,
і читають, і танцюють.
Хай дитинство буде веселим,
Радість буде у оселях!
Хай ніхто ніде не гине!
Пісня хай сумна не лине.
Хай буде мир на українській землі!
Бажають миру дорослі і діти малі!

Якимчук Андрій,
2-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область

Найбільші скарби
Сьогодні вдень із школи прийшов малий школяр
і ніжно свою неньку про мир він запитав:
-Що, мамо, це за слово? Ну що воно таке?
Почув його я в школі. Сказали-дороге!
Матуся пригорнула, синочка обняла.
І любому синочку вона розповіла:
-Погляньмо за віконце у синє небо ми.
Як гарно світить сонце, колюється лани!
Калина біля хаги, росинка на траві.
Весело можна гратись маленькій дівчорі!

Поглянемо ще, сину, голівку підійми,
бо там, неначе струни, простягли кольори
яскраво так зігнулась веселка в небесах!
Немовби у дитини усмішка на вустах!
Ось це, мій сину любий, найбільші є скарби.
Цінуймо ж мир завжди ми й лишаймося людьми!

*Янчук Денис,
2 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Молитва за мир

Молюся, Боже, я до тебе –
Нам Україну збережи,
Щоб наші хлопці, що на сході,
Даремно кров не пролили!

*Виноградська Наталія,
3 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ступенів
Здолбунівської районної ради
Рівненської області*

Я голосую за мир!

Я мрію про мирне дитинство,
Про спокій у кожному дні.
Щоб на моїй землі не йшла війна,
Щоб в мирі ми усі жили.
Щоб ясне сонце в небесах
Світило нам завжди.
Щоб живими вертались у рідні краї
Наші герої –України сини!

*Гарасимчук Богдан,
3 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ступенів
Здолбунівської районної ради
Рівненської області*

Я голосую за мир!

Україно, коли прийшла до нас, війна?

Чому ти заставляєш всіх страждати?
Ми хочем жити в мирі і добрі,
Нікого з рідних не втрачати.

Я хочу жити у своїй державі.
Під мирним небом голубим,
Щоб над нами не літали гради,
Щоб у кожного був рідний дім.

Я вірю, Україна переможе,
І ворог піде з нашої землі.
Нехай запанує в нас злагода й спокій,
А я голосую – за мир!

Об'єднайтесь, українці!
Об'єднайтесь, українці!
Підніміть наш рідний стяг.
Рідну мову солов'їну
Поселіть в своїх серцях.

Щоб була наша держава
Щаслива й багата,
Бо люблю я Україну,
Як маму і тата.

З Україною нікого
В світі не боюся.
І щовечора я Богу
За неї молюся.

*Громов Назар,
3-А клас, РІ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Я буду жити в Україні милій,
Її красною мовою говорити.
Не буду я рублі платити,

Бо будуть гривні в гаманці.
Не хочу бути частиною Росії,
Бо долі кращої для себе мрію.
Не хочу я війни, про яку часто чую.
Тому за мир я голосую!

*Зарічнюк Андрій,
3-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

За мир, за колоски налиті
На Сході йде страшна війна:
В руїнах села і міста,
В полях горить озимина,
В степах звірини вже нема...
І скрізь страшна лиш новина.
А мати з бою сина жде,
Тільки назад він не верне...
Палає небо у вогні –
Це Україна у біді!..
Хто ж допоможе в цій війні?

Невже так важко в мирі жити,
Всім милуватись, всіх любити,
Згадати Заповідь оту,
Навік забути про війну?!
А вже до нас іде весна –
І Україна оживає,
А мати сина виглядає,
Бо він герой–
Він не вмирає!

*Зламан Володимир,
3-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Хочу мирну країну
Вечір, сонце сідає,
А за віконцем чиясь мати ридас.
Більше не побачить вона сина-солдата,

Який захищав і батьків, і брата.

Син лиш мир хотів відстояти,
Щоб зранечку разом із сонцем вставати,
Щоб спокійно по парку гуляла мати...
А поки що тільки одні лише втрати.

Який же брат так підло зробив,
І душу українську з'ятрив,
А серце війною вирвав з грудей,
Забрав й у маленьких дітей.

Помолимося всі за мирну країну,
Щоб жилося спокійно кожній родині,
Щоб мирно ходили у школу всі діти
І кожному дню могли б радіти.

*Ломаков Олег,
3 клас, СШ-інтернат,
м.Шепетівка, Хмельницька область*

Мир потрібен на землі
Нехай на світі спокій буде,
Сьогодні! Завтра! Назавжди!
І хай літають завжди журавлі,
І колоски видзвонюють наліті.
Танок журавлів курличуть в небесах,
Гей, веселка угорі.
Вигукнулась край неба,
Мир потрібен дітворі.
А війни не треба!
Ми, діти, як барвисті квіти.
Нехай пролунає над світом:
- Мир для планети!
- Щастя всім дітям!
- Смерть війні!
- Не хочемо руйн!
- Миру бажаємо людям усім!

*Луцевська Христина ,
3-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я знаю, майбутнє буде прекрасним
Я знаю, майбутнє буде прекрасним.
Я бачу його чистим та ясним.
Я бачу квітучу, пишну природу
І щирю людську незгасаючу вроду.
Я бачу Україну єдину й багату
Щасливу сім'ю й діточок в кожній хаті.
І сонечком сяє кожна людина...
Така моя ненька, моя Україна!

Ми хочемо жити під зоряним небом
Ми хочемо жити під зоряним небом,
Під сонечком ясним у саді прекраснім.
Ми хочемо вчитись у рибки, у пташки,
У дерева, річки, і навіть, в комашки.
У злагоді, мирі, в добрі і в любові
Ми хочемо жити у щасті без болю.
Ми хочем довіку Земля щоби квітла
Щоб мудрі ці справи продовжили діти.

*Мельничук Аліна,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Українські діти хочуть в мирі жити
Українські діти
Хочуть в мирі жити!
Не потрібна нам війна,
Хай у безвість йде вона!

Щоб не лила сльози мати,
За захисника солдата,
Що нас спокій стереже...
Хай Бог всіх убереже

Не лише мене, дитину,
А й вербу, нашу калину,
Нашу рідну Україну,
Її мову солов'їну

І степи квітучі, і поля родючі
І спів пташиний, що у небо лине,
Квітучі дерева,
Струмок кришталевий.

*Мичка Софія,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Я голосую за мир,
Щоб в небі зірка сіяла,
Я голосую за мир!
Щоб зелень весною буяла.
Я голосую за мир,
Щоб сонцем колоски наливалися,
Я голосую за мир,
Щоб музика в пісні зливалася
Я голосую за мир,
Щоб в садах солов'ї заспівали,
Я голосую за мир,
Щоб щастя в оселях витало.

*Парфенюк Богдана,
3-Б клас, ЗОШ 18,
м. Рівне*

- **Я голосую за мир**
- Я голосую за мир, -
Чуєте, люди.
Я голосую за мир,
Хай він в нас буде.

Буде на нашій Землі

Сонце безхмарне.
«Градів» не буде, війни,
Світ буде гарним.

Я голосую за мир,
Сонце щоранку.
В небі ясним журавлі,
Мама на ганку.

Хай буде мир на землі,
Сад наш у квітах.
В полі дзвенять колоски,
Сміються діти.

Чуєш, солдате, прошу,
Мир захищайте.
За вас молитву ношу,
Вірю в вас, знайте.

- Я голосую за мир, -
Чуєте, люди.
Я голосую за мир,
Хай він в нас буде.

*Пахолок Софія,
3-В клас, ГР «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир
На світі білому єдине,
Як і Дніпрова течія,
Домашнє вогнище родинне,
Оселя наша і сім'я.
В щасливі і сумні години,
Куди б нам не стелився шлях,
Не гасне вогнище родинне
В людських запалених серцях.

*Поліщук Ярослав,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Дякую, Боже, що ще один рік
Ти дав можливість спокійно прожити.
Ріднее місто Ти оберіг
І я можу в ньому про мир говорити.

В нашому місті не чути війни,
кулі не свищують, страх не панує...
Ти від нас лихо це відверни
й слово «ВІЙНА» хай ніхто не почує.

Дай, Боже, сили солдатам усім
що захищають мою Батьківщину.
Нехай вернуться кожен в свій дім,
щоб обійняти рідну родину.

Нехай і їхні очі побачать
мир, про який всі так мріємо ми.
І щоб не більшало мам тих, хто плачуть,
Щоб жили в щасті з своїми дітьми!

*Почтар Софія,
3-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

В країні триває війна,
Сумна і жахлива вона.
Ідуть на загибель солдати.
А я голосую за мир,
Щоб щастя було в кожній хаті,
Щоб діти щасливі росли,
Раділи їм батько і мати.

І не цікавить мене,

У чому війни той причини.

У мене питання одне:
Хто зможе її закінчити?!
Коли повернуться бійці
Додому, до рідної хати,
То їм усміхнуться усі,
Заплаче від радості мати.

*Соловей Костянтин,
3-В клас, ГР «Гармонія»,
м. Рівне*

Пісня про Україну

Пахнуть квіти біля хати,
Пташка щебіт почала.
Хочу також я співати
Про країну Кобзаря.
Про її природу красну!
Про людей, що в ній живуть!
Про відвагу, працю, силу
Також треба не забуть!
Хай же лине пісня дзвінко,
Над землею йде луна!
Хочу Бога попросити
Миру, злагоди, добра!

*Стасюк Вероніка,
3-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мир на землі

Мир на землі – це сонце й небо,
Це сміх дитячий і пташок політ,
Й коли дитина вірші пише любо
Про незвичайний рідний світ.
Мир на землі – яскраві серпанки,
Краса і танець, пісні у гаях.
Мир на землі – це зламані всі танки,
Що пам'ятниками встали у степах.

Мир на землі – це брат і мама, й тато,
Й любові море – просто через край!
Це та земля, де сміху є багато
А в душах радість, хочеш – то злітай!
Це місце те, де танок й пісня лине,
А діти йдуть до школи знов і знов...
Й ніколи у боях ніхто не гине,
Панують на землі лиш мир і любов.

Я за те, щоб мир був на землі
Осінні дні і темні ночі,
Минають скоро, час летить.
Від сліз уже палають очі,
А серце плаче, бо не спить.
Земля палає у вогні, навіщо?
І мати сина дожидає?..
А він вже спить в землі навічно...
Про це, мабуть, ніхто не знає.
Їх безіменних полягло немало
В степу поранених смертельно.
Й слова останні їхні «мамо»
У муках мовлені пекельних.
Так хочем жити, гарно жити
І рідних, близьких всіх любити,
Щоб в небі птахи журавлі
Про мир співали на землі.

*Червоний Михайло,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Я вільно хочу жити в Україні,
добро творити, радощі нести.
Радіти кожній миті, і хвилині
Любити, вірити, рости.
Не згасла щоб моя надія,
Щоб ворог лютий не прийшов.

Щоб в кожній хаті і родині
Був спокій, ласка і любов.
Тож голосую я за Мир на Україні
На рідній батьківській землі.
За синє небо у ясній блакиті
За чисте поле в даліні.

*Ломакіна Вікторія,
4 - Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я голосую за мир,
За нашу рідну країну,
Щоб квітла й жила наша Україна.
Щоб ця війна припинилась,
І День перемоги настав.
І всі веселились, співали пісні
В честь героїв – воїнів,
Наших захисників.

*Марчук Дмитро,
4-В клас, Рівненська гуманітарна гімназія,
м. Рівне*

Ми вдячні воїнам АТО
Славним воїнам АТО
Дяку ми складаєм,
Щоб до вас добро прийшло
Бога ми благаєм.
Україна в нас одна,
Матінка єдина,
Болить в матері душа,
Як згадає сина.
Чи скінчиться ця війна?
Завжди я питаю.
Скоро вже прийде весна,
Це я добре знаю.

Ця весна – це мир для нас,
Спокій і надія,
Хай настане новий час,
Хай здійсняться мрії!

*Панчук Діана,
4-Е клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Щоб спокійно жили діти!
Мир потрібний нам усім!
Мирно хочуть жити діти,
Щоб добро завжди творити!
Щоб світило в небі сонце,
Зірки глянули в віконце.
Хай пташки у небо линуть,
Квіти під вікном хай квітнуть.
Мир потрібен всім насвіті,
Щоб спокійно жили діти!

*Ревуцький Влад,
4 – Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мій голос – майбутнє країни
На сході танки воювали,
На заході пісні співали.
Пісні співали та молились
За Україну, щоб помстились.
Наша ненька – люба й мила,
Будь завжди ти нам щаслива.
Зброї щоб в руки українці не брали
А про війну зрідка лиш споминали..

*Соколовська Таїсія,
4-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я люблю свою країну
Не засне все Україна
Тихо-тихо...

Вечір йде,
Сонечко сідає.
Небо синє із хмаринкою
Спатоньки лягає.
Засинає Україна
Мирно та спокійно.
Зорі все з'являються
З піснями своїми.
Так буває тільки в снах
Добрих та чудових.
Це у мріях, це в думках,
Дивних і казкових.
Зараз в нас іде війна,
Не засне країна.
Захищається вона
Синами своїми.
Ця війна все зруйнувала,
Не лишила жалю.
Любов, віру відібрала,
Бо їй горя мало!
Тихо-тихо... Вечір йде,
Сонечко сідає.
Небо синє із хмаринкою
Спатоньки лягає.
Засинає Україна
Мирно та спокійно.
Зорі все з'являються з піснями своїми.
І я вірю, бо так буде.
Навіть як не скоро.
Я люблю свою країну,
І на все готова!

Мрії

Я так хочу навчитись літати
Над лісами й луками України,
Із пташками політ зрівняти,

Й полетіти разом із ними.
Щоб були сонце, хмари та небо,
Теплий вітерець крила розкривав,
Але на душу нічого не треба,
Бо в Україні йде війна!
Я так хочу творити добро
У красивій моїй країні,
Щоб нікому сумно не було,
Щоб усі жили ми в мирі!
Хай не буде поганих хвилин,
Щоб і сім'ї були щасливі,
Щоб усе завжди добре було
В нашій милій та рідній країні!
Я мрію, я хочу літати!
Щоб любов з вершин гір дістати!
Я так хочу творити добро,
Щоб мирне небо над нами було!

Войціцук Катерина,

5-А клас, смт Мар'янівка,

Горохівський район, Волинська область

Коли мир на землі

Мир – це краще за війну, за ту рехливу і безжальну,
Коли мир на землі, спокійно не лише мені,
А й усьому, що живе на цій планеті.
Іде боротьба між злом і добром.
Зло – це війна, добро - це мир.
Війна заморозила цей світ ,але мир розтопить його
І всі на землі будуть щасливі.
Не буде війни, не буде страждання ,
А мир тільки буде у нашім краю!!!

Вольська Ольга,

5-А клас, ЗОШ № 8,

м. Рівне

Колись давно була війна

Колись давно була війна,

Читали ми про неї в книзі,
А нині знов прийшла вона –
Серця людей неначе в кризі.

Я хочу, щоб в серцях була весна.
Навіщо людям воювати?
У нас земля на всіх одна
І жде синів додому мати.

Та вірю, що в серцях – добро!
І переможе зло воно.
Його не втратив ще народ
Й засієм миром ми город.

Всі мріють жити в мирі!
Всі мріють бути щасливі!
Війні ми скажемо – ні!
Хай буде мир на всій землі!

*Деркач Станіслав,
5-Б клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир на землі
Потрібно сказати «ні» війні!
Бо війна ця несе багато біди,
А хочеться миру назавжди!
Кожен день на Донбасі вмирає багато людей,
А хочеться радості для дітей!
Наші воїни мужньо відстоюють мир.
Кожен день вони попадають у вир
В цих запеклих боях гинуть наші бійці
І тримають вони славний прапор в руці.
І тріпочуть за них наші мирні серця
З нетерпінням чекаємо кожного бійця.
Свято віримо ми в перемогу свою
Запанує хай мир в нашій рідній краю!

*Мельник Ангеліна,
5-А клас, ЗОШ І-ІІІ ст. №17,
м. Луцьк*

Я голосую за мир

Мир – це щастя для людей,
Мир – це радість для дітей,
Мир – це квітка польова,
Мир – веселка чарівна.

Війна – люта і холодна,
Війна – похмура і недобра,
Війна – не щастя, не добро,
Війна – не свято, не тепло.

Тепер подумайте, ви люди,
За що голосувати?
За радість, правду і добро,
Чи за війну прокляту?

За мир я щиро голосую,
І вас я закликаю, люди,
Творіть добро, любов навколо
І мир та спокій на планеті будуть!

*Романюк Наталя
5-Б клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир,
Бо потрібно у мирі всім жити.
Щоб не було ніяких в нас війн ,
Потрібно, як діти, дружити.
Я хочу, щоб мир панував на землі
І люди жили всі щасливо,
Щоб кожен ішов до своєї мети
І вірив у неї щосили.

Я хочу, країно, щоб ти зберегла
Всіх воїнів біля кордону.
Щоб мир панував на землі й у краях
І всі повернулись додому.

*Соловейчук Анастасія,
5-А клас, ЗОШ І-ІІІ ст. №17,
м. Луцьк*

Бережіть Україну!
Бережіть Україну, бережіть!
І від ворожих рук звільніть.
Всі знають, які болючі її рани,
Ворожі кулі і чужі кайдани.
І в хатині заплакана до болю мати,
І той батько, що життя прожив,
Що бачить сльози молодих дітей...
Скажи мені, мій Боженько, скажи,
За що? За що
Земля втрачає все своє тепло
І молоде коріння,
Яке лиш починає жити?
Навіщо це йому терпіти?
Хай буде мир!
Хай буде воля!
Хай буде вільна українська доля!
Нехай не плаче у хатині мати,
Нехай не бачить батько сліз дитячих.
Хай не гине молоде коріння.
Бережіть же, люди, Україну!
Слава Україні!!!

*Басалик Станіслав,
6-А клас,
с/мт Мар'янівка,*

Горохівський район, Волинська область

Я голосую за мир

Досить з нас горя і крові, болем пролитих сліз

Ангел на крилах любові, з неба весну вже приніс
Сонце єдине всім сяє, щастя несуть журавлі
Браття, спинімось над краєм, не потонімо в імлі
Рухне на віки між нами нерозуміння стіна,
Станьмо нарешті синами: в нас Україна одна.
Не розлучайте! Благаю! Досить! Спиніться на мить!
В нашім калиновім раю небо від гніву тремтить.
Життя України солдата прагне всецільно у мир
Станьмо у коло всі браття, руки з'єднаймо за мир.

*Безушко Вікторія,
6-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Важливі слова
Слово «війна» -
В уяві напруга,
Біль і страждання,
Ненависть навкруги.
Темно та страшно,
Стогін людей,
Згарище, попіл,
Малих плач дітей.
Що ж в слові «мир»?
Гармонія, спокій,
Небо прозоре, сміх дітлахів.
Думка єдина не дає спокою
«Що нам зробити, щоб мир зберегти?»

*Березка Наталія,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Не стане Україна на коліна!
Які страшні слова: розруха, війна...
Як шкода, що нас торкнулась вона.
Літають літаки, гримлять гармати...
Від болю здригається Україна-мати.
Ідуть воювати сміливі солдати.

Їм рідну землю треба захищати,
щоб мирно зростали доньки й сини
й ніколи не знали страшної війни.
А доля матерів в молитвах на колінах-
благають Бога повернуть дітей живими,
щоб кулі оминали їх страшні
й найшвидше ворогів побили щоб вони.
Вертайтесь додому, герої-солдати!
Вже стільки сліз пролила кожна мати.
І дітки чекають, тож їдьте скоріше,
щоб все в Ваших сім'ях було, як раніше.
Щоб з татком ходили діти на рибалку,
з дідусем –до лісу-збирати гриби.
Й матуся щоб стрічала їх на ганку,
щоб радісно і весело жили.
Не стане Україна на коліна!
Це край героїв – не рабів!
Тут воля в крові кожної дитини.
Тут слово Тараса в пошані у батьків.
Тут пам'ятають Січ, і козаків, і славу...
Тут люблять мову, пісню солов'я...
Й не віддадуть країну на поталу!
Тут брат за брата! Знаю я.
Тут землю рідну будуть боронити,
боротись за ліси, діброви і поля,
щоб недругів в країну не пустити,
щоб була наша українська земля!
Земля дідів і прадідів свята!
Вона у спадок нам ішла віками.
Це наша, українська земля!
Не будем жити ми на ній рабами!

*Борщевич Марта,
6-А клас, НВК "Колегіум",
м. Рівне*

Дітям не треба війни
Війна... Зруйновані хати, розбиті серця –

Це наше сучасне з вами життя.
Заплакані очі дітей та жінок,
Недоспані ночі, сплетіння думок.
Солдати далеко живуть від сімей,
Не підпускають ворожих людей.

Ні! Не бути війні!
Я проти насилля й зневаги,
Я хочу, щоб усі ми щасливі були.
У нашій вільній державі
Я голосую за Мир,
За чисте небо над нами.

Я голосую за Мир!
За ясне сонце, за пахощі трав,
За широкі степи з лісами.
Я голосую за Мир,
Щоб кожна родина і кожна сім'я
Щасливою в нашій країні була.

Я голосую за Мир,
За наш спільний дім!
Я голосую за Україну,
За велику щасливу родину!

*Вакалюк Мар'я,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Хай прийде мир!
Над долиною вітер дує...
Горе, смуток, біда панує...
Біля зруйнованої хати
сива згорблена плаче мати...
-Чом не можна просто жити,
життю радіти, дітей ростити?
Як тепер все відновити?!
Куди їхати? Кого просити?!

Думки птахами летять...
З очей гіркі сльози біжать.
Неможливо весь біль передати!
Сива згорблена плаче мати:
-Люди! Людоньки!Схаменіться!
Не воюйте ви! Не сваріться!
Хай же мир прийде в наші хати
і радіти завжди буде мати!

*Гандзюк Даяна,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Хай буде мир на рідній землі!
Хай буде мир на рідній землі!
Хай розквітають квіти!
І дуже хочеться мені,
щоб усміхались діти.
Хай люди мирно всі живуть,
ніхто хай не воює!
Війни нехай не буде в нас!
Хай кожен це почує.
Тож хочу я сказати : «Ні!»-
страшній біді-лихій війні.
Хай буде мир на рідній землі!
Він потрібний кожній сім'ї!

*Гренішена Аліна,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Хочу...
Багата й прекрасна мова моя!
Є в моїй мові дуже добрі слова:
це і країна, це й Батьківщина,
татко рідненький, матуся єдина,
мир це чудовий, сонечко ясне,

небо блакитне, квітка прекрасна,
дружба це вірна, злагода всюди,
щасливі й веселі українські люди.

Є і слова, ненависні для мене:
смерть і війна!.. Слів цих не треба!
Не треба розрухи, ненависті, горя,
сліз не треба ні краплі, ні моря.
Хочу, щоб всюди панувало добро,
щирість, чесність, сердечне тепло.
Хочу, щоб люди всі в мирі жили,
щоб в їхній мові лиш слова про мир були!

*Драч Вікторія,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Хочу, щоб в Україні мир настав!

Три найсолодші літери є:
М, и, р –а разом це мир!
Кожна людина розуміє це:
цивільний, солдат, командир...
Слово коротке, та дуже важливе,
без миру немає життя!
Це розуміє доросла людина
і кожне маленьке дитя.
Ми всі у світ цей прийшли,
щоб в мирі і щасті зростати,
щоб вчитись, батькам помагати,
й людьми хорошими стати.
Хочу, щоб брат підростав,
і лікарем хочу стати,
щоб в Україні мир настав,
щоб всі мали маму і тата!

*Камак Сергій,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Бажаю миру Україні!
Чи знаєш ти, що таке втрата?!
Коли на руках єдиного брата
лежить рідне, холодне тіло
й не б'ється серце, яке так боліло?!
Чи знаєш ти, яка велика втрата,
коли ховають брата, тата,
дядечка, маму чи дитя?!
Який це біль! Й немає вороття!
І вже людина не повернеться додому!
Всі переконані у цьому!
На сході в нас АТО і українці гинуть.
І їхні душі в небо линуть, линуть...
Дорослі гинуть й діточки маленькі,
а їм ще б жити і рости гарненьким.
Я хочу дуже, щоб на схід вже мир прийшов,
душевний спокій кожний щоб знайшов.
Бажаю миру рідній Україні,
найкращій, найдорожчій, солов'їній!

*Климчук Олександра,
6-Г клас, НВК №12,
м.Рівне*

Рідний край
Ліс, і гори, і поля -
Все це рідная земля.
Обійди усі світи,
Краще краю не знайти.
Україно, краю мій,
Ти земля найкращих мрій.
Калиновії гаї,
Солов'їнії пісні.

В ріднім краї гарно жити,
Як його нам не любити?
Розквітай на радість всім
Ти під небом голубім!

*Лісова Богдана,
6-Б клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Мир на землі

Втомилася моя земля, жіночими слізьми вмиватись.
Скільки будете, вороги, мою країну руйнувати?
Залиште в спокої ви нас, не смійте забивати,
Батька, чоловіка, сина, брата.
Перестаньте, вороги, ви уже вбивати.
Поверніть нам рідний Крим,
Досить воювати!
Бо будете ж перед Богом, за все це відповідати.
Я хочу миру на своїй землі,
Змінити хочу все на краще.
Щоб мирно жили ми усі,
Не хочу, щоб було інакше.
Дай, Господи, нам сил, все гідно вистояти і подолати,
Свою рідну неньку – Україну
Повернути і відбудувати!
Я – українка, за це дякую Богу!
Щиро вірю в українців,
В нашу перемогу!

*Майданець-Ковальчук Віталій,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Хай буде мир!

Понад усе я мрію у мирі проживати,
війни, кровопролиття ніколи щоб не знати.
Проблема величезна у нашій є країні:

іде війна проклята на сході України!
Триває і триває ненависна війна...
Багато сліз і горя принесла нам вона!
Сирітками зробила малечі скільки в нас!
Багато жінок щасливих вдовами стали враз!
Ну скільки ще тривати буде ця війна?!
Жахлива і жорстока, страшна усім вона!
Прошу щоденно в Бога я щиро лиш одне:
хай буде мир в країні! Бажання це моє.
Отож, хай буде мир в нас й не буде хай війни!
Хай світить сонце в небі й колосяться лани!

*Максимчук Софія,
6 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Мир дитячими очима
Я голосую за мир, моя Вкраїно,
За тихі твої береги,
За верболози над водою,
За куц калини край води,
За волошкове твоє поле,
За маків цвіт серед хлібів.
Люблю тебе, моя ти доле,
За клекіт птахів-журавлів.
Повік не зможу розлюбити
Твою водицю з джерела
І стежку ту, якою мати
Мене у світ твій привела,
І місце те, де закохалась
Під зорепадом в літній день,
І твоїх щирих, незабутніх,
З любов'ю співаних пісень.

*Мандзюк Дарія,
6-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Вже рік новий в країні наступає.
А на Донбасі гуркіт не стихає.
І скільки нам війна та буде снитись?
Можливо, вже прийшла пора скінчитись?

Мені наснилася війна...

Збудившись, сльози витирала,
І сон свій в пам'яті згадала.
Як плачуть діти за батьками,
А матері голосять за синами.
Як сонце за хмарами потемніло,
А в полі жито все в вогні горіло.
До Бога я звертаюсь у молитвах,
І хочу, щоб війна нарешті стихла,
Усміхнені були всі люди в світі,
І маки красно розквітали в житі.

*Метелюк Каріна,
6-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Ми віримо в тебе

Я хочу вам, бійцям, чудовий віршик скласти,
Про вас, про те, що є навколо.
Це страшно, нема що тут казати,
Але ми зможемо з тобою це все пережити.
Звичайно, мій вірш не допоможе у бою,
Але він дає стимул тобі перемогти,
І наостанок хочу я сказати,
що ти героєм є для всіх нас.

*Мінчук Олексій,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я хочу...

Я хочу, щоб кожна людина
могла щасливою стати,
щоб на сході країни
не гинули наші солдати,
щоб люди нічим не хворіли
й забули усі про війну,
щоб кожна дитина мала
саму найкращу сім'ю,
щоб в душах людей панували
добрі лише почуття,
щоб люди війни не знали,
було щоб щасливе життя!
Я мрію, я хочу щиро
спокійних снів і чистого неба!
Народу нашому-миру!
І більше нічого не треба!

*Момотюк Віра,
6-Б клас, ЗОШ № 24,
м.Рівне*

Мир дитячими очима

Я бачу мир дитячими очима,
Що колосяться в полі колоски,
Не чути пострілів, і небо синє,
І мрії всі збуваються мої.

І дощик щедрий землю поливає,
І розцвітають квіти навесні,
А сонечко ласкаво зігріває
Щасливих діток в нашому дворі.

Весела пісня соловейка лине,

У лісі гарно, наче у раю,
Із трепетом душа моя радіє,
Що мир панує в нашому краю.

Усміхнені обличчя мами й тата,
Сестричок, братиків, племінників усіх.
Як хороше, що мир не тільки в хаті,
Але й на нашій стомленій землі.

Будь миротворцем, не сердись на брата.
Роби добро, не мисли зла!
І буде вся сім'я наша багата
У мирі, злагоді, любові процвітати!

*Нечипорук Віталіна,
6 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Нав'язана війна
Війну придумали не ми,
І Крим ми ще не віддали.
Ймовірно, комусь потрібні чвари ці.
Насамперед ми – українці!
А українському роду
нема переводу!!!

*Нисинець Лілія,
6-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Рідна земля
Україна – це степи, гори,
ріки і ліси.
Подивися навкруги,
краще краю не знайти.
Ріки тут шумлять й лани,
Виросли густі ліси,
Гори в нас великі є

І струмочок чистий б'є.
Ти люби оцю країну,
Бо вона твоя родина.

Солов'їна мова

Моя мово українська,
Заспівай же ніжно ти
Про дерева, поля, квіти,
Навіть те, що любиш ти.
Заспівай про дощик ніжно,
Що на землю капотить.
Сонце, яке гріє, світить
і тепло його летить.
Мово, ти чудові слова маєш,
Зачаровано співаєш.
Заспівай те, що любиш ти.

*Новіцький Олександр,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Ні!-війні

Якби миру не було,
то була б війна повсюди,
не було б тоді добра,
не було б нам щастя, люди!
Були б сльози, було б горе,
болю і печалі-море!
...В нас іде уже давно
на сході України АТО.
Мрію, щоб закінчились бої,
щоб повернулись солдати живі.
Мрію, щоб люди не сварилися,
щоб вони завжди мирилися,
щоб проблеми всі мирно рішали,
а не воювали і інших не вбивали.
Ось тому ми, діти, кажемо: «Ні!»-
проклятій потворі війні!

*Останчук Катерина,
6-Б клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир – це...

Мир – це те, про що в наш час
Мріє кожен із нас.
І ніхто з нас не спить,
Коли над головою снаряд летить.
І коли це все скінчиться,
Не знає ні науковець, ні учениця.
Хотілося б, щоб мир настав,
І щоб усе погане від нас забрав.
Щоб сонце гарно засвітило,
І щоб навкруги воно все розбудило.
Щоб пісня скрізь лунала
І наш народ вона звеселяла.

Україна

Україна, Україна, матінко моя єдина.
Потерпаєш від біди, ворожнечої війни.
Де іти? Куди ховатись?
І чого далі боятись?
А коли війна мине,
Україна зацвіте.
Соловейко заспіває
І всіх позакликає.
Танцювати, веселитись,
Усмішкою своєю ділитись.

*Пупич Віталій,
6 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької обл.*

Хоробрі серця!

Життя, мов спалах, - то горить, то згасне.
І серця стукіт легко зупинить!?
Хоробрість серцю допоможе вчасно

Уникнути кровопролить.
Хоробрість – не в байдужості і чварах,
Не у змаганнях: «Хто?», «Кого?» і «Як?»...
Хоробрість – в мудрості відварах,
Хоробрість – чесності і мужності БУДЯК!
Хоробрість споконвіку українська,
І не злама її лиха пиха...
Нехай втіка орда чужинська...
Нехай війни біда стиха...
Нехай ХОРОБРИСТЬ й МИР панує
В думках і вчинках повсякчас.
Хай подвиг тих сердець єднає
І мудрість сіє поміж нас.

*Порубенська Вероніка,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Свято миру
Мир потрібний нам усім!
Переконана я в цім!
Мир-це щаслива сім'я,
мир-це усміхнені я і сестра.
Коли мир панує всюди,
щасливі і веселі люди,
на вулиці співає соловейко,
бавиться усміхнена дівчинка маленька.
У мирний день друзі гуляють,
на цікаві теми розмовляють.
...Ось хлопчик мамі квіти дарує,
його сестричка листівку малює.
Як добре, коли свято миру!
Ніхто не свариться у цю прекрасну днину.
Хтось поспішає на свою роботу...
Матусі дарують малятам турботу...
Бджоли мед смачний збирають...
Діти у цікаві ігри грають...

Мир потрібний нам усім!
Переконана я в цім!

*Поцілуйко Денис,
6-А клас, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Мрію про мир!

Мир на землі-це дім, мама й тато.
Це та земля, де щастя багато,
де в кожному домі хліба коровай.
Пам'ятай це, друже! Не забувай!
Хочу, щоб всі сусіди мирно жили у світі,
щоб не сварились, не бились ні дорослі, ні діти.
Хочу, щоб всі сусіди радістю завжди ділились.
А якщо є проблеми, за здоров'я твоє помолитись.
Хочу, щоб всі країни в мирі жили завжди.
Миру-народам планети! І не дай, Боже, війни!
Мрію, щоб над Україною мирне небо було,
і щоб життя українців в добробуті й щасті цвіло.
Щиро бажаю миру всім народам світу,
а рідній моїй Україні многії – многії літа!

*Г'ясецький Володимир,
6- Б клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Мир – це щастя на землі
У нас, на сході України,
Не так щасливі люди й діти,
Там спокою нема,
Там ллється кров щодня і щогодини .
Та я не хочу, щоб там було у світі,
Хай буде мир на всій землі.
Хай Бог героїв наших береже,
Які воюють за мир в Україні.
Я хочу, щоб всі люди на землі
Жили у мирі, злагоді й любові.

Щоб був спокій, і не стріляли автомати.
Щоб люди на землі були щасливі.

*Ришук Софія,
6-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Війна почалася...

Словом, війна почалася...
Крові пролили ми дуже багато.
Але воюємо ми дуже завзято.
Не соромно за нас і Шевченку Тарасу.
І люблю я свою Україну,
бо це наша мати рідна.
Я хочу миру Вкраїні,
А мама ще плаче донині.
- Не плачте, не плачте, матусю,
Я до вас тихо пригорнуся.
Помолимось Богу тихенько,
І заграєм на струнах ми арфи,
Бо в Україні є гарні таланти.
Я вірю, що виживуть наші солдати,
І затихне навколо все...

*Ріжок Назарій,
6-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир

Я хочу, щоб на світі був мир,
Щоб люди творили добро.
Нехай буде мир на землі,
Нехай люди радіють завжди,
Нехай завжди буде мир і щастя,
Нехай завжди буде злагода,
Завжди хай буде правда.
Щоб не було війн і поразок,
Щоб був всюди мир.
Мир – це краплинка радості.

Мир – це часточка щастя.
Миром пахне свіжий хліб,
З миром зичимо вам добра.
Живіть, люди, в мирі й повазі,
Бережіть мир на землі,
Бо як буде мир і спокій,
Щасливії будете ви.

*Романюк Юлія,
6-Б клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Мир на Україні
Край села та поруч річка,
Дім, стежина, що веде до нього.
Тріскотіла в домі пічка,
Гомін, сміх лунав у ньому.
Та війна усе забрала,
Зла, лиха, недобра, люта.
Посмішку з лиць постирала,
Горе, біль дала і смуток...
Та недобре все минає!
В світі так заведено здавна,
Мирне небо й правда засіяє.
Згине в Україні вмить війна.

*Степасюк Діана,
6-Б клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Я голосую за мир
Прийшла зима,
Усе прекрасне.
Все навкруги
Біленьке , світле.
А тут війна...
Воюють наші всі герої,
Коли іде війна на Сході.

А в нас тут тиша і любов.
Ми хочем миру, чуєш ти Росіє,
Давайте разом мирно жити, усіх любити..
Я голосую за мир і усіх закликаю
Тому що без миру я щастя не знаю!

*Хайнська Аліна,
6 – Б клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Я голосую за мир!
Прийшла зима, а з нею і війна
Під кулями солдат стоїть.
Стоїть він для батьків, родини і країни.
Я хочу миру на землі,
Щоб люди всі жили щасливі,
Щоб мир завжди був у сім'ї,
Щоб було щастя у родині,
Щоб ми могли сміливо жити
І не боятись, й не тужити.
Щоб завжди відчувати мамину любов,
Щоб сніг в нас сипав знов і знов ,
Щоб завжди було мирно в нас
І в цю годину і в цей час.

*Чернюк Валерія,
6-Г клас, НВК №12,
м. Рівне*

Війна
Війна – це страшне слово,
Яке палає в кожних серцях.
Її мета, її єство,
Забирати на очах.
Кожна мить дається жахом для душі,
Її солдати в бою дужі.
А мир - він спокій всім дарує,
Нашими людьми він керує.

У світі він вирує і людей шанує.
Війна – це всім погане слово,
Війна – це страшне слово.

*Чубко Катерина ,
6-В клас, ЗОШ №13,
м.Рівне*

Боже, храни Україну!
Світ полонила краса,
Світає, ранок в Карпатах,
І пісня у стрічках крилатих,
Луна в полонині весна.
Полум'яниться світлом небо,
Твій хліб – запашний і хрумкий,
Вогонь благодатний, палкий
Для тебе, рідна Вкраїно, треба!
Волинь синьоока, ясна
У братніх серцях тріпотить,
У думках і мріях її не спинить,
Бо світ порятує краса!

*Шумакевич Юлія,
6-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Мир, то слово крилате,
Значення його відоме мені.
Тож хочеться жити в країні прекрасній,
а не втрачати життя на війні.
Війна то розруха, то горе, біда,
то знищені долі, то стогне земля.
Стомилася бідна від звуків гармат,

і сльози людські у себе приймають.
Як боляче слухати плач дітвори,
то наше майбутнє втрачаємо ми.
Ми хочемо жити повнії сил .
Звичайно я голосую за мир.

Україна

Стеляться лани широкі, зеленіє жито
І Карпати височіють мудро, гордовито.
Море чорне та прозоре, ріки повноводні,
Люди добрі, працьовиті, звичаї народні.
Як же не любити рідну Батьківщину?
Хочеться співати, я до неї лину.
Україно рідна, Україна мила,
Ти мене зростила, а чи я тебе гідна?!

Війна - то розруха, а мир - то життя

Років мені небагато ще нині,
та розумію я десь здалека,
як приховати це б не хотіли,
в нас в Україні йде жорстока війна.
Гинуть татусі, гинуть брати,
схід омивається кров'ю,
знедолені сім'ї втікають сюди,
щоб в мирі прожити й в любові.
Війна то розруха, а мир то життя,
тож прагнемо жити у мирі,
руками чіпати колосся життя,
ногами затопчемо терни розрухи
у землю бо добра, бо стерпить вона,
як мати терпляча до сина.
Тому процвітай же країно моя,
чудова моя Україно!

*Щенович Олександр,
6 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я проти війни!

Я хочу, щоб ми усі жили мирно
На рідній землі!
Щоб діти здорові росли
Зараз у нашій країні
Біль, утрата, горе,
Усе похмуре та страшне,
Це всі знають, тому
Україну, рідну неньку,
Від ворогів захищають.
Боже, я тебе благаю,
Щоб скінчилось це горе
В нашім ріднім краю.

*Tatiana Łoskot,
kl. I b lat 13*

*Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Zjawy

Słyszę stuk werbli, podkute kroki
i wiem już, czemu płaczę w nocy.
Z krtani wychodzi krzyk przerażenia,
bo wschodzi ziarno, ziarno zniszczenia.

Minęły dobre dni, w których świat nadzieją żył.
Minęły piękne dni pokoju, szczęścia,
odejdą ci, którym świat u nóg kładł
pracę, przyjaźń, miłość, dom i ciche marzenia.

Nasienie wojny, zasiane znowu
szybko wyrasta w trujący owoc.
Gdzie tylko spojrzę, zobaczyć mogę
czas niespokojny na całym globie.

Pozwólcie żyć szczęśliwie wszystkim
dzieciom, matkom, starcom!
Pozwólcie mieć marzenia zakochanym!
Przywróćcie dni spokojne, abym nie płakała!
Abym nie krzyczała
przeciwko światu! Przeciwko złu!

Niepokoje

Cały świat w posadach drży,
Wojna szczyrzy ostre kły,
Gdzie wybuchła pierwsza mina?
Jest niepokój i domina
Efekt mamy w całym świecie.
Gdzie jest pokój? Nie znajdziecie.

W tyłu krajach źle się dzieje,
Śmierć tam tańczy i szaleje.
Zagrożenie wszędzie czeka,
Zły czas nastał dla człowieka.

A więc krzyczymy z całej siły,
By powrócił pokój miły.
W każdym kraju, mieście, wiosce,
Aby nie żyć w lęku, trosce,
Że i do nas też zapuka
Śmierć kościstą ręką trupa.

Walcz w pokoju w swej rodzinie,
W swojej szkole, na ulicy,
W parku, na basenie, w kinie!
Przeciwstawiaj się przemocy!

Niech zatacza krąg niemały,
Nasz wysiłek dla pokoju.
Niech się szerzy na świat cały,
By nikt już nie ginął w boju!

*Глинюк Катерина,
7 клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Я хочу миру на землі!!!
Вже набридло чорне небо,
Багато суму і кривлі.
Миритися усім нам треба ,
Я хочу миру на землі.
Щоб світило ясне сонце,
Щоб співали всі пташки.
Ось тоді уже навколо
Буде добре всій землі.
Об'єднаймося ми друзі,
Станьмо дружно всі у « ряд»
І у сім'ях запанує щастя,
Радість, дружба й лад.

*Клачук Володимир,
7 клас. смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Моя Батьківщина

Мені мама з дитинства казала,
Що потрібно любити Вітчизну свою
І настав час воювати на Сході...
І кожен я вечір перед Образом Божим
Молюся за хлопців, що зараз на фронті.
Прийду я до церкви і там помолюся за мир в Україні.
Боже, збережи Україну, країну мою
І до Матінки Божої, діви Марії - збережи мою Батьківщину ,
Омофором покрий мою Україну,
Покрий солдатів, що зараз воюють на Сході.
Я хочу, щоб моя Батьківщина , моя Україна була як раніше-
красива й вродлива.
Я хочу почути спів солов'їний на рідній своїй землі.

І ніколи не чути слова «війна», і як стріляють з автоматів і танків .

Я хочу миру на своїй Україні,
Щоб люди милосердними були завжди
Дай , Боже, миру у моїй Україні !!!

*Мандзюк Анастасія,
7-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

З надією на мир

Віддала до війська мати сина,
Відпустила у тривозі рідного...
Умить від журби чорні коси
Стали сивими-сивими...

Ні, не плакала, щиро вірила:
Всі повернуться, до єдиного.
Ніжно гладила фотокарточку,
Все чекала від воїна вісточку.

В Україні синьоокій ми, діти,
Для миру золотого зрощені,
У любові щирій викохані,
До праці мирної привчені.

Ми спокою й волі прагнемо
Для краю свого стражденного,
І слова щирої вдячності говоримо
Оборонцям Вітчизни рідної.

*Могильник Богдан,
7 клас, СШ-інтернат,
м.Шепетівка, Хмельницька область*

Мир

Сяє сонечко та гріє
Пташки дзвінко так співають

Є у кожного з нас мрія
Вибухи хай не лунають.

Нехай колосся золоте
Грається з вітрами
Нехай дитятко молоде
Не знається з бідною.

Нехай лелеки прилетять,
Зігріють клеkotанням
Нехай почує увесь світ
Усі наші бажання

Повітря нехай чистим буде
Без вогню без пилу
Небо хай блакитним буде
Як одвічний символ миру!

*Wiktoria Badura,
kl. IIc 14 lat
Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Ostatni bieg

Wojna pogrąża w smutku i żalobie,
Dlatego wznosimy ku górze dłonie obie.

Obiecywano nam pokój i powrót do człowieka,
A mamy zamęt... wylanie krwi czeka.

Dobry Boże, zawieś strzały! Usłysz me modlitwy!
Wysłuchaj cierpiących, o pokój wołających!

Ale walka trwa i wiem, że to już koniec,
Śpieszę więc... na spotkanie z Tobą pobiec.

Emilia Gizler,
kl. IIc 14 lat
Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska

Młodzi za pokojem
Wojna to nic dobrego.

To właśnie podczas niej krzywdzisz
bliźniego twego, brata swojego.

Wojna przynosi zło i cierpienie,
a na przyszłość nakłada cienie.

Wojna nie jednoczy, lecz dzieli.
Jak dużo jeszcze będzie nieszczęsnych rodzin ofiar pocieszycieli?

Gdy poczujesz wojny smak,
to pożera cię od środka jak najokrutniejszy rak.

Tylu ludzi chciałoby otrzymać spokojnego, zdrowego życia dar!
Chcę żyć! Chcę śpiewać! Chcę tańczyć!

Pomyśl teraz – jak wojna niszczy
tych cudownych odczuć wspaniałą czar...

Czy dasz mi szansę moje marzenia spełnić?
Wszystkie uroki życia zgłębić?

Gdy ktoś mówi POKÓJ, to jestem całym sercem na TAK!
Podnoszę rękę w niemym, pośród ludzkich wołań, krzyku na tego
właśnie znak!

Barbara Sobera,
kl. IIc 14 lat,
Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska

JESTEM ZA POKOJEM!

			wojna		
		okrutna		smutna	
	walczyć		niszczyć		zabijać
śmierć		sierota		rodzina	życie
	bronić		budować		rodzić
		radosny		szcześliwy	
			POKÓJ		

JESTEM ZA POKOJEM!

*Белік Дмитро,
8-А клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Ми прагнемо миру!
Йдемо до святої мети,
Бо прагнем миру і свободи.
І вільне слово донести,
Й добро прийдешньому народу.
Шлях через терни і зневіру,
Здолаєм в праці і броні,
Щоб кожен в Бога плекав віру,
І в наші сили молоді.
Любов і єдність обираймо,

Однині й на усі віки,
Праведників не забуваймо,
Бо так заповіли батьки.
Єднаймося, українці, браття,
Хто хоче волі і добра,
Не по одинці, а завзято
Сподвижим слово Кобзаря!

*Галицька Оксана,
8-Б клас, КЗ «Рівненський обласний ліцей»,
м. Рівне*

Схилися над могилою солдатів
Він так любив життя...
Свою родину, ту дівчину синьооку,

Її красу..., своє земне буття,
Свій рідний край й Говерлу ген високу.

Він мріяв, як узявши немовля,
Піде у поле подивитись на схід сонця,
І скаже: «Сину, це твоя земля!»
Й промінчик посміхнеться у віконце.

Дружині квітку подарує у ту мить,
Коли прокинувшись, усміхнена й весела,
Про все у світі вони будуть говорить,
Про море й ліс, рідні міста і села.

Він так любив життя...
Твій побратим, усім ви з ним ділились,
Лишилися лиш сумні ті відчуття...
І спільне фото з ним на згадку залишилось.

Ти в бій ішов, ти не ховався за спину,
Ти розумієш, що не має вороття,
Загинув друг, твій брат в бою загинув!
Крізь сон шепочеш «Ну чому ж не я!»

«Чому ж не я спіймав цю кулю клятву?»
Пече вогнем, в душі воно болить...
Із дня у день на ту могилу мати
Приходить, щоб із сином говорить.

Та, що у світі більше всіх любила,
Та, що шепоче : «Синку, ти ж іще живий...»
Та..., що у мить від горя посивіла,
У кого в серці буде вічно молодий.

Схилився батько, не дочекався сина,
По зморщенім лиці тече сльоза.
І щось шепоче кожну ніч неспинно...

Накрила землю безперивная гроза.

Він так любив життя...
Його віддав за рідну землю українську,
Щоб ти і я дивились гордо в майбуття,
І до кінця пронесли ніжність материнську.

Його ми не забудем, на те не маєм права,
Ми подвиг той безсмертний прославим крізь віки.
А в грудях так щемить, і лиш «Героям слава»
І вічна пам'ять закарбується в думки.

Тепер він янгол, він десь високо у небі,
Його душа знайшла надійне укриття,
Його душа – мов ніжний білий лебідь,
Адже... він так любив життя...

Ми діти твої, Україно!
Захищають знову рідну Україну,
Ворог нашу землю хоче підкорить.
Захищають діти неньку-Батьківщину,
Помирають люди, Боже, як болить...

Зажурився батько, з сумом вдаль дивився...
Всі слова пророчі в наш час відбулись.
Все, що «повставайте, кайдани порвіте»,
Й українські сльози знову пролились.

Всю свою дорогу, милая, страждаєш,
Плачуть гори, луки, море і ліси,
І в біді, і в горі знову потопасш,
А могла б радіти від щастя і краси.

Ніжна, біла квітка вмить почервоніла,
Защемило серце: сталася біда,
Покотились сльози, не діждалась сина,

Посивіли коси, то ж кров - то не вода.

Він чиясь дитина, чоловік і батько,
Залишив він вдома милих діточок,
Боронив країну, рідну Україну,
Від «братів» підступних, без зайвих балачок.

Молода, тендітна медсестра-дівчина
Тягне з поля бою юнака-живий...
Плаче мати сива з гіркою судьбою:
Схоронила сина і хоч вовком вий.

Він - твоя дитина, вільна Україно,
Він - твоя надія, він - твоя сльоза.
І вона - прекрасна, мила, щира, вірна,
Донька найрідніша, сила і краса.

Не сумуй, Кобзарю, не журись, пророче,
Не дамо ми рідну землю захопить.
Ми ж нащадки Ваші і такі ж відважні
Козаки й козачки мужньо будем жить!

*Захуцький Ярослав,
8 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Нав'язана війна
Стоїть зажурена калина,
Червоні грона у сльозах.
Це плаче ненька Україна,
Бо гинуть діти у боях.
Війна на Сході затягнулась
І стала пеклом для людей,
І лихим літом обернулась
Для дорослих та дітей.
Невинні люди покидали
Свої домівки назавжди,

Бо вороги їх зруйнували
Страшною зброєю війни.
Кому потрібна стрілянина?
Кому потрібна ця війна?
Терпить і плаче Україна.
За що? Не відає сама.
І хто посіяв ворожнечу,
Хто кинув бомби на людей,
І на своїх же, безперечно,
Не відвертаючи очей?
Та не здамося лиходіям,
І знищим ворога разом,
Не лишим неньки без надії,
І ворогу не станемо рабом!
І знову розцвіте калина,
І люди посміхатися почнуть,
Хоч горя зазнала країна,
І нам це повік не забудь!

*Калько Надія,
8-Б клас, РЕПЛ,
м. Рівне*

Ветеран

Сьогодні на урок приходив ветеран.
Ще зовсім молодий хлопчина.
Не Вітчизняну, ні Афганістан
Проходив. Він воював за Україну.

Веселий погляд, глибина в очах,
Рішучість і тривога і надія.
Як силу ти знайшов, пройшовши жах,
Залишити в душі добро? Не розумію...

Проблеми побуту, нерозуміння друзів,
Іронія, підколи і цинізм.
Ти не звертай уваги, без новомодніх «шузів»,
Друже, можна обійтись.

Не загубить душі, не втратить віру,
Не стати в тінь, чи гірше – в темноту,
Згадати друга побажання щире
І жити далі, бути «на посту».

*Нечитайло Дар'я,
8 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Мій голос – майбутнє країни
Мир на Землі – це радість і тиша,
Росяні світанки, вечори і ранки.
Мир на Землі – це мама, тато, дім.
Послухайте мене! Я голосую за мир!

Я голосую за мир серцем всього народу.
Я голосую за мир – щира моя воля.
Про мир благає країни моєї природа:
Смарагдова зелень лісів, золоте колосся поля.

Молюсь, щоб бійці АТО
Повертались живими в оселі,
Щоб скоріше скінчилась війна,
Не перетворивши землю в пустелю.

Я голосую за мир, за життя,
За усмішки щирі в людей на обличчі.
Мир так потрібний дорослим й малечі,
Щоб впевненим кроком іти в майбуття!

*Степаненко Валерія,
8-Г клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Що таке мир?
(дитячими очима)
Мир – це щастя, радість всюди,

Миру прагнуть усі люди!
Мир – це чисті небеса,
На травичці це роса!
Мир – це в небі журавлі,
Це казкові, тихі сни...
Мир – це мама, тато, друзі...
Школа, сонце, квіти в лузі...
Мир – це свято, сміх веселий,
Це – дитинство, каруселі...
Казка, пісня колискова,
Українська рідна мова!
Я дякую долі, що тут я живу,
Що маю родину й країну свою.
Я дякую Богу за хліб на столі,
За те, що живу на цій щирій землі!
Я бажаю, щоб всі люди
Жили в мирі завжди й всюди!

*Тащук Андрій,
8 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я голосую за мир
Є багато вулиць в світі
В школу ходять по них діти.
Я хочу, щоб в радості, в добрі
Жили всі на цій землі.

Знаю точно – прийде час,
Запанує мир у нас,
Щоб здорові і веселі
Всі жили в рідній оселі.

*Войтович Оксана,
9-А клас, ЗОШ №13,
м. Рівне*

Приречені бути ВІЛЬНИМИ!
Ще кличуть славу козаки,

Хмельницький рве сувій,
«Де воля, батьку?», - гостряться клинки,
Шумить, клекоче бій.
Шляхи криваві, гетьман на чолі,
Козаченьки, ви ж волю здобували?!.
Відродимо ми правду на землі,
Вкраїною щоб її в світі знали!
Від славних лицарів стежа
Не заросте тернами,
Козацький дух в жилах тече
І ходить поміж нами!
Не дай нам, Боже, зрадить брата,
Дай не згубитись в круговерті болю,
Будень мирний сподоби і свято,
Дай сили і снаги здобути ВОЛЮ!

*Глинюк Вікторія,
9-Б клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Живи, моя блакитнонеба Україно!
Живи, моя блакитнонеба Україно!
Небаченим хай злотом твої поля полинуть.
Твою мовою хай розмовляють люде,
Хай найсолодше у тобі їм буде.
Живи, моя країно – друга ненько.
Нехай малеча радує твоє серденько.
Нехай усі живі й здорові будуть,
Війну нехай усі забудуть.
Дай, Боже, вернуться у дім солдати,
Щоб їх зустріла посивіла мати.
Чи діти крикнули, що тато повернувся,
Щоб жах війни, мов звичний грім забувся.
Щоб все розквітло і буяло знову,
Щоб всюди було чути твою рідну мову.
Живи, моя блакитнонеба Україно,
Живи усім на зло, моя ти Батьківщино!

*Jakub Dyl ,
kl. IIe lat 14 Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w
Katowicach,
Katowice, Polska*

Pokój to dobro.

Wojna to zło.

Ci, którzy żyją w pokoju, są wolni , swobodni, robią to, co lubią.
Wojna to nieszczęście. Śmierć nie wybiera, zbiera bez uczuć swoje
okrutne żniwo.

W obronie domu, ojczyzny lub zupełnie przypadkowo giną dorośli i
dzieci.

Walka o władzę, chore ambicje skazują innych na tragiczny los.

Pokój to dobro. Szczęśliwi ludzie żyją spokojnie.

Bez schronów, ucieczki, strachu.

W życiu za wszelką cenę uciekamy od chorób i cierpienia.

To samo życie potrafimy zniszczyć, wszczynając wojnę.

Wojna to zło.

Pokój to dobro.

*Дейсун Максим ,
9 клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я не хочу війни,

Щоб лунали гармати.

Я не хочу чути пострілів

І щоб плакала мати,

Не дждавшись єдиного сина.

Хочу мирного неба,

Щоб сміялися діти,

Де буяють осінні квіти,

Посилаючи сонцю привіти.

Хай матуся всміхнеться щасливо,

Колишучи сина.

*Кривенчук Анастасія,
9-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

26 квітня

А 25 жили і не гадали,
А 25 ходили по вокзалах,
Сиділи в парку, мріяли, співали.
Ходили в школу, думали про літо,
Гуляли, працювали, чай пили.
Жили життям своїм і не переживали,
Що завтра уже буде все розбито.
Тест-драйв, четвертий блок, час ночі,
По задумах не передбачили біди,
Ніхто й не думав, що загине назавжди,
Їх рідне місто. Вічна пам'ять та сльозливі очі
Все це залишив вибух, радіація,
Смерть у повітрі, переповнені лікарні,
Автобуси в Москву і небеса захмарні,
Страшна та позапланова евакуація.
Розпад СРСР - одна з причин,
Нова країна, нова влада, нові правила,
Проте, навечно 26 квітня,
Залишиться в нас в пам'яті аварією.

*Майданчук Софія,
9 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Повертайся живим!

Щирі посмішки наших бійців
Бачу я на музейних світлинах,
Сиві скроні та безліч рубців.
Це вони – це сини України.
Саме зараз на варті стоять
За спокій, за мир, світлу долю.
Від своїх «братів» боронять
Українців правду і волю.

На смерть б'ються мої земляки
Та лягають в холодную землю.
Наша пам'ять збереже навіки
Їхній подвиг! Вірю: все не даремно!
Щоб країна ввійшла в майбуття
Вільна, сильна, без чвар і війни,
Віддають саме цінне – життя –
України найкращі сини!

Чому плачуть українські матері
Воюють відважні солдати,
Щоб захистити країну свою.
Під свист куль, розриви гранати
Бережуть родину – твою і мою.

Десь мати простого солдата
Оплакує мертвого сина,
Котрий не вернеться до рідної хати,
Не побачить, як ростиме дитина.

Не всміхнеться своїй дружині,
Що сльози проливала не раз,
Лиш з неба буде дивитись
У вічі кожного з нас.

*Мартинюк Валерія,
9 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Тату, не йди на війну...
На небі сонце світить, веселка гарно грає,
Та на Сході України війна триває.
І плачуть мами за своїми синами,
І плачуть діти за своїми батьками:
«Ой тату, таточку, вернись!»
А батько більше не вернеться –
Пропав він безвісті, й тепер

Ти спробуй розказать дитині,
Що її рідний батько помер...

Пройдуть роки – син батька не забуде.
Героєм його зватимуть усі.
І зовсім інші будуть поряд люди,
А сльози мамині бринітимуть в росі...

*Пасенюк Наталія,
9 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Мій голос – майбутнє країни
Кожен день на Україні і дорослі, і малі
Моляться за мир і спокій на рідній землі.
Ми – українці, нація проста,
Без пісні не проходять у нас свята.
Ніяке лихо не може нас зламати –
Українець з колін завжди зможе встати.
Не зазіхає він на чужу свободу,
Мужньо відстоює волю народу.
Діти в Україні хочуть лише миру.
Зі своїм проханням звертаються щиро:
«Не зважайте, що ми ще малі,
Ми хочемо миру на нашій землі!»

*Цепасва Ірина,
9 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я голосую за мир!
Я голосую за мир,
Я проти війни і насилля!
Я обираю любов всесильну,
Я обираю надію в найкраще,
Я обираю усмішки дитячі,
Я проти сліз матерів!

Я оберу спокійну їм старість,
Щоб серце сердешних
Спокійно билося в такт.
Я обираю дитячі малюнки,
Веселі, жваві, прудкі,
В яких не буде ні краплі біди!
Я обираю добро!
І знаєте що?
Всі кажуть : «Світ врятує краса», -
І в цьому є своя правда.
Та хочеться вислів доповнити цей:
Світ рятуює краса сердешна,
Краса твоєї душі .
Я обираю добро, надію, любов, мир!
А що обиреш ти?

*Kinga Mrzyk,
kl. IIIe 15 lat*

*Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Wojna - dama w czarnym welonie
Kroczy dama w czarnym welonie,
Kroczy przez pola, lasy, miasta.
Jej suknia utkana jest z cierpienia i gniewu,
A czarny welon z nienawiści i żalu.

Kroczy dama w czarnym welonie,
W głowie jej wrze od lamentu i krzyku.
Na twarzy pojawia się łza.
Łza krwi.

Jedna, dziewiąta, czwarta, piąta...
Łzy spadają niczym krwawy deszcz.

Kroczy dama w czarnym welonie,
Patrzy na krzywdy, zbrodnie, tragedie.

Lecz wzrok jej jest pusty...

Kroczy dama w czarnym welonie,
Niszczy wszystko, co stanie jej na drodze.
Nie zawaha się, nie zatrzyma się ani na chwilę.

Kroczy dama w czarnym welonie,
I myśli, spoglądając na świat wielki:
„Głupcy, ileż jeszcze razy
zajrzeć będę musiała do waszego domostwa,
byście pojęli,
kim jestem i co wam przynoszę?”

*Maria Piekorz,
kl. IIIe, lat 15*

*Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Czymże jest wojna...

Czymże jest wojna...

Czy może mężem, który nie wróci do żony?

Czy może synem,

Co leży w szpitalu połamany, poparzony?

I matka tylko na werandzie płacze,
Gdy list nie przyszedł, od dawna wyczekiwany.
A chłopak leży nieświadomy,
Leczy swoje rany.

I gdzież są wodzowie, którzy obiecali
Wolność, bezpieczeństwo, dostatek...
A jednak lud cierpi,
Trwoży się lud kruchy.

I w imię czego mąż zacny zginął?
Dlaczego ojciec do córki nie wróci?
Dlaczego ludzie wciąż się zabijają?
Ślepi na krew, na płacz sierot głusi?
Czymże jest wojna...

Dramatem moim i twoim.
Czymże jest wojna...
Porażką ludzkości.

*Marta Kopiec,
kl. IIIe, 15 lat*

*Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Och wojno

Och wojno, czemu przynosisz tyle cierpienia?
Och wojno, czemu zostawiasz tyle zniszczenia?
Odbierasz życie niewinnym,
Przynosisz głód i rozłąkę...

Czy jeszcze mych bliskich zobaczę?
Czy zdołam przytulić ich znowu?
Wojno! Zniknij i nie wracaj!
Nie będę za tobą płakać.

Paula Włodarczyk,

*lat 15 Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Nastoletnia litania o spokojne noce

otulono mnie
patriotycznym ciepłem
bezustannie widzę wojny
i niepokój wyczuwam jakoś częściej
za broń jestem w stanie złapać,
by ratować dom, ojczyznę
zorientowałam się,
że w słowach przyjaciół widzę swoją podobiznę
„tęsknię za pokojem” – tak mi często mówili
i czuję, jakby oni w tych trzech słowach utkwili
odnajduję informacje o kolejnych kataklizmach
i jestem pewna, że sam przed sobą się nie przyznasz –
świat od wieków pozostaje zagrożony
przez niechlubność rasy ludzkiej został oszpecony

wiem, że trzymasz kciuki, nadziei z ramion nie wypuszczasz,
jednak dlaczego woń tragedii wciąż cię nie opuszcza...
a teraz postaw się przed pytaniem:
czujny sen czy wyruszenia na granic pilnowanie?

*Городь Анастасія,
10 клас, смт Мар'янівка,
Горохівський район, Волинська область*

Я голосую за мир
Я голосую за мир!
За мир і добробут в родині,
За щастя і вічність у кожній хвилині.
Я не хочу війни,
Я не хочу розлуки,
Я не хочу, щоб люди пройшли через муки.
Не хочу, щоб кров проливалась на рідній землі,
Не хочу, щоб плакали діти, батьки, матері.
Та хочу, щоб ворога ми подолати змогли,
Щоб люди у злагоді й мирі жили,
Раділи, сміялись та вільні були!!

*Гринюк Андрій,
10-Б клас, ЗОШ №13,
м. Рівне*

Історія

У червні стогнала рілля:
Фашистська орда наступала,
Згоріли дощенту хлібні поля,
Волинь пожежею палала.
Кров'ю змішалась Горинь і вода,
Люто гриміли кайданки,
Рівне бомбили, клетотіла земля,
Хлопці до рук привчали берданки.
На кістках кишіло Гетто,
«Рейх» гімназію взяло.
Рвало душу фріців пекло,

Волю в пута сповило!
Вставайте, беріть усю силу в кулак!
Піднімайтесь на праведну прю.
Не принесе «сусіда» смачний коровай,
Всі разом переможну запалим зорю!

*Зень Катерина,
10-А клас, ЗОШ № 13,
м.Рівне*

Нав'язана війна

Як гриміли гармати у нерівнім бою,
Рідну матінку - мати ми згадали свою.
Простягали ми руки на колінях вночі
І підмигував місяць, ясні зорі вгорі.

Ми не бачили сонця, там його й не було
Біль у грудях, і стогін, в голові в нас гуло.
Прихилились в окопах до глинистих стін.
Як же жити солдату без материнських обійм?

І над містом гриміло, спалахував дим.
Рівне чуло і бачило подих один,
Подих смерті, без правил, що йшов в довгу путь
І рікою лилася тут кров, наче ртуть.

Тут земля – друга ненька й без правил бої,
Тут і наших, і їхніх тисячі полягли.
Впав солдат в сиру землю, ніби снами здолавсь -
Це хтось Вищий із душами нашими гравсь.

І земля – наша ненька, місяць – батько, а ми...
Безіменні солдати, що в бою полягли.
Слава мертвим героям і слава живим!
Тричі слава, хто вижив й пошана всім тим!

Ніхто не забутий, ніщо не забуте
Скажи, дідусь, що діється у нас?

Ти на війні був і тобі видніше.
Тут знов настав страшний, свавільний час,
На Україні вже немає тиші.

Скажи, чи чуєш як болить?
Земля – це ненька й в неї теж є рани.
Пройшла війна, мов пролетіла мить
Не так солодкий світ брехні й омани.

Скажи, наскільки важко там було?
І чи було насправді все це?
Візьми мене під теплеє крило.
Болить душа, болить завжди і серце.

*Мурований Я.М.,
10 клас, СШ-інтернат,
м.Шепетівка, Хмельницька область*

Україна за мир!
Україна – нація мирна,
Але ніколи не жила вона вільно,
Завжди народ її гнобили
І його долю чужинці вершили.
Українці ніколи не воювали,
Чужі землі не загрибали,
Бо їм добре в своїй хаті
Мир і щастя будувати.
Підкралась знову навала в Україну.
Відчепіться, хижі звірі,
Ви, страшенні бузувіри,
Геть із України!
Не дамо вам ні сльозинки
З материнських очей пролити.
Ми здатні свою землю захистити,
Щоб майбутні покоління
Могли вільно на рідній землі жити,
Бо Україна – нація героїв!

*Новосад Тетяна ,
10 клас, Борбинська ЗОШ І-ІІІ ст.
Млинівський район, Рівненська область*

Останній лист

А місяць зазирає мені у очі
Тихенько ніби шепотів: «Тримайсь.
Ще трішки до закінчення цієї ночі,
Тримайсь, і ніколи не здавайсь!»
І дивна настала тишина:
Сховався місяць за хмаринку,
Над головою не шуміла вже листва
В ту ніч спокійну хвилинку.
Ти знаєш, мамо, ніч минула,
І швидко новий день настав.
Хоч не одна ворожа куля проминула
Та шепіт місяця мене не покидав.
Думав: може це просто «глюки»
Від болю, що пробирав аж до кісток,
Все тіло: і ноги, й руки
Сковував морозний холодок.
Але в ту мить я вирішив собі:
Не здамся, стояти буду до кінця
За вас, за Україну, мої любі,
І хоч не заслужу лаврового вінця –
Та зрадником, о ні, не стану!
Хай б'ють, катують і вбивають –
Захищу я кров'ю свою маму,
Таких як я вони ніколи не здолають!
Матусю, я знаю, що болить – не плач,
Пишу тобі усе, що маю на душі,
Адже це не футбольний матч,
Що грав колись я у дворі.
Пишу правду, щирі і болючі –
Хочу, щоб від мене це дізналась ти:
Коли потрапив на розтяжку ту колючу,
То все писав тобі листи.

Ось так: ішов по полю,
В руках тримав я ручку і папір
Та майже не відчув я того болю,
Бо все про тебе думав, рідная, повір.
Та знаєш, мамо, я уже із Богом,
Сиджу і знову лист пишу тобі,
Горобчик покладе його перед порогом,
Шматочок хліба залиш для нього на вербі.

Мир

Мені наснився дивний сон:
Сумно грав акордеон,
Усе було сіре і буденне,
Мов жебрачка, бідне і злиденне.
Шевченків соловей і той, затих...
Боїться розбудити «дітей малих»,
Що вірно полягли на полі бою
Захистити Україну хотіли собою.

Тут всі бігали і метушились,
Без причини сильно злились.
Чи можливо та причина була,
А раптом я допомогти могла?
Не відповіли... Всі зайняті собою,
Між власними «я» - боротьбою.
Здавалось мені, що я одна,
Серед них – адекватна.

І тут мій погляд зупинився:
Поряд малий хлопчина опинився.
Його милі блакитні оченята,
Немов у небі, зоренята,
Пильно дивилися на мене.
У них – почуття болю шалене,
У них – сльози, крик і відчай
І маленька надія на рай.

Прокинулась – від болю в серці
І зрозуміла, що була в люстерці.
Жорстока, але правда – це Україна,
В якій уже страшна руїна.
Цей сон – це українська реальність,
Це – наша спільна бездіяльність.
Не час сьогодні винних шукати,
Треба Батьківщину рятувати!

У глибині душі, у кожного,
У святого і у безбожного,
Три літери створили слово,
Що нам потрібне терміново.
Воно відоме для усіх:
Для дорослих і малих.
МИР – гучно прокричу вам я,
Цей рай хотіло бачити дитя.

Незабаром настане весна
Незабаром настане весна,
Квітуча, яскрава буде вона.
Тепле сонечко пригріє,
Соловейко заспівати знов зуміє.
Він заспіває красиву пісню,
Яка навіть у пору пізню
Лунатиме скрізь, усюди,
Її почують усі люди.
Ця пісня про мир в Україні
Подарує радість кожній дитині.
Усі навколо будуть щасливі,
Нарешті припиняться ці війни бурхливі.
Нехай і справді ця весна,
На здійснення мрій буде рясна,
І ми житимемо у Вільній країні
Нашій, могутній, державі Україні!

*Стичаковська Анна,
10 клас, КЗ «Рясницький НВК «ДНЗ-ЗОШ І-ІІІ ст.»
Бабинської сільської ради
Гоцанський район, Рівненська область*

**Іду до друзів я, яких забрали небеса
Невже вона не побачить свого сина?
Невже не обійме його вона?
Війна забрала майже всіх його кумирів,
Нехай до тебе не дійде вона.
Але ,в одну хвилину серце зупинилось,
В того солдата, що залишився сам,
Приходить лист, для матері від сина
Прощай, матуся, пишу останні ці слова
І за хустину чорну теж моя провина
Іду до друзів я, яких забрали небеса.**

**Я ніколи не забуду тебе, мамо
Я ніколи не забуду тебе, мамо,
Мовив син і пішов на війну.
Я ніколи не скривджу тебе мамо,
Тихо вийшов і тихо пішов .**

**Я повернуся додому, бо знаю,
Що мене чекає рідненька моя.
За мною сумує, а звонячи каже,
Що важко без тебе, що болить душа.**

**Я знаю, що мати кожен день плаче,
І молитися богу, і сил вже нема .
Я знаю ,що вона мене давно вже не бачить,
І знаю, що цьому винен я .**

**Але послухайте мене рідна -
Судилось мені жити на війні,
Бо якщо я до дому приїду,
То знайте, що загинемо ми всі .**

Бо Україну не буде кому захищати,
Не буде кому берегти наше рідне гніздо,
Не буде кому за волю стояти,
Надію давати на мир і добро.

Люблю Україну
Країн на світі є багато
Та найрідніша лиш одна
Одна як тая рідна мати
Україна в серденьку одна.

Символізуючи країну я вишиваночку ношу
І гімн співаю неодмінно
Бо Україну я люблю

Люблю діброви я і
люблю ставки
Люблю й я українську мову
Люблю я солов'їний спів
І рідне материнське слово

Тож Україна наша неземна
Вона найкраща в кожному в серці
Тож любимо її так, як люблять аж до самої смерті

*Сухий Володимир,
10-Б клас, ЗОШ № 13,
м. Рівне*

Галерея Здобувачів Волі

*У бідах усіх, у незгодах,
Слабкі звинувачують ``Їх``,
Разом побудуємо сходи,
Якими підніметься РІД.*

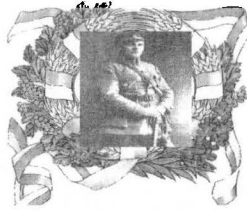
Василь Булавський

Як не згадати людину велику,
Василь Булавський – його ім`я.
В нім – сила народу, ні пута й катівня,
Злоба ворожа його не взяла.

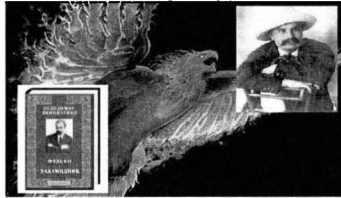
Крізь муки заслання, тортури фашистів,
крізь ночі холодні і пекло зневаг,
Щоб пісня вкраїнська лунала в обійстях,
Проніс жовто-синій велично він стяг.

Костянтин Вротновський

Хочеться України, хочеться віри,
Хочеться хліба і цукру до нього,
Хочеться вдень подивитись на сонце,
Хочеться волі і Духу Святого.
Згідла облуда, комуна й нацисти,
Обридло життя у лісах,
Манівці, сторожа, підпілля, криївки,
Зрада, бої і сон на чатах.
Відлуння репресій чуем донині,
``Слава героям!`` - кидаєм катам,
Будемо діяти, будемо жити,
Розчистимо шлях переможним вратам!

Володимир Винниченко

``Сійте всіма силами за Україну!`` -

Винниченка нам заповіт.

Реформатор, письменник, борець за людину

Виводить слова у кривавий політ.

Володько`` - халамидник, з дитинства завзятий,

Борець із фальшивим життям,

З поглядом у вічність палким і крилатим,

Філософ з драматичним буттям.

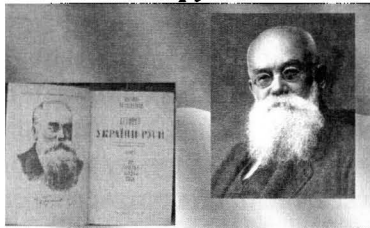
``Чорна пантера і Білий ведмідь``,

``Чесність з собою`` і ``Гріх``, -

Полум'яна пісня рятувала від бід,

Хранила надій оберіг.

Михайло Грушевський

До мене сьогодні всміхнувся Грушевський

З картини, що там, на стіні.

Читаю історію: свіглу і чорну,

гортаю її сторінки.

Розказував тато, як Раду очолив -

Земля у руїні ревла ,

Він долю свою віддав для України,
Щоб волю вона берегла.

*Шалаєва Анастасія,
I В/І курс, Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Мрію!

Україно! Тримайся в зухвалій війні!
Моляться за мир в нас дорослі й малі!
Воюють герої за майбутнє країни!
Гідно захищають сини Україну!
В кожному серці рідна Батьківщина,
прекрасна, чудова, єдина Україна!
Готові захисники віддати душу і тіло
за свою країну безстрашно і сміло.
Заради незалежності української людини
воюють солдати кожної днини!
Воюють вони за ріки й рівнину,
за ліси зелені й мову солов'їну,
за пісню, що в серці патріотів звучить,
за життя щасливе родини кожду мить.
Слава Україні! Героям слава!
Хай процвітає наша держава!
Мрію я щиро, щоб в Україні мир панував,
щоб в рідній країні ніхто не воював!

*Крисько Богдана,
II – А/І курс., Шепетівський НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Хочу в мирі проживати!
Війна в душі відчаєм пройшлася.
Ворожа кров зрадою розлилася.
Тримаючи в оковах бездушшя,
і печаль, і жаль...
Війна квіткою смерті стала.

Кожна її пелюстка життя забрала.
Вона утопила мрійливу реальність,
принесла миру утопічну недосяжність.
Війна-це розруха! Це смерть! Це жах!
Війна породжує вдів, сиріт і страх.
Тому невпевнені в завтрашньому дні
сьогодні дорослі і діти малі!
Війна породжує ненависть, зло.
Вона забирає щирість, тепло.
Не хочу, щоб українці воювали!
Хочу, щоб всі ми у мирі проживали!

*Бондар Ольга,
2-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир

Ми звично живемо, а поруч – війна!
Стоїть з автоматом солдат. Мир не приходить у цей край.
Тут триває війна і чути гул гармат.

Я – маленька дівчинка і я молюся за Мир. Бо мрію, щоб усі люди дружили і війна припинилась. Щоб люди перестали бути ворогами, а стали дружною сім'єю. Щоб там, де зараз війна, діти не ховалися у холодних підвалах, а сміялись і дружили.

*Ветров Георгій,
2-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Багато років пройшло з того часу, як відшуміли останні постріли гармат і закінчилася Велика Вітчизняна війна. Майже в усіх українських домівках не втих біль тих страждань, який випав на долю людей. Війна торкнулася і нашої родини. Моїй прабабусі Тосі 92 роки. Вона пройшла крізь лихо війни. А скільки болю відчувається з її розповідей про страшні пережиті роки... Знаю, що мої прадідусі Ілля та Іван, а також прабабуся Віра пройшли через усю війну і повернулися живими додому. Вони справжні герої! Я пишаюся подвигами своїх рідних! Пам'ять про них вічна! Про їхню мужність і патріотизм свідчать чимало нагород, які є реліквіями нашої родини.

На жаль, у нашій країні і зараз неспокій. Але я вірю, що найближчим часом запанує мир на всій українській землі. Я хочу жити в країні без війни, без болю і сліз. Мир – це усміхнені мама і тато, ясне сонечко, чисте небо, щасливі діти. І тому я голосую за мир!

*Жигалей Вікторія,
2 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Це чудове слово – «мир»

«Мир» – таке коротке слово, а як багато воно в себе вміщує. На мою думку, мир – це Всесвіт, земля, голубе небо над головою, яскраве сонечко та спів пташок, гармонія та злагода в наших оселях. Коли ми чуємо слово «мир», нам на душі стає легко. Ми відчуваємо радість та спокій.

*Мерцінковська Богдана,
2 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Ми – маленькі ліхтарики миру!

Мир – це коли всі живуть в любові та злагоді. І коли ніхто не свариться і не воює. І тому я прошу Бога, щоб усе так і було. Щоб повернулися ті роки, коли на нашій землі панував мир. Я знаю, що це можливо! Тільки б дорослі взяли за розум, домовилися між собою миром. А ми, діти, будемо брати з них приклад. Бо ми – майбутнє нашої країни, планети. Допоможіть нам бути добрими, небайдужими, мирними!

*Стукало Марія,
2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я – українка! Я люблю свою Україну! Пишаюся тим, що народилася та зростаю на цій неповторній гордій землі.

З розповідей моїх бабусь та дідусів знаю, що наша земля перенесла чимало труднощів, лиха, біди. І навіть в теперішній час не обійшлося без страшного горя. Але ми українці – терпеливий народ! Ми мужньо подолаємо все! Ми будемо молитися за мир на нашій землі.

Я голосую за мир, тому що мир є добром усього людства. Щоб не було війни ні на нашій землі, ні у світі!

*Яцишин Сергій,
2 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Світу – мир!

Ще донедавна слово «мир» ми вживали, коли читали назву вулиць. Коли хотіли залагодити непорозуміння з однокласниками. І не здогадувались, що десь на Землі людям це слово надзвичайно важливе. Але сьогодні, нажаль, і в нашій країні є дітки та дорослі, які відчули надзвичайну вагу цього слова. Щоденно вони прокидаються з цим словом на вустах, і лягають спати молячись за Мир.

Хочу, щоб всі люди в найближчому майбутньому жили під мирним небом. Раділи, дружили, підтримували один одного. Щоб більше жодна дитина не знала війни! Хочу попросити добрих людей: «Врятуйте дитинство всіх дітей на Землі!»

Миру в Україні Бути!

*Андрощук Яна,
3 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ступенів
Здолбунівської районної ради
Рівненської області*

Я голосую за мир!

Всі люди мріють, щоб у нашій державі був мир. Коли мир, то всі люди радіють, сміються, веселяться. А от коли нагряне війна, то це горе, велике горе. В одну мить руйнується все життя. Люди не мають де жити, що їсти, що пити. Що може бути страшніше, коли втрачасш найріднішу людину? Але люди не здаються і допомагають один одному, захищають свою країну. І саме так повинно бути, повинен бути мир. Ми віримо, що незабаром вороги покинуть нашу землю і на ній запанує мир. А під безхмарним небом над головою буде процвітати наше безтурботне і щасливе дитинство.

Я голосую за мир!

*Головатчик Максим,
3-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Голуб миру

Одного разу я побачив, як прилетів Голуб миру, приніс мир на Україну нашу. Люди стали святкувати приліт. Одними з них були Василько та його батько.

- Як же я чекав цього дня! – вигукнув хлопчик.
- Чому ти його чекав? – запитав батько.
- Бо я, тату, бачив кожного дня твої очі. У них і біль, і смуток, і важкість.
- Та ні, синку, тобі здалося.
- Тату, діти все бачать, я вже не маленький. Все розумію.
- Ой, Васильку, ходімо святкувати! – змахнувши сльозу, сказав батько.

Пішли вони, і кожний думав про своє. Батько й син не вірили, що вже закінчилась війна. Усе мирно тепер буде.

А й справді, що у малого, що в старого бажання миру однакове. І думки сходяться.

Коли вже й справді в нашій Україні буде мир? Переконаний, головне – це вірити...

*Дзюбук Олександра,
3 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Доброго дня, дорогий Солдате !

Пише тобі учениця 3 класу Рівненської ЗОШ № 16 Дзюбук Олександра .

Я розумію, як тобі нелегко в зоні АТО, адже там дуже небезпечно, постійно свистять над головою ворожі кулі. Я вглядаюся в обличчя українських бійців, коли дивлюся світліни, і пишаюся нашими воїнами, адже усі вони – Герої ! Усі ці люди щохвилини ризикують власним життям заради своєї Батьківщини, заради кожного з нас.

Дуже хочу подякувати твоїй мамі, яка благословила тебе на боротьбу з ворогом. Знаю, як болить її сердечко, та інакше вона не може, адже сама виховала тебе в любові до України.

Низький та щирий уклін їй від нас, дітей, за спокійне небо над головою, за наше мирне майбутнє.

Тримайся, друже, з тобою Господь і Україна!

Героям слава !

*Дмитрук Альбіна,
3 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Привіт, дорогий Захиснику!

До тебе звертається учениця 3 класу ЗОШ № 16 м. Рівного Дмитрук Альбіна.

Ми не знайомі, але я вірю, що мій лист принесе тобі гарний настрій і надасть сили у праведній боротьбі з ворогом за нашу Україну, щоб ми – діти, жили у мирі і спокої.

Я тільки можу уявити, як вам там важко, тому бажаю тобі і твоїм товаришам вистояти та вижити .

Молюся, вірю і знаю, що ти обов'язково живим і неушкодженим повернешся до батьківського дому, де оберегом звучить мамина щира молитва, де на тебе завжди чекають ...

Твої рідні мають пишатися, що виховали саме такого сина, адже ти став прикладом для усіх нас.

Батьки навчили тебе не тільки любити рідну землю, а й скрутну хвилину стати на її захист.

Прошу Господа, щоб скоріше завершилася ця жорстока війна.

Любий захиснику, ти – наша гордість! Повертайся, ми на тебе з нетерпінням усі чекаємо!

*Заворотний Євген,
3 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Хай буде мир

Мир – це надійне майбутнє, світло, радості, сповнення мрій.

Війна все руйнує , несе смерть та скорботу. Особливе це відчуття тепер, коли на моїй рідній землі лунають вибухи та

гинуть невинні люди. Діти залишаються сиротами, самотні без батьків. Руйнуються будинки. Люди позбавлені рідних осель, даху над головою.

Сьогодні ворожий чобіт топче нашу прекрасну землю. Хай буде мир – найзаповітніше бажання усіх нас.

*Міцишин Іван,
3 клас, СШ-інтернат,
м.Шепетівка, Хмельницька область*

Я мрію...

Я мрію повернутися додому, в Авдіївку, в свою квартиру, в свою кімнату. Хочу побігати, погратися, погойдатися на гойдалках, покататися на качелях на дитячому майданчику у нашому дворі. Мрію погратися у футбол біля нашого будинку, побігати до зупинки трамваїв та проїхати на трамвайчику до заводу. Мрію побачити факел коксохіму близько, який палає вдень і вночі. Але все це можливо тільки тоді, коли настане мир на нашій донбаській землі. Тому я мрію про нашу перемогу, про відновлення всього зруйнованого. І я вірю в перемогу, інакше не буде миру...

Я мрію про те, що над моїм краєм буде мирне блакитне небо. Мрію про поля, які знову заколосяться золотими жнивими. Мрію про те, що я знову побачу наше Азовське море, поїду знову плескатися у озерах. Мрію про те, що наш Донецьк та зелений оазис Донбасу будуть звільнені, будуть з нами. Я зможу навідатись до своєї бабусі та дядька, яких я не бачив вже майже три роки. Мрію про те, щоб усі люди ніколи не чули, як лунають постріли, як розриваються снаряди. Щоб діти ніколи не втрачали батьків на війні, щоб не гинули люди.

Але, мабуть, нам всім потрібно навчитися цінувати мир та тишу, цінувати рідних, коли вони живі, коли вони поруч, цінувати те, що маємо.

Тому я відаю свій голос за мир. Я мрію про мир у всьому світі!

*Муравська Тетяна,
3 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я вірю...

Я люблю свою країну, завзяту, розумну і квітучу. До війни ми жили мирно, але війна для нас лихо. Я хочу, щоб у нас була в країні злагода, мир та любов, щоб сім'ї жили мирно. Пропоную голосувати за мир, бо війна нічим не допоможе. Коли я виросту, то буду допомагати людям. Спи спокійно, країно! Ми завжди поруч!

*Ніколайчук Назар,
3 клас, ЗОШ № 16,
м. Рівне*

Любий Воїне !

Мене звати Ніколайчук Назар. Я навчаюся у 3 класі Рівненської ЗОШ № 16.

Ми з тобою незнайомі та мені дуже хочеться написати тобі листа. Сьогодні я маю нагоду подякувати тобі і твоїм друзям за те, що ви ціною власного життя оберігаєте наше мирне сьогодення.

Щодня я слідкую за новинами із зони АТО, тому знаю як тобі складно. Пишаюся тобою і твоїми друзями, адже ніщо не спиняє вас у боротьбі з нахабним ворогом. Ця затяжна війна відбирає у вас безліч сил. Маю велику надію, що ця братовбивча війна нарешті закінчиться і ви неушкодженими

повернетесь у рідні оселі. Я знаю, що на вас там чекають матусі, батьки, дружини і діти.

Від імені усіх дітей України прошу, щоб Матінка Божа захистила тебе своїм святим покровом від нападників і хай береже тебе Господь .

*Онiшкевич Софiя,
3-Б клас, смт Мар'янiвка,
Горохiвський район, Волинська область*

Як ми хочемо миру!!!

Боже, ми дякуємо тобі за все, що ти зробив: подарував маму, тата, братиків та сестричку, що ми живемо на цьому світі. Я знаю що це Бог вірить нам людям, але інколи вони грішать та Господь посилає війни.

Нам потрібно бути добрішими, миритися, любити ближніх і тоді буде мир панувати по всій землі.

Я хочу миру кожній людині.

*Пасічний Данило,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Чому плачуть українські матері

Я не люблю, коли хтось плаче, і особливо, коли плаче моя мама. А останнім часом я помічаю сльози на її очах ледь не щодня. І це відбувається завжди, коли в телевізійних новинах показують сюжети із зони АТО.

Здавалося б, чого хвилюватися, адже війна не в нас, а далеко на Сході країни. Але ж воюють на ній батьки, чоловіки, сини і тих, хто живе поруч з нами: наших родичів, сусідів, знайомих...

Як я зрозумів тоді маму, біль її серця! Вона ж теж матір двох синів!

Пригадую, мама мені розповідала про жахливі події війни в Афганістані, де загинули сотні українських воїнів. Мене також вразила її розповідь про чоловіка моєї прабабусі, який довгий час вважався безвісти зниклим у роки Великої Вітчизняної війни.

Мені стало зрозуміло тоді, чому плачуть українські матері. Як прикро, що так часто!

Я переконаний: найбільше змушує мам тужити і плакати біль втрати своєї дитини. Цей біль страшний, невимовний і невиліковний. Навіть час не завжди спроможний згладити його.

І, спостерігаючи за військовими діями останніх двох років, хочеться крикнути до тих, хто розпочинає і веде будь-яку війну, у будь-якій країні, за будь-які принципи чи примхи:

– Схаменіться! Зупиніться! Не робіть цього хоча б з поваги до власних матерів! Бо ваші матері теж будуть плакати через те, що народили і виростили вбивць. А для матері, напевне, немає нічого ганебнішого за це.

Як хочеться, щоб матері плакали лише від радості, щастя і гордості за своїх живих дітей!!!

*Рикун Анастасія,
3-А клас, ЗОШ № 25,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Нам не потрібні зброя, смерть і сльози, нам не потрібні байдужість і ненависть... Нам потрібні любов і співчуття. Тому я голосую за мир, за справедливий світ без воєн, за взаємоповагу людей, за любов до себе і всього оточуючого.

*Робейко Олена,
3 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Лист воїну АТО

Доброго дня, дорогий Український солдате!

Мені не відомо, хто ти ... Можливо, молодий хлопець, а можливо, батько, чоловік. Але я знаю точно, що ти – Герой.

Дякую тобі, Український воїне, за те, що борешся за мое щасливе майбутнє, за нашу рідну Україну. Дякую, що ти , прагнучи захистити всіх нас, підставляєш себе під смертельні кулі.

При нагоді хочу щиро подякувати твоїй мамі і усім матусям, які виховали таких славних синів України!

Щодня молюся Богу, щоб якнайшвидше закінчилася ця страшна війна, і щоб ти скоріше повернувся до рідного дому, де на тебе так чекають.

Тримайся, усе буде добре.

Слава Україні! Героям слава!

*Трофімова Валерія,
3 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Любий Воїне !

Пише тобі учениця 3 класу Рівненської ЗОШ № 16
Трофімова Валерія.

Я щиро вдячна тобі за мирне небо над моєю головою , за те, що я можу спокійно ходити до школи, зустрічатися з друзями, радіти життю . Я знаю, що вам там нелегко. Хочу подякувати тобі і твоїм друзям за ваші щоденні подвиги та за вашу мужність і відвагу .

Пам'ятайте, що у цій жахливій та жорстокій війні не тільки наші батьки, родичі, знайомі, а й ми – діти, підтримуємо вас . Усі ми чекаємо на ваше щасливе повернення до рідного дому .

Бажаю вам міцного здоров'я, віри у перемогу і хай Бог вас оберігає у вашій благородній справі.

Повертайтеся швидше додому з перемогою! Слава Україні! Героям слава!

*Форсюк Соломія,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир! Чую щоранку спів солов'иний, а діти на фронті – постріли. Я бачу маму, а діти на фронті – темряву.

Я голосую за мир! Щоб не плакали діти і не помирали батьки...

*Хомяк Дарина,
3 клас, Кушинська ЗОШ І-ІІ ступенів
Здолбунівської районної ради
Рівненської області*

Я голосую за мир!

Я, маленька дівчинка Даринка, вчуся в третьому класі . Бажання мого серця, щоб на Україні запанував мир. Мир в сім'ях, мир в родинях, мир між старшим і молодшим поколінням. Мир між батьками і дітьми. Щоб мир був по всій

землі. А наше дитинство процвітало без вибухів снарядів і свистів куль.

*Шарапов Владислав,
3 клас, СШ-інтернат,
м.Шепетівка, Хмельницька область*

Мир

Я люблю свою країну, родину. Я не хочу, щоб була війна, а війна – це для мене лихо. Я хочу, щоб моя родина жила у мирі і злагоді. Я люблю свою країну, тут моє коріння. Я люблю людей, хочу, щоб вони жили у мирі.

*Шарапова Альбіна,
3 клас, СШ-інтернат,
м.Шепетівка, Хмельницька область*

Мир дитячими очима

Я – маленька українка, живу ще зовсім мало на цій планеті. Але мені так хочеться бачити свою маму усміхненою, татуся – задумливим, а своїх братиків і сестричок – веселими і щасливими. Мир – це радість, тепле сонечко. Війна – це сум, сльози. Нехай завжди над нами світить сонечко, йде теплий дощик, всміхаються діти. Я голосую за мир!

*Шумафов Гліб,
3 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Вітаю тебе, дорогий Солдате !

Пишу тобі цей лист із серцем повним подяки. Із телебачення я дізнався, що живеться тобі нелегко.

Я пишаюся тим, що можу написати саме тобі, Великий Воїне ! Адже ти саме той, хто заради нашого миру пішов на цю несправедливу та жорстоку війну. Я переконаний, що вона нікому не потрібна, адже принесла усім багато страждань. Матері втратили синів, діти – дорогих татусів .

Я молюся, щоб усі солдати могли скоріше повернутися додому, де на них чекають з нетерпінням рідні. Впевнений, що ті, хто примушує людей воювати будуть покарані.

Хочу запитати як тобі там живеться, про що ти думаєш,
про що мрієш ...?

Можливо, ти зможеш мені написати, якщо випадє вільна
хвилина. Буду з нетерпінням чекати твого листа. Дуже вірю, що
незабаром ти повернешся до рідного дому.

Хай береже тебе Бог !

Я – Гліб Шумафов, учень міста Рівного, вільного від
загарбників, завдячуючи саме Тобі !

Повертайся з війни ...

Живим повертайся !

Спасибі тобі за захист країни,
за вільні міста, за мою Україну !

Прошу я у Бога хай дасть тобі силу.

Силу прощати і силу любити.

Силу вперед йти і перемагати.

Повертайся, повертайся живим в рідний дім,
де на тебе чекають
і надію плекають ...

Тобою пишаюсь, молюсь я за тебе .

Хай буде лиш мир – сонце й синєє небо !

Повертайся живим ! Живим повертайся !

Щенович Олексій,

3 клас, СШ-інтернат,

м .Шепетівка, Хмельницька область

Я голосую за мир

Мир – це найважливіше слово. Мир – це радість людей,
спокій. Мир – це спів пташок, кружляння метеликів. Я дуже
хочу, щоб в нашій країні було щасливе життя і мирне небо. Щоб
усі люди раділи , спостерігаючи захід сонця, як цвітуть квіти.

Війна – це сльози, розбиті серця, голод, загроза для життя,
зруйновані будинки, смерть. Тому я проти війни! Я проти
вбитих солдат! Я проти сліз людей! Я голосую за мир!

*Julie Vondráková,
Základní škola Litoměřice, NaValech 53, 4.B
Česká republika*

Мир в моих глазах

Меня зовут Юля. Мне девять лет. Я хожу в школу. Я родилась в мирное время в Чехии в городе Литомержице. У меня есть родственники в Украине. Каждый год я езжу к ним. Сейчас там не все спокойно, потому что на востоке Украины идут военные действия. Возле Донецка у нас есть родственники, и мне не безразлична их судьба. Я хочу, чтобы люди не погибли.

Мир моими глазами – это когда все здоровы и счастливы, когда дети ходят в школу и получают хорошее образование, их родители ходят на работу. Когда светит солнце, и дети играют на детских площадках.

Я хочу жить и не бояться за завтрашний день, хочу, чтобы в этом мире все люди стали добрее, и не было войны.

В настоящее время много стран воюют между собой. Я думаю, что можно все изменить, но для этого надо измениться каждому из нас. Надо научиться договариваться и прощать. Я надеюсь, что слово **война** в моей жизни будет ассоциироваться только со словом **история**. Я за мир! Пусть будет мир во всём мире!

*Басюк Тетяна,
4-Б клас РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

За мир, за колоски наліті

Ми живемо на прекрасній, Богом дарованій нам землі, яку ми звемо Батьківщиною. Навкруги ростуть зелені ліси, течуть прозорі і голубі ріки та озера, колосяться лани, шумлять гаї.

Та не кожен може, милуватися цією красою. Адже схід нашої країни поглинула жорстока і несправедлива війна. Цей жах переслідує наших земляків і вдень, і вночі. Вже декілька років вони не бачать ясного неба над головою, не чують тиші і не мають спокою на душі. Діти не можуть ходити до школи і в дитячі садки, бавитись і веселитись на вулиці і мріяти з друзями

про щасливе дитинство. Навкруги лише гуркіт військової техніки, шум гармат, руїни, пільма і сирість. Військові мужньо захищають та оберігають захоплену територію, відстоюють її цілісність і непохитність.

Та всі ми, діти і дорослі, маємо одну величезну і світлу мрію, назва якої "Мир". Але для цього потрібно, щоб всі люди на землі збагнули і зрозуміли ціну людського життя, безцінні дари нашої землі і природи. Тоді на небі знов зійде веселка і ясне сонечко, заспівають солов'ї. І далі по життю, після цієї руйнівної війни, ми змогли б сміливо йти з девізом « За мир, за колоски наліті!»

*Володько Вікторія,
4-В клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир до війни

Я народилася у найкращій країні світу, яка зветься Україною.

У ній найяскравіше сяє сонце, солов'ї щебечуть зранку, цвіте у лузі калина, а дзвінкий дитячий сміх лунає повсюди. Але на нашу землю прийшла вона – Війна...

Я думала, що війна була десь далеко в минулому, і за перемогу нас завжди вчили дякувати нашим дідам та прадідам, яких ми завжди будемо пам'ятати. Але вона ось вже тут, сьогодні, і на нашій рідній землі. Там, далеко на Сході діти теж мріяли, та будували плани на майбутнє, обирали собі професії та уподобання. Це все змінилося в одну мить. Дитячі очі наяву побачили найстрашніше – війну. Вони стали дорослими не за віком, і в свої роки вже побачили смерть на своїх майданчиках, на яких ще вчора бавилися. А втрачаючи рідних та друзів, стають ще більше впевненими, що мир буде за нами. Ми ніколи не прагнули війни, і я мрію, що з першими весняними променями сонця прийде мир на нашу землю.

Нав'язана війна

Довгим і тернистим був шлях українського народу до незалежності. Українці пройшли чи не найважчу дорогу до здобуття своєї вільної, незалежної держави, до того історичного моменту, коли отримали можливість і повне право з гордістю підняти свій жовто – блакитний прапор, заспівати рідний Гімн, вшанувати національні символи.

Національні символи – це згусток високого духу народу, його історичних прагнень, унікальності. Свої символи люди повинні шанувати і берегти протягом усього свого життя.

Сьогодні ж життя українців змінюється на очах, ми знову ведемо визвольну боротьбу за свою незалежність, українські герої знову гинуть від окупантів, достойні сини і дочки свого народу знову не повертаються з поля бою, помираючи з Гімном на устах і в серці...

«Ще не вмерла України
Ні слава, ні воля ...»

І ніхто не міг би подумати, що ми, українці, в 21 сторіччі змушені будемо знову відстоювати своє право на незалежність зі зброєю в руках, і що наші брати, батьки і діди, а в декого сестри і матері будуть гинути від рук ворога, окупанта, який вкотре бажає підкорити Україну.

Це було за часів Київської Русі, це було в Середньовіччі, це було в першій половині 20 сторіччя, це відбувається і в наш час. І знову плачуть матері, втрачають свідомість вбиті горем вдови і сироти. Безліч і безліч українських життів було загублено ворогами України, починаючи з половців і татаро-монгол, закінчуючи Сталіним і усім більшовицьким комуністичним режимом. Битва під Берестечком, битва під Крутами, геноцид під час голодомору 1932-1933 років, Велика Вітчизняна війна, переслідування «інакомислячих» комуністами, знищені бійці ОУН-УПА, Афганістан... а тепер Донбас. Усі ці жертви неможливо порахувати, це не під силу жодному історичу, тому що це мільйони і мільйони загублених

життів. Сумно... Досить сумно констатувати те, що в 21 столітті люди, щоб довести свою незалежність, повинні вмирати, вмирати від рук окупантів.

Безліч творів було написано видатними українськими письменниками про боротьбу свого народу за свободу, і ще багато буде написано, тому що, як виявилось, після проголошення незалежності 24 серпня 1991 року боротьба не закінчилася, вона все ще триває. Вона тривала під час неспокійних «дев'яностих», під час Помаранчевої революції, вона відбувалася під час кривавої революції Гідності, коли вороги країни вбили більше сотні героїв, і ми навіки втратили нашу Небесну сотню, багатьох скалічили. Вона триває і тепер...

З багатьох джерел час від часу звучить, що на Сході України громадянська війна, війна з сепаратистами і терористами. Ні, я не згідна! Це війна свободолюбивого українського народу проти загарбників, які знову вдерлися, щоб плюндрувати наші землі, вбивати наших людей. Ніхто не знає скільки часу все це буде відбуватися, але всі ми віримо, що Україна переможе, бо на нашому боці правда і добро, а правда і добро завжди перемагає зло. Слава Україні!

*Гудакова Вікторія,
4 – Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Чому плачуть матері

Скажи мені, Боже, чому батько чи мій брат йде на війну негожу?

Мама плаче, переживає за сина чи брата, серце крається у неї, хоче заспівати колискову, яку їй мама співала: про степи, про синє море, щоб сина згадати! Чому жінки були щасливі, гарні українки, а тепер вони всі стали сумні і журливі. Чому війна похмурая ти забираєш синочка у рідної неньки?! Скажи війна жорстокая, чому забираєш батька у сина чи доньки?! Скажи мені, Боже, чому матері плачуть?

Ми ж невинні українці щирі, добрі, милі, чому ми маємо так платити за щастя в Україні?! А ми віримо, що щастя

обов'язково прийде на нашу рідну Україну!!! І на очах наших мам засвітяться іскорки радості.

Молимося за Україну і за Вас, наші герої!

*Данильчук Анастасія,
4-В клас, НВК № 12,
м. Рівного*

Лист воїну АТО

Любий воїне! Пише тобі учениця четвертого класу Настя. Я, на щастя, не дуже уявляю, що таке війна, але дещо, все-таки, знаю. Війна – це біль, кров і смуток. Для всіх мам війна – це страх втратити сина, для дружин – чоловіка та для дітей – батька.

Здавалося, ніхто не міг подумати, що в 21 столітті Україна змушена буде знову виборювати свободу. Та ми живемо за сотні кілометрів від лінії вогню й не бачимо, як гради знищують все живе навколо. І всі ми вдячні тобі, воїне, що ти там на передовій борониш кордони нашої країни, наш мир і спокій. А ми тут, тим часом, можемо спокійно жити, спати, навчатись.

За це хочу тобі побажати мужності, терпіння і сили. Але найбільше я хочу, щоб ти повернувся додому живий і здоровий, і щоб в країні панував мир і спокій. І пам'ятай, для всіх нас ти - Герой. Слава Україні! Героям слава!

*Добровольська Валерія,
4 клас, СШ інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Я голосую за мир

Усі люди на планеті хочуть, щоб був мир! Я ще дитина, та дивлячись на те, що коїться в моїй Україні, не можу бути байдужою. Разом з усіма співчуваю тим, хто втратив рідних та близьких людей.

Одного разу ввечері ми з татом дивилися по телевізору новини. Мене вразили жахливі події. Гармати стріляють у мирних людей, ворожа зброя знищує все навколо. Війна - це слово, яке викликає у нас страх, страшні і неприємні емоції.

Я щиро вдячна всім українським солдатам, волонтерам, небайдужим людям, які захищають цілісність нашої країни. Я переконана, що мир прийде на нашу землю, повернуться наші території. Ми велика і дружна нація. Слава Україні! Героям слава!

*Іщук Кароліна,
4 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Ми за мир в усьому світі!

Я бачила чудовий сон. На усій планеті Земля зникли усі війни, запанували мир, злагода, спокій та взаєморозуміння. Перестали плакати діти, чекати своїх батьків із зони АТО. Уся родина разом жила і раділа, діти вчилися, батьки працювали. Щоб жінки не писали таких сумних рядків про своїх чоловіків.

...Добровольцем він йшов на війну.

Всім казав: що скажу своїм дітям?

Ну, а хто як не я? І пішов...

Він країну свою боронити.....

Мене дуже вразили ці слова.

Ми за мир в усьому світі!

на нашій рідній Україні.

*Кухоцьковалець Роман,
4 – Д клас, НВК №12,
м. Рівне*

Лист для воїна АТО

Дорогий мій незнайомий солдате! Пише тобі четвертокласник з міста Рівне. Я не знаю, звідки Ти родом, можливо, мій земляк. Мені невідомо, якою мовою Тобі краще розмовляти: російською чи українською. Але впевнений, що мову серця Ти зрозумієш. Адже цей лист переповнений найсвітлішими почуттями вдячності Тобі. Бо Ти – мій захисник, мій герой.

Пишу до Тебе з великою повагою та вдячністю, адже зараз в такий нелегкий час Ти захищаєш наш спокій і незалежність рідної землі. Дякую за те, що я можу спокійно ходити до школи.

Дякую за те, що Ти стоїш на передовій і не даєш ворогу пройти в те чи інше місто. Спасибі за те що Ти не побоявся залишити сім'ю і піти. Піти не знаючи чи повернешся. Я вдячний Тобі за твою мужність, силу волі. Впевнений, що Тобі зараз нелегко. Та попри усі труднощі, які зустрічаються Тобі сьогодні, не падай духом. Я вірю в Тебе, в нашу армію і в те, що одного дня перемога буде за нами. Інакше й бути не може. Маю й сильну віру в те, що Ти разом з усіма солдатами повернетесь додому, де завжди чекатимуть рідні. На мою думку, кожен солдат повернеться додому не просто чоловіком чи сином, а справжнім героєм України . Тебе будуть поважати та любити , бо саме Ти твориш наше майбутнє, саме Ти стоїш на захисті нашого спокою.

Ти – творець нашого щасливого життя. Маю й сильну віру, що війна скоро закінчиться, а ворог відступить. Саме завдяки тобі над Україною пролетить голуб миру.

Я просто дякую Тобі за те що Ти є. Повертайтеся живими. Слава Україні! Героям Слава!

*Кучик Світлана,
4-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Мир – це саме те, що потрібно нашій країні.

Коли в країні панує мир – люди усміхнені, доброзичливі, привітні та веселі, а коли миру немає – країна руйнується від ненависті та злоби.

Раніше сонечко світило ясним промінням, немов би посміхалося до нас, а блакитні хмаринки водили навколо нього веселі хороводи. А зараз сонце непривітне, похмуре, а хмари темно-сині... Це все тому, що природа разом з матінкою Україною сумує за своїми дітьми, які поклали свою душу і тіло за нашу свободу. Кожен день гинуть наші воїни, захищаючи нашу Батьківщину. Люди ходять сумні, заплакані, тому, що їхні діти, батьки, дідусі помирають на війні. Люди чують постріли і їхні серця починають битися все сильніше, швидше і

тривожніше. І чомусь ніхто в країні не може припинити цей жах. Нажаль ніхто...

А так хочеться, щоб у моїй країні знову запанував мир. Кожного дня я молюся і прошу Бога, щоб швидше закінчилася війна, щоб кожна мама дочекалася свого синочка, жінка – чоловіка, дитина – татуся живим! Мені так хочеться, щоб сонечко знову весело нам всміхнулося, щоб люди були радісні та веселі, щоб любов заповонила наші серця і ми всі жили дружньо та щасливо.

Я голосую за мир!

*Литвинець Софія,
4 – Д клас, НВК №12,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Мир дитячими очима – це коли усі навколо раді, доброзичливі, дружні і не беруть зброю в руки. Сонце світить тепло і ясно тоді, коли усі люди як брати і сестри, коли кожен українець радий допомогти ближньому. Вставши вранці, посміхнутися сонячному промінчику, привітатися з котиком, який біля під'їзду чекає тебе з їжею. Вчитися в школі та мати багато друзів. Допомогти людині похилого віку, травмованій тваринці, пошкодженому дереву, врешті підтримувати людину добрим словом, порадою – ось це, на мою думку, мирні дії кожної людини.

*Ліщук Олена,
4-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир до війни

Україна – це краса ярів, степів, лісів, а також земля родюча. А вороги хочуть нищити і нищити цю красу. Ця війна не потрібна нікому, бо страждають дорослі, а також діти. Не треба нищити українську красу. Українці хочуть жити у спокої та мирі.

*Медведчук Олександр,
4-3 клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я, Медведчук Олександр, голосую за мир. Я не хочу, щоб продовжувалась війна. Не хочу, щоб вмирали військові, а їхні жінки й діти не діждалися свого героя, який помер за те, щоб ми спали спокійно. Не хочу, щоб вмирали невинні люди. Не хочу й чути пострілів. Не хочу бачити війну. Не хочу бачити сльози мами на очах, не треба цих слів смутку, я хочу бачити в очах ці сльози радості, добра. Я хочу, дуже хочу зустріти птаха миру. Хай хмари чорні розійдуться, а мирне небо прилетить.

*Михальчук Вікторія,
4 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Ми за мир в усьому світі!

Чому таке страшне слово війна? Під час війни гинуть військові, які захищають наш спокій. Страждає мирне населення від випадкових пострілів та снарядів? Плачуть діти, залишаються сиротами, руйнуються будинки, школи, лікарні.

Чому ворог прийшов на нашу мирну землю? Ми хочемо жити у мирі, вчитися, працювати, вирішувати самостійно свої питання, самі будувати незалежну та вільну Україну. Ми поважаємо інших людей і просимо поваги до себе.

Ми за мир в усьому світі!

*Соколовська Таїсія,
4-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Ми живемо у найчарівнішому куточку Європи – в Україні.

Вона славиться своїми багатствами на весь світ. Золоті пшеничні поля, волошки блакитні, як небо, вкривають родючий чорнозем. У величезних кронах дерев лунає радісне цвірінкання пташок.

Але на сході квіти зав'яли на холодній, вкритій злістю землі. Там іде війна. Птахи покинули свої гнізда. Вони не можуть жити без ніжного сонечка, яке сховалося за хмарами пилу від вибухів.

Раніше діти не знали слово «війна». Не знали, як жити без рідних. А тепер вони змушені бачити, як розпадаються сім'ї. Деякі залишаються без батьків та друзів. І в нас є лише одне запитання: «Навіщо? Навіщо руйнувати країну, навіщо руйнувати життя?»

Хто ж, як не ми, зможе підтримати Батьківщину? Якби дорослі знали, як ми хвилюємося та вболіваємо за її долю!

Я вірю, що настане довгожданий ранок. Стихне гуркіт гармат. Ми прокинемось і будемо згадувати усе, як страшний сон. Знову зацвітуть квіти, залунає гомінкий сміх безтурботних дітей, в родини повернуться тати та братики. Україна буде процвітати вічно. Я в це вірю, я голосую за мир!

*Федорчук Вікторія,
4-3 клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, бо хочу, щоб Україна була неподільною. Я проти війни! Для мене війна – це смерть безневинних людей. Ми всіма силами маємо зберегти цінність України, адже такої як наша нема ніде в світі. Нашому народу випала нелегка доля, але ми здолаємо її. Я вважаю, що потрібно жити мирно з усіма народами світу. Я за мир – проти війни. Я пишаюся тим, що живу в цій країні, бо дуже її люблю.

*Фурман Катерина,
4 клас, СШ-інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька область*

Ми за мир в усьому світі!

Як важливо, щоб на Землі був мир! Мир – це гармонія і спокій між людьми та природою, між усіма людьми навколо. У мирний час усі живуть своїми турботами, працюють, творять,

мріють про майбутнє. Дуже важливо жити у мирі не тільки зі своїми сусідами, а й з іншими країнами, поважати інтереси і волю інших народів.

Коли навколо мир, ми не переживаємо за рідних та друзів за кордоном. Мир – це як чарівна квіточка і кожна країна – це нелюсточка, по-своєму унікальна і неповторна. Коли всі живуть в мирі та спокої - квіточка розцвітає, а коли у світі війна, сльози – квітка в'яне, може загинути. Йй не вистачає тепла, радості, спокою. Мир дуже просто порушити, зламати, а відновити складно.

Люди! Ми за мир в усьому світі!

*Хмельник Софія,
4-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Якою ж прекрасною була Донеччина три роки тому! Сонечко виправало промінчиками, весело шелестіло зелене море дерев. Удавалося, ніщо не передбачає чогось поганого. Дітки йшли до дитячих садочків та шкіл, дорослі поспішали на роботу. Все раділо, буяло, цвіло.

Аж раптом вдалині, біля кордону, почулися гучні звуки пострілів. Люди були злякані. Згодом з'явилися перші жертви. Ось так люди почали розуміти, що це війна.

Удасться, що небо стало сірим і похмурим. Навіть сонечко не хоче з'являтися там. Зараз це - місце страху, скорботи і порожнечі.

Лише самі сміливі та відважні хлопці борються за мир в Україні, за наш спокій та наше майбутнє. Я за воїнів дуже переживаю, молюся, щоб Ангел охороняв їх життя.

Я хочу мирного неба, душевного спокою, віри в майбутнє! Вірю, що наша Україна позбудеться ворога. Тому я голосую за мир!!!

*Цинко Софія,
4-3 клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я голосую за мир, щоб не було війни. Нехай на небі блакитному сіяє сонечко яскраве. На Україні хай припиниться війна. Щоб все раділо і пташиний спів лунав. Дитячий сміх нехай лунає всюди. Щасливі щоб були всі люди. У світі мир нехай панує. Буде мир на нашій Україні.

*Щевич Софія,
4-3 клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Наша країна – Україна. Наш славний народ дружний, працьовитий, веселий. Україна – багато років незалежна держава.

На світі, мабуть, немає такого явища, яке може зашкодити людині більше, ніж війна.

Кожна людина може по-своєму пояснити що таке війна. Про неї я можу сказати так: війна – це коли держава забирає територію в нації, з якою колись писали спільну історію. Це матері, які щодня і щоночі чекають додому своїх синів, які вже загинули, захищаючи рідні поля.

Війна... це важкий час і важке слово. Але тільки той, хто бачив її на власні очі і бачив її наслідок, зможе сказати, що таке справжня війна.

Мир – це згода, спокій, гармонія, відсутність сварок. 21 вересня в Україні відзначається День миру. Найвідомішою нагородою, яка вручається за внесок у зміцнення миру між народами є Нобелівська премія миру.

Отже, краще жити в мирі і не знати слова «війна».

*Якубець Любов,
4 – Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир у моїх очах

У який хороший спокійний час ми живемо. Маємо що їсти, пити, у що одягнутися, взутися, можемо вільно навчатися, відпочивати, лікуватися. Над нами мирне блакитне небо і лагідне привітне сонце. Усе в нас є, ні в чому не маємо потреби. Спокійно лягаємо спати і бадьоро просинаємося. Але не завжди так було і не скрізь так є.

Про війни, тривоги, переживання і втрати ми мало знаємо. Та й краще про це нам і не знати. Бо ж війна, якою б вона не була, - це найбільше зло на землі. Ми про неї можемо прочитати в книгах, побачити в фільмах, почути з засобів масової інформації. Але у нас спокійний час. Не свистять кулі, не чириваються бомби, не палають будинки, не валяються трупи людей.. Так хочеться, щоб усе це завжди обминало нас стороною, щоб був мир на землі.

Я думаю, що багато залежить від кожного з нас. Насамперед потрібно зберегти мир у своєму серці, мати любов до ближнього. Тоді ніколи не виникне бажання ворогувати чи воювати з іншими. Бережімо власний мир у сім'ї і мир на рідній землі! Адже мир – це спокій, радість, безтурботне життя, чисте небо, яскраве сонце, сяючі посмішки і море щастя!

*Алексина Вікторія,
5-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Мир планеті–щастя дітям

Найбільше в світі щастя – це мир на землі, коли на ній розквітають чарівні квіти, а люди живуть спокійно. Земля не здригається від страшних вибухів, а діти вчаться, здобувають знання, щоб зробити наш край ще прекраснішим. Мир на землі це найбільше благо, бо є тато і мама, ніхто не гине у боях.

Без миру немає дитинства, немає майбутнього. Я вважаю, що за щастя дітей, за мирне небо, за цвіт на землі потрібно боротися чесним людям планети. Адже нашій землі потрібні

пісні і квіти. Я хочу, щоб у нашій країні жили прекрасні люди, щоб до густих садів і білих будівель завжди поверталися лелеки, при появі яких у людських душах оселявся спокій і радість від миру на рідній землі.

Я за те, щоб мир був на землі! Для усіх людей в усьому світі.

*Гапонова Христина,
5-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Найбільше щастя в світі – це мир на нашій планеті, коли зеленіє травичка і розквітають квіти, лунає дитячий сміх. Щоб люди жили спокійно і працювали, а діти навчалися і раділи життю. Та це неможливо, коли земля здригається від страшних вибухів і гинуть люди.

Без миру на землі не буде у людей ні щастя, ні здоров'я, ні радості.

Чому виникають війни? Мабуть тому, що існують між людьми розлад, заздрість, помста. Я думаю, що дітям треба вчитися рости дружними, добрими та терпеливими одне до одного. Мир завжди починається з дружби. Не воювати треба, а дружити сім'ями, містами, країнами.

Мені дуже хочеться, щоб у світі ніколи не було війни. Вона приносить людям велике горе. Дуже добре жити там, де панують доброта і любов, взаєморозуміння та повага. Мир для мене – це велике щастя.

Зараз на Сході України тривають воєнні дії. Гинуть і діти, і дорослі. Це дуже страшно. Я хочу, щоб це припинилося, і тому найбільше моє бажання, щоб настав мир у нашій країні!

Всі діти світу прагнуть миру!

*Дем'янчук Анатолій,
5-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Хай буде мир на всій землі

Хай буде мир на всій землі,

*Щасливі будуть дорослі й малі,
Хай сонечко світить у кожне вікно,
А в сім'ях панує любов і тепло!*

Мир – це коротке, важливе слово зараз на вустах усього світу. Раніше, коли було тихо і мирно я не звертав уваги на слово “мир”, та зараз, вмикаючи телевізор, бачу перелякані очі моїх однолітків, хочеться плакати, допомогти всім. Через постійні обстріли ворогів, діти не ходять до школи, в їхніх будинках холод, немає світла і води. Я не можу уявити той страх і біль, який вони відчувають. Знаю лише одне, щоб бути здоровим і веселим потрібен мир. Дітям хочеться, щоб тато, дідусь, сусід були поруч, а не на війні. Я голосую за мир не тільки в Україні, а і на всій планеті.

*Заведюк Дарія,
5-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Мир планеті – щастя дітям

Сьогодні, як ніколи, повсюди звучать слова «Мир» та «Війна». Навіть найменші діти розуміють зміст цих слів. І так хочеться, щоб завжди яскраве сонечко посилало теплі промінчики на землю та в серця дітей сіяло добро та тепло.

Про мир і щастя мріють з давніх-давен, скільки існує людство, стільки й живе у серцях чарівна мрія про мир. Коли є мир, то можуть здійснюватись усі найзаповітніші прекрасні мрії людини, її здібності і таланти.

Ми всі прагнемо миру та хочемо жити в зеленій гарній країні. Діти прагнуть миру і щасливого дитинства, а обов'язок дорослих – підтримати їх у прагненні і праві мати мирне життя і повноцінну сім'ю.

Та, на жаль, на долю українського народу випало багато страждань та лиха. Війна на Сході України убила та покалічила багатьох людей. Та я вірю в перемогу, я вірю в Україну, і в її майбутнє, воно прекрасне, і люди в ній щасливі, вільні, творчі, шанобливі та доброзичливі. Все буде добре для кожного з нас.

Я вірю, я знаю: усе буде добре!

З надією в серці щодня я живу.

Я впевнена, чуєте: все буде добре!
Розвіє промінчик весняний п'їтьму.
Проб'ється, всміхнеться,
Засяє, мов зірка,
Зігріє, обійме, він спокій несе.

І з чистого аркуша нову сторінку
Жовто-блакитну яскраву почне.
Відродить, народить, уродить добряче,
Підійметься житом крізь всі бур'яни.
І більше, я вірю, ніхто не заплаче!
І будуть щасливі України сини!

*Кравчук Олександра,
5-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

15 лютого ми з мамою були на урочистих заходах до 26-ї річниці виведення військ з Афганістану. Учні шкіл несли портрети мого дідуся та інших афганців, що загинули на тій далекій чужій війні. Ми поклали квіти до пам'ятника, що знаходиться біля Лебединки. Мамі було 6 років, коли мій дідусь-герой загинув, а я про нього знаю зі світлин, розповідей, орденів та медалей.

А сьогодні я приходжу на Майдан, дивлюсь на світлини Небесної сотні. Чому загинули ці хлопці, чоловіки? Бо хочуть, щоб нам, дітям, краще жилося. Їх не чує наша влада.

По телевізору я бачу зруйновані будинки, школи в Донецьку, Луганську. Чому діти гинуть, не маючи змоги вчитися?

Моя мама допомагала нашим воїнам, а я малювала малюнки і писала: «Верніться, татусі, дідусі живими з цієї війни. Нам, дітям, важко без вас».

Я люблю свою Україну і закликаю всіх: «Збережіть нашу квітучу землю для нас, дітей!».

*Стасюк Ірина,
5-Б клас, ЗОШ № 28,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Мир – це надійне майбутнє, світло радості, сповнення мрій. Війна все руйнує, несе смерть та скорботу. Особливо це відчувається тепер, коли на моїй рідній землі лунають вибухи та гинуть невинні люди. Діти залишаються сиротами, самотніми, без батьків. Руйнуються будівлі. Люди позбавлені рідних осель, даху над головою.

Сьогодні ворожий чобіт топче нашу прекрасну землю. «Хай буде мир» – найзаповітніше бажання усіх нас.

*Яковишина Лілія,
5-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Легенда про мир

Якось жив собі звичайний голуб. Та не вистачало йому щастя. Куди не полетить, завжди якась суперечка чи бійка. Кенсько йому було, адже він прагнув дружби.

Та скоро птаху стало зовсім погано, тому що почалася війна. Кожен день він сподівався, що люди помиряться. Але ні. Якось сів він на гілку і подумав: «Заради миру я віддав би власне життя». Раптом пролунав вибух і куля влучила в голуба.

Птах отямився перед тронем, на якому сидів Бог.

- Чи справді ти готовий віддати життя заради миру? – запитав він.
- Так!
- Тоді слухай. Підлети до сонця і попроси у нього миру...
- Але ж я згорю!
- Не перебивай! Так, ти згориш, але попросиш. Потім ти потрапиш на небо і попросиш у нього миру. Ось тобі гілочка з мирового дерева. Якщо пощастить і ти потрапиш на землю, посади її. Якщо ж ні... То залиш її собі, добра пташко. Ти готовий?

- Так!

- То вирушай у путь. Бувай.
- І голуб полетів. Підлетів до сонця і просить:
- О царю ясний, дай нам мир, будь ласка!
- Я не можу зробити це без неба, вирушай до нього.

І не встиг голуб отямитися, як він опинився біля воріт, а біля яких на троні сиділо небо. Голуб знову почав просити:

- О царю блакитний, подаруй нам мир!
- Без тебе я не міг би це зробити. Добре! Буде мир! А за це, що ти зробив для людства, я дарую тобі життя!

Зрадів голуб. А на землі тим часом Сонце яскравіше засвітило. Зробило людей добрішими. Небо засиніло. Зробило людей щедрішими. І тут люди перестали сваритись, зупинилась війна. Почався мир. І голуб веселий із зеленою гілочкою прилетів із неба на землю. Як тільки прилетів, то посадив гілку. І... О, диво! Радісно зацвіло дерево миру! Після цього голуб ніколи не сумував!

Довго люди дякували птаху. А за те, що він зробив для людства, назвали його Голубом Миру!

*Гриновецька Вікторія,
6-А клас, Мізоцький НВК
сmt. Мізоч, Здолбунівський район,
Рівненська область*

Помолімося нишком за мир

Тихий вечір несподівано опустився на поле і ліси, на ставок і будівлі ... Він сповив усе сутінком і заховав у своїх обіймах. Лише зорі у високості кліпали здивовано: мовляв, люди стомилися за день, а не сплять...

І я не сплю ... Уже тато побажав доброї ночі, уже мама ніжно поцілувала. Невтішні новини із зони АТО тривожать моє серце. Знову гинуть люди, мої однолітки залишаються без домівок і шкіл, руйнуються міста і села. Палає небо пострілами градів ... Розсікають землю осколки снарядів ... Болить зранене серце матінки України. Тисячі відважних хлопців, чоловіків залишають домівки та сім'ї, близьких та коханих заради своєї Батьківщини, її свободи та гідності. І виглядає донечка татка, і

тулить синочок фотокартку до грудей, і витирає гірку сльозу дружина, і безперервно молиться Богу посивіла мама воїна-захисника.

Миру, миру, миру ... Усі люди просять цього у Всевишнього. І я хочу, щоб кожна людина жила в мирі та злагоді, щоб мир панував усюди, навіть усередині нас.

... Думки захопили мою голову. Повіки важчають та злипаються. Я починаю засинати з одним бажанням, що вранці буде мир і новий день принесе всім усмішку та щастя моїй Україні.

*Левчук -Хмара Валерія,
6-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Без чого рай безсилий

Летить душа до суду Господнього і каже:

– Що мені робити, за, що мене судять?

– Зараз вирішується твоя доля: друге життя тобі дати чи до смерті відправити!- сказав Господь.

– А хіба можна жити ще один раз?

– Так, але не на Землі, а в раю.

– А за чим судити будете?

– По гріхах і добрих справах. Якщо в тебе більше гріхів, то смерть тобі, а якщо в тебе більше добра в душі – то житимеш.

– Господи, чесне слово, я у житті був мирним чоловіком, мене називали миром, але зробив я один гріх: пішов я на війну, убивав людей, губив життя інших, а може, вони були такими добрими в житті, я сварився, а не мирився з сусідами. Але це було не по моїй волі, Господи – я не нападав, а захищався, обороняючи рідну землю від окупантів.

– Добре, що визнаєш це. Дай мені відповідь на запитання – без чого рай безсилий?

– Без миру.

Мир – це все, що маю у житті,
Мир без чого рай безсилий,
Мир це рідний край, земля квітуча,
Мир – це мрія воїна із АТО,
Мир – це все добро у світі,
Мир – це рай у небесах,

Мир – це єдність України,
Дружба й лагідність в родині,
В місті. В рідній Україні.

- Ти дав правильну відповідь, отже, ти – добра ти людина, –
сказав Бог і відправив душу в рай.

*Мартинюк Надія,
6-А клас, НВК "Колегіум",
м. Рівне*

Я голосую за мир

Війна... Безжальна битва. А скільки таких битв було в історії України! Як багато крові було пролито, але ми вижили, ми боролися, стали незалежними й здобули Мир!

Ніби все скінчилося, але Україна знову змушена захищати свої кордони. Схід. Донецька область. Чути постріли гармат. Не час втрачати пильність. Час показати себе, свою мужність, хоробрість та силу. Народ не може жити безнадією, він упевнений у перемозі, адже українці завжди до останнього подиху стояли на чатах своєї Батьківщини.

Я голосую за Мир, адже Мир - це все: щастя, добробут, Перемога!

*Миронюк Вікторія,
6-А клас, Рівненська українська гімназія,
м. Рівне*

Мир – це чисте небо. Я хочу миру!

Україна – це моя Батьківщина, земля, де я народилася, живу. Упевнена, що кращого місця немає в цілому світі. Адже тільки тут можна почути ніжні, чарівні трелі солов'я, побачити різнобарвну веселку на голубому небі. А десь там, вдалині, видніється поле золотих колосків і чути музику вітру, який завиває в широкому полі. Кожен вечір можна захоплюватись чарівним заходом сонця над втомленою землею.

І лише в Україні є такий чудовий звичай – одягати вишивані сорочки, співати народні пісні, зустрічати дорогих гостей хлібом і сіллю. На моїй Батьківщині народився відомий

на весь світ письменник – Тарас Григорович Шевченко, який зробив великий внесок для процвітання українського народу.

Але цей рай, подарований нам Богом за щирю любов та працю, хочуть відібрати. Наші хоробрі воїни віддають своє життя, яке могли прожити разом зі своєю сім'єю, провести час з друзями.

Чуючи про війну на Сході України, я не можу спокійно спати, знаючи, що десь далеко від моєї оселі гинуть тисячі людей. Сонце затьмарює дим від пострілів та гармат. Нависло криваве небо. Це краплини крові тих героїв, які полягли в бою за нашу Україну. Там сльози тих дітей та матерів, які втратили своїх синів та батьків.

Я, як і всі люди планети, мрію про ясне та сонячне небо. Щоб у ньому літали співучі птахи і дарували свою мелодію. А сонечко голубило своїм ніжним промінням. Нічне небо милувало зірками та місячним сяйвом.

Я хочу мирного неба! Я хочу, щоб на Землі ніколи не було війни!

Дорослі, створіть світ, де пануватиме мир, радість, сміх! А діти виростатимуть добрими, чесними та працьовитими! Зробіть свій маленький внесок заради процвітання нашої держави, мови материнської, мови української!

*Овсійчук Дарина,
6 – А клас, Мізоцький НВК,
с. м. Мізоч, Здолбунівський район,
Рівненська область*

Мені наснилася війна...

Ось уже шостий рік я навчаюся у школі.

Вона стала мені другою рідною домівкою. Тут так цікаво, весело!

Але чомусь останнім часом усе частіше радісні дні чергуються з сумними. Я бачу тривогу, смуток в очах учителів, односельчан. Чому сльози з'являються в очах моєї мами, бабусі, коли вони слухають телевізійні новини?

Страшне слово “ війна” не обійшло нашу мирну країну.

Моя школа, як може допомагає армії. Але ж війна продовжується!

Лише з нашого селища пішли захищати рідну землю тридцять односельчан. Двоє з них, на жаль, вже не пройдуться нашими вулицями, не переступлять поріг рідної хати, не обнімуть своїх матерів.

Того дня ми переймалися великим горем мами нашого колишнього учня Тараса. Мама не плакала – ридала за своїм двадцятирічним сином, який загинув, як герой. Не стримували сліз учителі, однокласники Тараса, старшокласники. Плакав мій 6-А.

Перед сном у молитві я просила Бога якнайшвидше дати нашій Україні спокій, перемогу. Повернути дітям живих батьків, матерям – синів.

Я все думала, думала... і заснула.

Мені приснилася війна. Чую постріли, вибухи. Бачу, як горять будинки, школи, лікарні. Люди в паніці кудись біжать, ховаються. Напевно, у темні холодні підвали.

Бачу пораненого хлопчика, бачу багато крові. Він не може піднятися, не може бігти. Я боюся рушити з місця, щоб йому допомогти. Стою і плачу.

Раптом нічне небо освітлюється сонячним промінням. У його ранковому сяйві гордо майорить наш рідний блакитно – жовтий прапор!. Кричу від радості: “ Слава Україні!” І прокидаюся.

Наді мною схилилася і посміхається рідна матуся. Так радісно стало на серці! Я розповіла мамі свій сон. Ми вирішили, що скоро настане мир, українці будуть жити щасливо в єдиній родині.

*Поровчук Василь,
6-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Нав'язана війна

Війна – це страх, війна – це смерть. В Україні триває війна з Росією. Ця війна дуже тяжка для всіх. Саме її можна назвати нав'язаною війною. Росії завжди чогось не вистачає. Її мета – захопити нашу Україну. Україна гарна, чарівна країна. У ній багато лісів, повноводних річок, озер, морів.

У січні 2014 року настав початок смерті невинних людей, які захищали свою Батьківщину. Це був Майдан. На ньому були присутні громадяни з усієї України. Вони знали, що йдуть на смерть. Тоді українці не думали про свої сім'ї, про батьків, але лише про мир та свободу в Україні. Люди вистояли і показали, що наша Батьківщина – нездоланна ніким.

Згодом почалася війна на Сході. Пішло на війну багато людей, особливо добровольців. На сьогодні багато волонтерів допомагають воїнам. Вони збирають одяг, харчі. Наш клас зробив багато ангеликів та листівок для воїнів, що воюють на фронті. Вся Україна любить наших захисників, вони найкращі! Я дякую їм. Хочеться, щоб якнайшвидше закінчилася війна і настав мир. Я дуже люблю свою Батьківщину – Україну! Хай її благословить Бог!

*Примачок Марія,
6-В клас, НВК №12,
м.Рівне*

Лист до воїна

Любий герою!

Я пишаюся тобою, я вірю в тебе, адже ти маєш силу волі і велике бажання повернутися додому живим, принести своїм рідним мир у їхні домівки та серця. Саме ти маєш віру в себе. Це страшно, але у тебе важкий шлях, щоб принести волю та мир своїй рідній землі, бо ти Герой, ти патріот своєї країни. І я вірю, ні, я знаю – ти повернешся живим, адже я молюся за тебе. Я бажаю, щоб твій ангел тебе завжди оберігав, давав тобі сили у боротьбі зі страшним ворогом.

Ти наш герой і я дякую тобі! Повертайся живим.

Мир – це щастя на землі,
Це мама, тато і дитя.
Мирне небо – це гарна доля,
Молімося за це щодня.
Щоб нога ворога ніколи
Не ступала на наші поля.

*Віюк Анастасія,
7-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Чому плачуть українські матері

Серце матері – це ніжність, турбота, любов і ласка. Мати – це символ любові до дитини. Саме серце матері відчуває тривогу за кожну дитину, радість за кожного з нас. Великим серцем наділені всі українські жінки, матері. Серця українських матерів стискаються від болю та жалю, коли їхні сини йдуть на війну. Стає страшно за свою рідну Україну.

На долю матері випало багато випробувань. Кожний день приносить щось нове, стає страшно, що буде завтра. Яким же він буде, той день...

Небо плаче з матерями, дружинами, чії сини, чоловіки, брати далеко на сході захищають Батьківщину. Господи, вислухай зболілий голос кожної матері, кожного зраненого серця. Кому потрібна війна, сльози, горе? Чи могла знати моя рідна Україна, що стиснуться серця материнські від болю, коли почують про війну на сході? Чи знали вони, скільки їх синів та дочок загине в цій війні? Господь дарує людині ще один день. Нехай він стане днем миру, радості без страху, без материнських сліз...

Я хочу миру, тиші, спокою, щоб не гинули наші діти, щоб сльози матерів лилися від радості, а не від болю за своїх дітей.

*Дроботюк Катерина,
7-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Лист солдату

Добрий день, Солдате!

Передусім хочу подякувати тобі за вірну службу. В мене все добре, я навчаюсь у рівненській загальноосвітній школі у сьомому класі. Вчитись намагаюсь добре, щоб у майбутньому здобути гарну професію. Пишу тобі цього листа в теплій квартирі з чашкою теплого чаю. Сльози застилають мені очі і болить душа від думки про тебе і таких як ти.

Адже те, що мені добре і затишно - це все завдяки тобі! Ти ж не побоявся і не втік, не сховався, а пішов на ту клятву війну. Як тобі там? Як ти зустрічаєш ранок і проводиш день? Хотілося б почути твою розповідь про все. Чи тобі холодно, чи тепло, чи хоча би їв сьогодні що-небудь, чи вночі хоч на хвилику дрімав, чи тиша була, чи знову ті нестерпні обстріли. Для свого віку я ще і не зовсім розумію, що таке значить «нести важкі втрати», але знаю, що це не є добре.

Низький уклін тобі і всім солдатам від усіх дітей, які просто живуть і радіють кожному дню, не переймаючись тим, що буде завтра.

Солдати, будьте здорові, хай ті обстріли затихнуть назавжди, і, будь ласка, повертайтеся додому з перемогою! Незламного духу та процвітання нашій Ненці Україні! Ми єдині! Слава Україні!

*Заяць Анна-Марія,
7-Б клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Українська земля мальовнича, чарівна, багата, найкраща у світі. Які в нас чисті джерельні ріки, високі гори, багаті надра землі, родючі чорноземи. Та найбільше багатство-чесні працьовиті люди. Людина - творець дитячої іграшки, яка дарує радість малечі. Вона рятує хворого від недуги, відкриває таємниці у різних галузях знань, вирощує хліб, зводить житло, створює гіганти-кораблі. Хіба можна перерахувати все те що, творить розум і руки людини. Але головне покликання - робити красу і добро на Землі.

Та, на жаль, ми живемо у дуже скрутний час. Зараз у душах багатьох людей хаос, розбіжності в поглядах. Щодня ми

стаємо свідками жорстокості, бідності та зuboжіння. Люди втрачають роботу, не мають коштів на лікування та життя.

Найбільше горе увірвалось у наш спільний дім - це війна. Цей смертельний смерч своїми чорними крилами вразив серця всіх українців. Без годувальників залишаються старенькі батьки, сиротами - діти. Моя душа розривається від болю в серці за рідну землю.

Я звертаюся до вас, люди, схаменіться, перестаньте вбивати, не руйнуйте домівок. Я прошу, подайте один одному руку любові, прощення. То ж молю вас, благаю, живіть в мирі, станьте будівничими-творцями добра, щастя, миру. Брати-українці, прислухайтеся до голосу нашого пророка Тараса Шевченка, душа якого витає над Україною, над нами:

«Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата,
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати...»

Ми повинні завжди пам'ятати, який тернистий шлях пройшов український народ, щоб віковічні мрії про волю й незалежність держави збулися. Ми не повинні ворогувати між собою. Український народ має жити в мирі, бо разом ми зможемо подолати будь-які труднощі, які випадуть на нашу долю. Збережіть для прийдешніх поколінь наш спільний дім - Землю, щоб птахи співали, діти раділи, люди у мирі жили.

*Літвінко Дарія,
7-А клас, НВК №12,
м. Рівне*

Хай мирним буде небо над землею

З високого небесного купола, що увібрав у себе барви ніжних пролісків, скромних волошок, обціловує землю сонечко. Тепле, ніжне, кольору стиглого жита. Жита, життя... Раптом здалося, що небо завмерло у смутку, журбі й тривозі, а сонце стало холодним.

У моїй рідній країні, де панував мир, кожна дитина вже чула про війну, або бачила телепередачі з гарячої точки, слухала розповіді рідних, які повернулися з південних рубежів, чи сама

пережила воєнне лихоліття, голодуючи, ховаючись від сліпої кулі, втрачаючи рідних, знайомих, покидаючи домівку, зруйновану чи знищену. Діти зі східних областей чують свист снарядів, що розриваються десь неподалік, не всі можуть відвідувати школу чи дитсадок, а їхні батьки часто – втратили роботу чи загинули. Діти Заходу теж нерідко залишаються сиротами: їхні батьки не повернуться з війни; захищаючи незалежність України, вони пролили дорогоцінну кров на далеких полях, проросли червоними маками, волаючи до живих: “Люди, схаменіться, адже кров людська не вода! Ніхто не має права відбирати в людини життя!”

Ми багато пережили, об’єдналися у спільному горі, навчилися гордитися тим, що ми – українці. Дзвонами озивається в наших серцях стогін зраненої, сплюндрованої землі: “Не нівечить мою красу, не діліть праотчу землю навпіл! Вона – одна-єдина! Вона – усім нам мати, кожного любить однаково: дітей стрімких Карпат, зеленого Полісся, Поділля, незорих степів...”

Сьогодні кожна дитина в Україні прагне одного: мирного неба в усьому світі, щастя і добра всім людям.

Я намагаюся, як і мої ровесники, поряд із дорослими допомогти бійцям і вимушеним переселенцям: передати через волонтерів теплі речі, домашню випічку, малюнки чи листи. Там, далеко від рідних, такими необхідними є підтримка, підбадьорливе слово – щирий голос серця, особливо дитячого...

Діти Сходу й Заходу, Півдня і Півночі, потиснімо руки одні одним, об’єднаймо наші серця, прагнення й думки! Нехай дорослі почують нас. Можливо, загарбники згадають, що в одних теж є діти, в інших – старенькі батьки, а в усіх – рідна, отча земля, і повернуться на свою Батьківщину, адже вона, хоч і не знищена, не сплюндрована, але плаче за своїми нерозсудливими синами, які підняли руку на чуже життя, посягнули на нашу незалежність?!

Діти повинні бачити світ привітним, яскравим, а не сірим і тривожним! Нехай відпочине багатостраждальна українська земля від гармат, крові та вогню.

Мені наснилася війна

Ясний ранок. Все як завжди, вийдеш на вулицю, там багато людей. Всі у своїх справах, нікому до тебе. Діти ідуть до школи, дорослі - по справах. І ось від шуму всі миттєво зупинилися, піднявши голову побачили танки. Війна настала. Почався галас. Бігли всі, хто куди бачив. І ось розпочалися постріли. Перші жертви. Це все так сумно.

Помирають невинні хлопчачки, діти, прості перехожі, і ось таке горе настало. Ніхто не міг і подумати, що таке війна, про це слово вже всі давно забулися. Ніхто і не задумувався не тільки про це слово, але і про його значення. Матері випроводжають своїх синів на війну, жінки - своїх чоловіків, діти - своїх татусів, знаючи, що не завжди він повернеться живим. Нікому такого не побажаєш. Багато загиблих, яких ми ховаємо з почестями. Ховаємо своїх рідних. А за що нам таке горе?! Чому одні відкупляться, щоб служити, а інші йдуть добровільно зі словами: «А хто, як не я?»

А що потім, а потім зима, люта зима, людям немає де ночувати, немає де зігрітися, немає де помитися, немає що їсти. А тим людям, що похоронили свої близьких, як їм далі жити, можливо, та людина і була їхнім сенсом життя.

Ми ходимо до школи, гуляємо, радіємо, в той час коли на Сході гинуть бійці. Щоб нас захистити, щоб ми могли насолоджуватися життям. Кажуть: «А якщо війна до нас дійде, то всі готові, знають що будуть робити». Всі так кажуть, а коли доходить до діла, то всі розгублюються. Майже 3 роки триває цей жах, люди гинуть і гинуть. Нові обстріли, захоплені міста, будинки, у полоних люди, над якими так жорстоко знущаються. Стільки пролитих сліз. Чи варта ця війна таких жертв?! Звичайно, ми хочемо бути вільною країною, сильною духом. І ось коли війна дійшла до Сходу України, я прокинулася у холодному поті. Мені наснилася війна... Жахлива, безпощадна війна.

Отож, любі українці, давайте зробимо так, щоб ця війна чимшвидше закінчилася, і ми забули це як жахливий сон, який наснився мені тієї ночі...

Julia Danielewska,

lat 14

Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,

Katowice, Polska

Dzieci a wojna na Ukrainie

Wojna to czas kojarzony przez wielu ludzi z ogromnym bólem rozstania z bliskimi, serią tragedii i śmiercią. W pamięci każdego, kto przeżył wojnę, trwale odcisnięte są chwile z tamtego czasu.

W każdej wojnie to dzieci cierpią najbardziej. Działania wojenne, bieda, atmosfera strachu, przemoc, okrucieństwo, brak bezpieczeństwa i bandytyzm to ich codzienne życie. To one każdego dnia patrzą na śmierć swoich bliskich. Ich świat nie jest wtedy kolorową tęczę czy placem zabaw. Wszystko jest smutne. Konflikt na Ukrainie także nie oszczędza dzieci. To niewinne ofiary tej wojny. Sytuacja dzieci na Ukrainie jest dramatyczna. Do momentu wybuchu konfliktu były wesołe, spokojne, chodziły do szkoły, niektóre z nich miały świetne wyniki w nauce, marzyły o przyszłości i podróżowały, a teraz mają napady płaczu, ciągłego lęku i strachu. Zostają sierotami, tracą dokumenty, muszą opuścić swoje domy. Dzieci są niedożywione, nie mają ubrań i butów. Bawią się minami, rozpalają ogniska. Nie zdają sobie sprawy, iż może dojść do eksplozji, mogą zginąć lub zostać ciężko ranne. Niskie temperatury, niedobór węgla czy innego opału powodują u nich rozwój wielu chorób. Sytuację pogarsza brak dostępu do czystej wody, opieki medycznej i niedobór leków. Jest im bardzo ciężko.

Czy świat o nich pamięta?

To właśnie one, w wyniku działań dorosłych, niepotrzebnie cierpią. Walki trwają nadal. Po ich zakończeniu będą jeszcze przez wiele lat cierpieły psychicznie i fizycznie. Może nawet do końca życia. To, co widziały, to koszmar. Nie da się go opisać. On nie zniknie tak szybko. Pozostanie na wiele lat.

Ja i moi rówieśnicy w Polsce możemy spokojnie żyć, chodzić do szkoły, spotykać się z koleżankami i podróżować z nimi. Nasze życie jest kolorowe, mamy domy i rodziny, które nas kochają.

Wszystko jest łatwe do zdobycia. Możemy marzyć i działać. Wystarczy tylko chcieć. Bardzo ważne jest, abyśmy wiedzieli, co dzieje się wokół nas, jak żyją nasi rówieśnicy w sąsiednich krajach. I byli świadomi tego, że świat bywa okrutny. Choćby po to, aby lepiej radzić sobie z życiem i stawiać czoła porażkom.

Najtragiczniejsze wydarzenia na Ukrainie już za nami, ale pomoc wciąż jest potrzebna. Ze względu na trwające walki dzieci spędzają większość czasu w piwnicach, ukrywając się przed ciągłym ostrzałem. Uciekając przed śmiercią, musiały opuścić swój dom i znajome miejsca, w których dorastały. Zapewne mają już tego dosyć i marzą o normalnym życiu, o tym, by iść do szkoły. Ale w strefie bezpośrednich działań wojennych to niemożliwe. Potrzebują czystej wody, podstawowej pomocy medycznej oraz psychologicznego wsparcia, aby znów móc uczyć się, bawić i śmiać.

Nie można zapominać o tych dzieciach. Należy im pomóc.

Dobrze, że także w Polsce jest wiele organizacji pomagających dzieciom na Ukrainie. To jest bardzo ważne. Liczy się każda pomoc, choćby najmniejsza. Może kiedyś to my będziemy jej potrzebować.

*Бяла Надія,
8-Г клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Мій голос - майбутнє країни

*Красивий, щедрий рідний край
І мова наша солов'їна.
Люби, шануй, оберігай
усе, що зветься Україна.*

Рідний край, Україна, Батьківщина, Вітчизна - прості, прекрасні слова.

Рідний край починається від батьківського порога, від тієї стежини, де ми робили перші кроки у незвіданий світ, від калини, що росте на подвір'ї, від барвінку, який ніжно стелиться в садочку.

Батьківщина - це найдорожче, найсвітліше, найрідніше, найкраще місце на планеті.

Здавна Україна була ласим шматком для сусідів. Вижити, вистояти проти їхніх зазіхань було найголовнішим для

українців. Стогнала наша земля під копитом татарських орд, турецьких яничар, польських магнатів, які хотіли поневолити наш народ мечем і вогнем.

Наш найближчий сусід Росія завжди дивилася на Україну, як на багату країну, багату щедрими і добрими, працюючими людьми, родючими чорноземами, квітучими садами. А народ наш борвся, бо мав дух незнищенності.

Усвідомлюємо важливість, значущість Батьківщини у житті кожного з нас. “Без неї - ніщо ми, як порох і дим, розвіяний в полі вітрами...”, - писав Володимир Сосюра у вірші “Любіть Україну!”

Любіть! Але не на словах, свою любов підтверджуйте справами. Як колись наші прадіди прогнали фашистів, нам тепер треба прогнати російського агресора із Луганщини і Донецька, із Криму.

Дуже хочеться Миру, хочеться справжньої Незалежності.

Нехай усіх нас зігріває Надія, Віра і береже Бог.

Я голосую за мир, його хочуть усі люди, щирі та добрі душою.

Наші голоси за мир - майбутнє України!

Вільбіцька Іванна,

*8 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Нав'язана війна

Вкотре намагаюсь дати відповіді на питання, які хвилюють не лише мене, а кожного українця, кожну нормальну людину. Чому на Сході України йде війна? Чому нам її нав'язали? Чому страждають невинні люди? Чому руйнуються домівки, школи, лікарні, цілі міста і села? Чому люди вбивають один одного, знаючи, що можуть осиротити дітей, знаючи, що життя – найвища цінність? Вкотре намагаюсь, та все даремно.

Війна... Одне слово навіює жах та панічний страх. У мене воно асоціюється зі зброєю, танками, окопами, руїнами, кров'ю, смертю. Скільки життів забрала вона, неблаганна смерть! Скільки безневинних дітей та матерів залишилися без батьків,

чоловіків! Як моторошно говорити про дитячі смерті на війні!
В, здавалося б, мирний час?!

Навіщо це все? Навіщо розв'язувати війну, якщо є мирні способи вирішення проблем, конфліктів? Невже так важко жити в мирі, за законами людяності, за законами цивілізованого суспільства?

Я закликаю всіх, від кого залежить мир в моїй Україні, покласти край чварам і розбрату. Ми, діти, хочемо жити в мирі, любові, злагоді, поряд зі своїми батьками, а не очікувати, коли вони повернуться з війни...

Лахтюк Назар,

*8 – А клас, ЗОШ I – III ступеня смт Мар'янівка
Горохівський район, Волинська область*

Музика у боротьбі за мир

Я з раннього дитинства захоплююся музикою, і велика заслуга в цьому належить моїм батькам. Вони зуміли зацікавити мене, прищепити любов до музики. Ще з 6 років я навчаюся гри на фортепіано, займаюся вокалом та граю на бандурі. Чи знаєте ви, що серед музикантів дуже багато борців за мир? Це Володимир Івасюк, без перебільшення, став пісенним символом не лише Буковини — він прославив всю Україну. Прикметне, що навіть японці співали безсмертну «Червону руту» українською мовою. Кузьма Скрябін виступав на допомогу солдатам, серед яких часто бував і яких підтримував. У концертному репертуарі патріотична музика від "Скрябіна" була присвячена тим, хто на цей момент перебуває в зоні АТО. Оспівані Шевченком кобзарі, які, мандруючи від села до села, заробляли на життя виконанням старовинних народних пісень і переказом народних балад. Вони постійно нагадували селянам про їхнє вільне і героїчне минуле. Кобзарів скликали на з'їзд і, зібравши їх там усіх разом, заарештували. За наявними відомостями, багатьох з них

розстріляли. Відомі імена народних співців-мучеників кобзарів і лірників, знищених більшовиками в 30-х рр., і тих, що пропали безвісти усього 72 особи. Про ці події я дивився фільм «Поводир», який ще більше зворушив мій світогляд про кобзарів, кобзу, бандуру. Трагічні події під Крутами пам'ятаємо про те, що студенти в останні хвилини свого життя співали, дивлячись смерті у вічі. Можна згадувати ще багато виконавців, які боролися за мир, українську мову, добро, правду пісню.

Я теж співаю патріотичні пісні: «Героям небесної сотні», «Віє вітер», «Соколи», «Молитва за Україну», «Лента за лентою» (Вже вечір вечоріє) та багато інших творів. На бандурі виконую «Гімн України».

З прадавніх часів музика посідала важливе місце у житті людини. Зазнаючи змін з плином часу, твори музичного мистецтва, втім, не втрачали свого значення. То що ж являє собою музика? Для чого вона потрібна? Чому вона супроводжує людей усіх поколінь, усіх верств населення, різних релігійних вірувань упродовж їхнього життя? На ці питання не так легко знайти відповідь, як здається на перший погляд. Перші гвори музичного мистецтва з'явилися декілька тисяч років тому. Музика супроводжувала працю людей, без неї не обходилося жодне свято, релігійні ритуали, бійці йшли у бій з пісню. У стародавні часи деякі пісні та мелодії були священними, люди вірили у їхню чарівну магічну силу так само, як у силу замовлянь, молитов або таємних ритуалів. Моя мама математик, вона повідомила мені, що першим дослідником музики був — хто б ви думали?.. — Піфагор! Так, прадавній математик, відомий своїми «штаньми», тобто своєю теоремою, займався теоретичними дослідженнями музики. Саме він віднайшов іще одну функцію музики, про яку ми, на жаль, забуваємо: музика має неабияке лікувальне значення! Існують навіть дослідження, які рекомендують різні музичні твори при різних захворюваннях. На власному досвіді можу лише зазначити, що від поганого настрою нема кращих ліків, ніж красива музика. Навіть відомий громадський діяч Мартін Лютер казав, що музика — найкраща втіха для засмученої людини. Мені

здається, що нема у світі людини, яка байдуже ставилася б до музики, адже в ній втілено все прекрасне, світле, добре і вічне. Музика завжди з людьми - і в радості, і в горі. Слова пісні так і линуть у душу людини. Мене завжди зворушували українські народні пісні: скільки в них буває туги та суму, скільки справжнього козацького завзяття! В українській пісні — душа нашого народу. Проте краси додає народним пісням і мелодійність української мови. Відомо навіть, що деякі італійські оперні співаки розспівуються українськими піснями на репетиціях – це через красу та мелодійність нашої мови.

Музика... Вона захоплює нас, бере в полон своєю чарівністю. Слухаючи її, ми завмираємо від щастя і насолоди. Треба мати особливу душу, щоб любити музику. Чути мелодію навіть у співі вітру, шурхотінні листочків на деревах, у звуках морських хвиль, у весняних щебетаннях птаства чи в різнобарвному розмаїтті квітучих луків. Ще з дитинства ми пам'ятаємо, як у казках за допомогою тоненької сопілки люди перемагали злих ворогів, і гоїли рани. А який величезний вплив справляє на душу симфонічна музика! Вона здатна подарувати ні з чим незрівнянне хвилювання, ні на що не схожу радість. Неповторне поєднання звуків зачаровує, може передавати різні настрої, пробуджувати гнів і гордість, сум та радість. Ніщо так сильно не впливає на душу людини, як чудова музика. Тому вона є вічним, невичерпним джерелом для кожного з нас, що веде до перемоги над злом.

Особисто для мене музика є дуже важливою частиною мого життя. Вона допомагає мені зосередитись або розважити себе, я так люблю залишатися з улюбленими мелодіями наодинці. Класичні твори, виконані на фортепіано чи бандурі допомагають заглибитись у себе, розмірковувати над собою та світом. Іноді мені здається, що класична музика на деякий час уповільнює плин нашого божевільного життя, вносить до нього часточку гармонії, добра, миру, спокою. Сучасні музичні твори додають мені енергії і звеселяють, а народні пісні ніби допомагають відчувати невидимий зв'язок зі своїм народом, своєю країною. Незбагненна влада музики над людиною. Вона

примушує радіти й плакати, може допомогти пережити горе, зняти душевний стрес, вилікувати сердечні рани. Музика здатна об'єднувати людей, і в цьому її найбільша сила.

Я вважаю, що дітей потрібно вчити культури споживання музики так само, як дітей вчать поводитися, наприклад, за столом. А особливо – любов до народної пісні, до музики свого народу. Музична освіта, безперечно, не є необхідною, але ознайомлення з шедеврами музичного мистецтва, вміння сприймати та цінувати їх розвиває духовний світ дитини і людини взагалі так само, як читання класичної літератури. Світ швидко змінюється, змінюються людські цінності та вподобання, проте я впевнений, що музика залишатиметься у житті людей завжди, додаючи їм наснаги, роблячи їх добрими та чуйнішими, а їхні життя — повнішими та гармонійнішими. Граючи на музичному інструменті, співаючи пісні, люди не були б жорстокими, не воювали, жили у мирі.

Так музика надихає весь світ до добра, миру, постачає душу крилами. Музика сприяє польоту уяви, додає життя і веселість всьому існуючому. Її можна назвати втіленням всього прекрасного і всього піднесеного. Ніщо так сильно не впливає на душу людини, як чудова музика. Тому вона є вічним, невичерпним джерелом для кожного з нас для перемоги над злом.

*Нижня Оксана,
8 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівський район, Хмельницька область*

Повертайся живим!

АТО... Звичайна аббревіатура, звичайних три букви, але як вони перевернули нашу свідомість та покалічили життя багатьом українцям. Українцям, які не очікували такого лиха й горя, які пережили вже не одну війну. Здавалося, мир буде завжди. Ми вже давно, вітаючи один одного, не бажали миру, так як вірили, що по-іншому й бути не може. Вражає те, що навіть думати не могли, що ми – український народ – будемо воювати зі своїми сусідами, «братами». Адже під час Другої

світової війни українець і росіянин йшли пліч-о-пліч, ділили останній окрасць хліба, разом мріяли про Перемогу, про довгожданий мир, а тепер стали ворогами.

Спливають дні, тижні, місяці, роки, а наш народ мріє, щоб на землю знову прийшов мир та свобода, щоб нарешті відступила братовбивча війна. Ми не хочемо чути знову і знову такі жакливі слова, як війна, АТО, смерть. Ми не хочемо бачити заплакані очі матерів загиблих солдатів, дитячих сліз за своїми батьками. Та найбільше болить душа і розривається серце, коли уявляєш, що наші бійці страждають і гинуть під кулями ворога. Адже ми насправді не знаємо, скільки болю і горя вони там бачать! Невже після того, коли проливається невинна кров, процвітає зло, ми зможемо називати своїх ворогів братами? Ні, вони повинні заплатити за пролиту кров миролюбного народу і виплакані очі наших українців.

Я низько схиляю голову в скорботі перед тими, хто віддав життя за Україну, за наш народ. Я поважаю всіх, хто боронить рідну землю. Бажаю всім бійцям, які захищають наш спокій, повернутись живими до своїх домівок. Нехай буде мирне небо над нашими головами! СЛАВА УКРАЇНІ!!!

*Приступа Вероніка,
8-В клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мир-це слово, яке є бажанням кожної людини у нелегкий для нашої країни час.

Сьогодні мільйони українських сердець б'ються в унісон, немов промовляючи: "Я люблю тебе, рідна Україно!". Вони зливаються у велику любов до рідної землі - патріотизм. Зі сходу на захід, з півночі на південь українці єдині у своєму прагненні до миру. І неважливо, у якому куточку України ми живемо, якою мовою звертаємося до Бога, головне, що усі ми просимо його зберегти Україну, залишити живими її синів, які сьогодні боронять свою землю на Сході. Ціною життя платять справжні патріоти за прагнення стати на європейський шлях розвитку, зберегти цілісність країни, подарувати нам мир.

Україна - це держава, у якій блакитне небо, родючі ниви і поля, кетяги калини за вікном, дзвінкий солов'їний спів, щирі люди. Хіба цей прекрасний світ заслуговує варварського ставлення до себе? Де гримлять гармати - там замовкають птахи, гине усе живе, на землю ллються скорботні сльози.

Отже, Україна не хоче війни. Їй потрібен мир, потрібна гармонія і спокій, які повинні бути між людьми, хоча це дуже важко. Адже існує жадібність, заздрість, злість, які підкорюють нас. Гнів виводить із стану рівноваги, і людина починає руйнувати себе і навколишній світ. Але я вірю, надіюсь, що весь український народ об'єднається заради миру і процвітання нашої держави.

Україна хоче миру! Я люблю свою Батьківщину, тому голосую за мир.

Beata Habryka,

kl. IIIe, lat 15

*Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach
Katowice, Polska*

Apel o pokój

Czy wojna to konieczny sposób walki z ludzką bezsilnością? Przecież istnieje wiele możliwości rozwiązywania konfliktów i sporów. Dlaczego więc świat tak często sięga po ostateczną metodę?

Te pytania, choć wydają się łatwe, nie są proste. Miliony ludzi traci życie podczas morderczych walk o swoje terytorium i wartości, które bezgranicznie wyznają. Przyczyną rodzących się konfliktów jest też brak tolerancji. Ludzie często wybierają walkę, aby pozbyć się ze swojego życia tego, co uważają za zagrożenie. Wojna to nie tylko walka w obronie swoich poglądów, ale również chęć wzbogacenia się. Niejednokrotnie państwa czerpią ogromne zyski materialne dzięki walce zbrojnej. Na świecie rozkwita handel bronią, a w konsekwencji handel ludźmi (najemni żołnierze). Gdy mężczyźni zostają wezwani do walki, kobiety i dzieci są porywane i traktowane z pogwałceniem wszelkich praw człowieka. Wojna to antagonizm pomiędzy różnymi nacjami, ale również ogromny interes – worek korzyści finansowych bez dna.

Czy tak powinien wyglądać obecny świat?

Zdecydowanie nie. Dlatego zwracam się z apelem o pokój do wszystkich organizacji i państw prowadzących obecnie konflikty zbrojne na świecie. Zastanówmy się, czy to wszystko jest konieczne? We współczesnej historii zbyt wielu ludzi zostało dotkniętych różnymi nieszczęściami i kataklizmami. Aby uczynić świat piękniejszym, należy szerzyć wartości, którymi są: przyjaźń bliźniego, bezwarunkowa miłość, otwartość i umiejętność zawierania kompromisów. Jeżeli nikt nie przekazuje nam tych „cudów życia”, to skąd zwykły człowiek ma czerpać miłość? Ludzie pragną wieść ciche i spokojne życie bez odgłosów spadających bomb, strzelających karabinów oraz lamentów kobiet i dzieci. To największe pragnienie człowieka! Pragnienie pokoju i miłości!

Natalia Kuberska,

kl. IIIe lat 15

*Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Jestem za pokojem!

Wojna – pojęcie znane większości ludzi na tej planecie. Jednak ponad połowa z nich nie zna powagi znaczenia tego słowa. Wojna jest czymś strasznym, czymś, co nic nie daje, a zabiera wszystko. Nigdy nie przychodzi znienacka. Zawsze robi powolne kroki, aby dopiero później zaatakować i zabrać to, po co przyszła. Wojna karmi się ludźmi. Ich marzeniami, celami, przyszłością, miłością, odwagą. Wielu było takich, którzy byli bohaterami ojczyzny, ale ona zabrała nawet ich. Jest bezwzględna. Tak naprawdę wojna to ludzie, bo to ludzie są przyczyną tych wszystkich cierpień na świecie. Ludzie są wojną, ale też miłością. Myślę, że nie ma ludzi złych. Każdy z nas ma w sobie dobro i zło, ale to od nas zależy, co będziemy pielęgnować, a czego się pozbedziemy. Uważam, że wojna odbiera ludziom człowieczeństwo. Bo jak człowiek może podnieść na człowieka rękę i zabić bez zawahania się? Dlaczego małe bezbronne dziecko umarło? Przez ludzką głupotę i zawiść?! Czemu dwunastoletni chłopiec żegna swoich rodziców nad ich grobami?!

Nie potrafię sobie wyobrazić, co byłoby, gdyby w naszym kraju wybuchła wojna. Myśl o stracie najbliższych jest gorsza niż myśl o

stracie własnego życia. Jednak gdy myślę o moich marzeniach, planach na przyszłość, realizowaniu zainteresowań, to mam ochotę płakać, gdyż niektórym dzieciom zostało to odebrane. Ich piękne marzenia i wyobrażenia zostały zastąpione myślami o przetrwaniu. W imię czego?! Wojny! Niektórzy nie zobaczą już swoich bliskich. Matka nie przeczyta dziecku bajki, ojciec nie nauczy syna grać w piłkę, pięcioletnia dziewczynka nie będzie już dokuczała swojemu bratu. Ludzie codziennie znikają z powierzchni ziemi niezauważeni. Przystają istnieć, a my nawet tego nie wiemy. Ale wiedzą to ich rodziny, które nigdy nie zasiądą już z tą osobą do wigilijnego stołu ani nie zapytają, jak minął im dzień.

Wojna to cierpienie, smutek, żal, nienawiść. Ludzie sami prowadzą do jej rozpoczęcia. Cóż mamy ze wspaniałych artystów, muzyków, malarzy? Cóż z polityków, architektów, lekarzy i uczonych, którzy przewidują, kiedy nastąpi koniec świata, gdy ludzie sami „zabijają” świat. Wtedy już żadni uczeni, filozofowie, poeci nie będą mieli znaczenia, Gdyż nie będą istnieć. A wszystko to przez nas – ludzi. Dlatego mówię wojnie – NIE!

*Wiktoria Szweda,
kl. IIIe, lat 15*

*Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Z czym kojarzy mi się wojna?

Z czym kojarzy mi się wojna?

Z karabinami, czołgami i żołnierzami?

Ze zdrajcami, bohaterami i zwycięzcami?

Nie.

Gdy myślę o wojnie, widzę twarz zrozpaczonej matki, której syn nie wróci do domu na obiad...

Słyszę cichy płacz żony, która musi powiedzieć dzieciom, że tata nie zagra już z nimi w piłkę...

Czuję zgorzknienie i żalność starszego człowieka, który dowiaduje się, że pomimo modlitw właśnie stracił wnuka...

I ponownie przed oczami ukazuje mi się twarz – twarz młodego chłopaka, który chciał skończyć studia. Twarz odważnej

dziewczyny, która chciała założyć rodzinę. Twarz ojca, syna, wnuka, który pożegnał się ze swoją rodziną być może ostatni raz...

Myślę, że wojnę można porównać z rwącą rzeką – wypływa często z niepozornego źródła, lecz szybko nabiera rozpędu, toruje sobie drogę, wszystko porywa na swojej trasie...

A nawet, gdy wyschnie, zostawia po sobie trwałe ślady...

Дем'ячук Степан,

*9-В клас, Рівненський обласний ліцей,
м. Рівне*

Я голосую за мир

*Коли настане день,
Закінчиться війна,
Там загубив себе,
Побачив аж до дна...
(С Вакарчук)*

Для нас, простих підлітків, слово «мир» асоціюється з чимось кольоровим. Мир – це затишок і дитячий сміх, вечори і ранки, сповнені радістю у серцях; це дім, де мама й тато, любов через край, це хліб у кожній оселі, сміх і пісня, це діти, які йдуть щоранку до школи і ніколи ніхто не гине у боях.

І знову, залишившись сам на сам зі своїми думками, я замислююся над тим, як і що потрібно змінити у цьому світі? Занурюючись у глибини свого уявлення мирного життя, розумію, що для ідеального світу потрібні ідеальні люди. Одній людині не під силу змінити цей світ, але людям це зробити легко. Кожен мусить почати з себе – проаналізувавши свої власні помилки, поміркувати над своїм власним життям. Однак розумію, що не всі люди здатні змінитися. У нашому сучасному світі є багато недоліків. Війна - це основна проблема людства, вона суперечить “людському” в людині. Люди вбивають один одного і ніяк не усвідомлюють, що роблять гірше перш за все для себе. Будь-яка війна – справа рук самої людини. Війна – це подія, яку треба осмислити. Я дивуюсь, що є люди, які вважають єдиним шляхом вирішення конфліктів – знищення мільйонів життів. Не повинні ми воювати один проти одного, переконаний, що все можна вирішити мирним шляхом.

Правителі країн повинні домовитися між собою, а не посилати свій народ на поле битви. Це дуже жорстоко і несправедливо! Насильство, руйнування, горе, страждання, біль, втрата, смерть, гіркота... Скільки ще слів потрібно, щоб описати війну? Вона назавжди залишає по собі чорний слід. Засліпленим правителям не потрібно стояти осторонь від боротьби зі злом.

Сьогодні тема миру для України як ніколи є актуальною та болючою. Пишуть і діляться своїм словом всі – письменники, читачі і навіть ті, хто зі зброєю в руках захищає рідну землю – поети-воїни. Ділимося своїм словом і ми – діти. Ми не хочемо, щоб наше дитинство закінчилося швидко. Яким воно буде – теплим і лагідним, чи жорстоким та кривавим, залежить від кожного з нас. Не треба більше війни. Ніколи. Хай буде мир віднині і довіку!

*Уксусов Іван,
9-А клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сьогодні, як ніколи раніше, розумію, що навіть від однієї людини залежить мир і спокій у домі, в Україні. Почнімо із себе: по-перше, не вживаймо важких слів, що несуть негатив у спілкування, по-друге, прощаймо образи й не ображаймо інших, по-третє, підтримуймо слабких й не опускаймо руки, коли важко. А тоді добра стане більше й люди перестануть ворогувати, на землі запанує мир.

Звичайно, до миру необхідно йти разом: рука в руці, брат із братом, щоб ворог не міг роз'єднати дружні потиски рук, вклинитися у стрій із побратимами.

Так хочеться крикнути на весь світ: «Одумайтесь! Зупиніть війну! Будьте щасливі!» Та новини з телеекранів знову додають смутку й завмирають болючими рядками на папері:

Поле бою вже стогне від ран,
Крики лунають повсюди,
Війну розв'язав найжорстокіший клан –
Й страждають від цього всі люди.
І діти маленькі показують шрами,

Осколки від міни не вибирають:
Не тільки військових – дітей біля мами
Безжально калічать і часто вбивають.

Я прагну перервати страшні новини й почути щось хороше, тому звертаюся до тих можновладців, які можуть зупинити війну, щоб сіли за стіл переговорів й домовилися про припинення бойових дій. Тоді постане мир.

Нехай повернуться живими кохані,
Рідня вся збереться не в смутку
Юнак і дівчина в коханні,
Пов'яжуть на сватання хустку.

*Фурманюк Іванна,
9-Б клас, ЗОШ № 23,
м. Рівне*

Ода матері

*Край дороги зупинилась мати,
Очі в даль вдивлялися сумні...
Т. Корнійчук*

Мати тихо й величаво самотня стояла серед поля. Курна дорога простяглася від села й повилася поміж досягними житами, ніби ставши невидимою ниткою між матір'ю й сином, якого вона щодня виходила виглядати. Війна увірвалася в її життя неблаганним смерчем. Вона не лише посріблили скроні, а й випалила душу.

Ненька знала, що син повернеться не скоро, але знову й знову опинялася серед польового безмежжя. Стиха повівав легенький вітерець і перетворював досягле поле на колосисте море. Жайворонки безжурно сипали з неба пісні. А жінка все стояла й вдивлялася в далечінь...

У піднебессі прокричала чайка й ніби запитала:

- Чому сама? Чому одбилась від людей?

- Сина провела, - відповіла мати серцем, і з її грудей вирвався тихий стогін.

Ураз невідомо звідки зірвався раптовий вітер. Байдуже громаддя чорних хмар з'явилося на обрії й послало матері тільки одну думку: «Смерть!» Очима жінка шукала неба, та

його не було. «Де ж благаги порятунку?» - промайнула блискавкою невідворотна думка.

Підтятим колосом ненька впала на житне поле й першою зросила своїми слізьми спраглу ниву.

*Kamila Mackiewicz,
klasa IIE*

*Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,
Katowice, Polska*

Jestem za pokojem!

Wojna istniała zawsze. Od samych początków ludzkości wszyscy toczyli jakąś walkę. Od wielkiego pola bitewnego, po szkolne podwórko. Ostatnia wojna, która odbyła się w moim kraju, była ok. 70 lat temu, więc wiedzę o niej czerpię z książek, mediów, opowieści i szkolnych lektur. Na szczęście nie dotknęła ona mego pokolenia, toteż nie wiem, co mogłabym o niej napisać. Jednakże bardzo dobrze wiem o terroryzmie. W dzisiejszej rzeczywistości terroryzm jest obecny wszędzie i nikt nie potrafi temu zapobiec. Nie umiałabym sobie wyobrazić, że ludzie czasami nawet nieświadomie są szkoleni, by zabijać w imieniu Boga. Jak wyobrazić sobie to, że w moim krótkim życiu, gdzie mieszkam w ładnym domku z młodszym bratem, mogę chodzić do szkoły, dalej oglądać wieczorem filmy, on w końcu osiągnie 18 lat, samowolnie pójdzie do teatru i zabije siebie oraz 100 osób dookoła. Mało tego, będzie przekonany, że robi to w słusznej sprawie.

Nie jestem w stanie pojąć, jak to zrozumieć. W szkole uczę się o jednej religii. Być może jestem zbyt głupia, by zrozumieć, że ktoś ma innego Boga, że jest na tyle mocno wierzący, iż potrafiłby zabić drugiego człowieka. Mam za mało wiedzy, żeby zrozumieć, że obok mojego sprawiedliwego i dobrego Boga istnieje jakiś inny Bóg, który nakazuje zabijać. Przede wszystkim, nie chcę o tym myśleć. Chciałabym pokazać innym, jaki jest mój Bóg, który nakazuje miłość do bliźniego. Pragnę tego, by obudzić się rano, wejść do łazienki i poczuć męskie perfumy taty, usłyszeć w kuchni odgłos smażonej jajecznicy, wypić łyk gorzkiej herbaty i cieszyć się, że moja rodzina jest piękna oraz zdrowa. I codziennie dziękować Bogu, że moje życie jest pozbawione konfliktów. Bo właśnie tak

wyobrażam sobie życie bez wojny. Mam nadzieję, że ten inny Bóg usłyszy moje słowa i nie będzie więcej ludzi, którzy będą chcieli nas zabić by trafić do swego raju.

"Sprawiłeś, że usta dzieci i niemowląt oddają Ci chwałę, na przekór Twym przeciwnikom, aby poskromić nieprzyjaciela i wroga" Psalm 8 Stary i Nowy Testamenty.

*Mateusz Matras,
lat 16 kl.II*

*Technikum Ekonomiczne Katowice,
Katowice, Polska*

Jestem za pokojem!

Na samym początku warto zastanowić się, czym tak naprawdę jest pokój. Moim zdaniem, pokój jest wartością, której utrzymanie powinno być priorytetowe dla każdego rządu na świecie. Bowiem to pokój trzyma nasze życie w obecnych torach. Wyobraźcie sobie, że budzicie się rano nie w swoim wygodnym, ciepłym i bezpiecznym łóżku, narzekając na to, że tak wcześnie musicie iść do szkoły, nie czeka na was śniadanie ani kochająca rodzina. Budzicie się w zgliszczach jakiegoś zniszczonego domu po nieprzespanej nocy - ze względu na ciągłe bombardowanie - pod brudnym i śmierdzącym kocem. Za śniadanie służy bochenek czerstwego chleba, w którym już dawno załęgły się robaki. Ale na pewno lepsze to niż głód. Nie wiecie nic o swoich najbliższych. Zadajecie sobie pytanie, czy w ogóle żyją.

Smutna wizja.

Niestety, jeśli pokój i stabilność na świecie upadną, to może stać się waszą i moją rzeczywistością. Dlatego właśnie utrzymanie pokoju jest takie ważne. Należy nad tym bardzo czuwać, gdyż tak bliskie wydarzenia jak wojna na Ukrainie, a nawet tak odległe, jak wojna na Bliskim Wschodzie czy rosnąca w siłę Korea Północna razem ze swoim dyktatorem Kim Dzong Unem, który większości z nas może wydawać się śmieszny, może ten pokój zburzyć i odwrócić życie każdego z nas o 180 stopni.

Życzę wszystkim, aby nic takiego nigdy nam się nie przytrafiło i abyśmy mogli dalej żyć w swoim spokojnym świecie.

Dziękuję za inspirację do napisania tego tekstu mgr Barbarze Michniak.

Natalia Urban,

lat 16

Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,

Katowice, Polska

Jestem za pokojem!

Coraz częściej myślę o swojej przyszłości. Co stanie się za 10, 20 lat? Czy założę rodzinę? Czy znajdę dobrą pracę? Ale najważniejsze – czy będę szczęśliwa? Boję się, że gdy zamknę oczy mogę już ich nie otworzyć.

Jak mam żyć bezpiecznie, skoro wiem, że na świecie prowadzone są liczne wojny. Może nie są one prowadzone na terenie kraju, w którym mieszkam, ale skąd mogę wiedzieć, że nie zostaną przeniesione właśnie tu? Ukraina, gdzie toczy się wojna, leży tak blisko... Nie wyobrażam sobie, żebym w tak młodym wieku musiała chwycić za broń i walczyć o życie swoje oraz najbliższych. Nie doświadczyłam jeszcze w życiu tylu rzeczy i tylu uczuć, a świadomość, że dzieci w moim wieku giną w wojnie za wschodnią granicą i na całym świecie, sprawia mi ból, którego nie mogę znieść. Jest on niczym ciernie, które kłują mnie raz za razem.

Ale na razie zamykam oczy na ten zimny, przepelniony gniewem i nienawiścią świat. Leżąc w łóżku, zatykam uszy i uspokojam się, mówiąc sobie w duchu, że jeszcze wszystko się ułoży, a na świecie zapanuje pokój. Nie wiem, kiedy to nastąpi, ale mam nadzieję, że jak najszybciej.

Wiktoria Szram,

lat 16

Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,

Katowice, Polska

Jestem za pokojem!

Nigdy nie wiemy, kiedy zacznie się wojna, jak się potoczy, kiedy się skończy. Jednak wiadomo, że wojna to najgorsza rzecz, jaka może nas spotkać. Sama się czasami zastanawiam, jakby to było, gdyby w moim kraju była wojna, a ja musiałabym w niej

uczestniczyć. Mam nadzieję, że nigdy nic tak okropnego mnie nie spotka. Wojna jest śmiercią bliskich osób. To bezlitosna walka o życie, która przynosi bardzo dużo zniszczeń. Wielu ludzi musi wówczas emigrować, żeby uratować swoje życie. Taki konflikt, który trwa zazwyczaj bardzo długo, zmusza dzieci, aby szybciej dorosły i ocaliły swój ród i ojczyznę przed atakiem wroga.

Mam nadzieję, że ja nigdy nie będę musiała tak szybko dorosnąć, co gorsza – brać udziału w takiej wojnie.

Natomiast pokój to przyjaźń międzynarodowa. Jest to także spokojne i bezpieczne życie oraz rozwijanie pasji i kształcenie się. W takiej sytuacji jest teraz mój kraj i mam nadzieję, że już nigdy nie będzie inaczej. Zdecydowanie jestem za pokojem.

Кравчук Ольга,

10-А клас, ЗОШ № 24,

м. Рівне

Лист для воїна АТО

Дорогий захиснику нашої Батьківщини!

Я дякую тобі за те, що ти борониш нашу країну. Ти хоробрий, сміливий, незламний, для мене ти – герой!

Я вірю, що ми переможемо російських ворогів, як казав Тарас Шевченко: «Борітеся – поборете!» Я хочу миру на землі, щоб майбутнє в нас було спокійним, чистим, як небо, а про війну дізнавалися лише з підручників.

Усім серцем бажаю тобі, солдате, здійснення всіх твоїх мрій і бажань, щоб ти був непереможений, захищаючи гідність і справедливість нашої держави – України! Щоб ти швидше повертався з перемогою, а війну забув як лихий сон.

Тому борися, бо Україна – країна з великою душею, вона наша Батьківщина, ми будемо захищати її вічно, ніхто не зламає нас і не відбере нашу землю!

А цей мій особистий вірш прочитай для всіх своїх побратимів.

Російському агресору-президенту

Не вб'єш нас ти, сучий сину!

Нащо прийшов на Україну?!

Геть проженемо тебе, клятий!

Замучив, повбивав дітей.
За них тобі буде розплата.
Даремно сліз ніхто не лле
За сина, доньку, батька, брата.
А ти – проклятий супостате!
О Боже! Слів не підібрати,
А просто взять тобі і голову відтять!
Та й положить її на блюдо,
Хай бачить світ, хай бачать люди,
ОБСЄ, якою нечистою ти є!

*Ледяєва Анастасія,
10-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Одне з актуальних питань сьогодення – питання війни і миру. Багато людей висловлюють свої міркування щодо цього. І я вирішила подумати, що для мене означає мир і як його бачать діти.

Мир – це щастя, дружба, взаємоповага. Це чисте небо над нами, це веселий сміх дітей та краєвид, наповнений барвами. А ще мир – це спокій.

У світі йде війна двох протилежних сил: добра і зла, життя і смерті. Кожна людина на своєму шляху зустрічається з їх проявами, після чого набуває життєвого досвіду, мудрості.

Яким прекрасним могло б бути наше життя, якби кожна людина жила за правилом: поведься з іншими так, як би ти хотів, щоб поводитися з тобою. На мою думку, тоді б зникли війни, сварки, вбивства, злочини, ворожнеча. Я закликаю усіх: «Поспішайте творити добро, щоб наша земля квітнула садами, повнилася дитячим сміхом, радістю!»

Війна – це сльози і біль. Це страшне лихо стукає у кожний дім. Матері втрачають синів, дружини – чоловіків, діти залишаються сиротами. Невже сьогодні люди не розуміють, що будь-яка війна знищує нашу Землю? Адже це наша Батьківщина – рідна домівка. Коли дбайливий тато веде мене за руку, а поруч усміхнена мама – ось це щастя, це мир!

*Стахнюк Людмила,
10-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Нав'язана війна

На вулиці прекрасна білосніжна пора року – зима. Ідеш і милуєшся пухнастими, вкритих інеєм, деревами. Навкруги, неначе діаманти, виблискують яскраво на сонці сніжинки. Здається, живи, людино, і радій цій прекрасній, створеній Богом красі.

Аж раптом чую віддалені звуки гарної музики. То грає оркестр прекрасну наспівну мелодію та ніякий наймогутніший оркестр не заглушить крику та болю душі нещасної матері, яка проводить в останню дорогу на цій землі свого єдиного сина. Люди йдуть та йдуть, цій процесії не видно кінця.

- Що це? – зойкнуло болісно серце.

І раптом, як грім з ясного неба, пролунало: «Війна»... Хіба могли ви, люди, подумати, що на нашій багатій родючій землі, прекрасній Україні станеться така біда? І ці хлопці, замість того, щоб одружуватися, продовжувати свій рід, йдуть на війну. Діти плачуть за батьками, дружини за чоловіками, і скрізь сльози, сльози...

Як може брат піти проти брата, свій проти свого?! Та з'ясовується, що може. Одне місто зруйноване, друге, третє... Те, що роками, десятками років будувалося, зводилося в прекрасній архітектурі, руйнується вмить. Танки, міномети, автомати... І все це відбувається не десь, а на нашій рідній землі. Дорослі та діти з болем, з відчаєм, зі страхом тікають зі своїх рідних домівок, щоб хоч десь знайти прихисток і спокій.

А на передовій наші бійці. Чиїсь чоловіки, батьки, сини. У бронезилетах і без, в окопах, під снігом та дощем, переживають біль, холод і голод. Та незважаючи на всі ці негаразди, вони мужньо стоять на своїх позиціях. Розуміють, що як тільки відступлять хоч крок назад, будуть знову зруйновані міста, буде плач, горе. Тому вони твердо, непохитно та незламно захищають свою Батьківщину.

Бажаю всім українцям, а особливо нашим воїнам-героям, за яких ми всі дуже переживаємо, щоб дух наш український, був

непохитний, як скеля. Щоб віра в перемогу не покидала нас ні на мить. Щоб ніяка неправда, зло та сумніви не змогли похитнути дружні ряди. А в серці нашим була завжди віра в Бога, правду та перемогу!

Karolina Stolarska,

lat 16, kl. III e

Gimnazjum nr 2 z Oddziałami Dwujęzycznymi w Katowicach,

Katowice, Polska

Jestem za pokojem!

Myślałam długo, co napisać. Od czego zacząć. Kiedy zabiera się głos w tak ważnej sprawie, jak pokój na świecie, żadne słowa nie wydają się wystarczające. Może powinnam napisać chociaż troszkę o sobie? Albo dyplomatycznym i poważnym językiem dorosłych wypowiedzieć się na temat sytuacji w ogarniętej wojną Syrii?

Co mogę powiedzieć? Tylko to, co widzę... Na pozór zwyczajny nastoletni świat, pełen śmiechu, zabawy, beztroski, który powoli zalewa fala nienawiści, zabierająca z każdym dniem w swoje odmęty kolejne osoby. Dlaczego? Bo ich znajomi już utonęli. Bo zazdrość, jak głaz u nogi, ciągnie ich w dół i w dół... Reszty przyczyn nie znam, nie potrafię wytłumaczyć. Idąc szkolnym korytarzem, dosłuchuję się nienawiści, zauważam ją i potrafię ją wyczuć. W krzywych spojrzeniach, szyderczym śmiechu, napiętej atmosferze. Sama wynosiłam się nad innych, bo chyba uważałam, że tak powinno być. Lecz swego czasu chyba dorosłam. Dorosłam do mojej niedojrzałości, ale też do własnego zdania. Przecież ja nie nienawidzę. Więc skąd to się bierze? Nie rodzimy się z nienawiścią ani nie nabywamy jej z wiekiem. To jest wybór. Nasz wybór ulegnięcia strachowi. Nienawidzimy, bo boimy się, że coś lub ktoś nam zagraża. Może nas zranić i wcale nie chodzi o zadanie bólu fizycznego. Można powiedzieć, że jest to pewnego rodzaju bariera, mur, budowany z przykrych słów nasyconych jadem. Tyle, że ta ściana jadu jest potem trudna do zburzenia. Słowa są nie do cofnięcia i nie można zrobić nic oprócz żałowania. Osobą, która może nas uwolnić, niczym rycerz wybrankę swego serca, z wieży nienawiści, która powstaje, jest osoba, przed którą ją zbudowaliśmy. Albo wyciągnie ku nam rękę, albo już na zawsze pozostaniemy

zamknięci w świecie naszego strachu... Małe drobne gesty, słowa, wepchnięcie się do kolejki w sklepiku szkolnym przed młodszego kolegę, zepchnięcie go z ławki, wyśmianie znajomej, która lubi rzeczy całkowicie inne niż my - przeobrażają się z czasem w nienawiść do wyznawców innej religii, osób innej narodowości. Takie incydenty powodują często wojnę, ból, kałuże pełne krwi, osierocone dzieci...

Konflikty zbrojne nie są przypadkami. Nie są spontanicznie podjętymi decyzjami. Ludzie planują je miesiącami i są zawsze spowodowane wyborem. Wyborem strachu. Tak nie musi być. Mamy przecież wolną wolę, można podjąć inną decyzję. Wojna niszczy niewinnych ludzi, takich jak ja czy ty...Sieje zniszczenie, zagładę. Nie tylko w miastach, dobrach narodowych, ale nade wszystko w duszach, rozumach, sercach... O ile po wielu latach uda się odbudować piękną metropolię, to na człowieku do końca życia widać pęknięcia, zniszczenia, ból i cierpienie spowodowane przez wojnę...Nasze życie składa się z ciągłych wyborów. Nie tylko przez nas podejmowanych... Jednak ostatecznie to my musimy zacząć nim kierować! Podejmijmy apel! Zawalczmy o to, by nasze decyzje były zawsze wyborem dobra i pokoju!

*Мельник Дарина,
11-Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сьогодні я стою на порозі самотійного життя, але вже неодноразово зустрічалася із жорстокою реальністю поза межами школи. Найбільше мене хвилює війна на сході нашої України.

Мої батьки – волонтери, і волонтерська діяльність стала частиною життя нашої родини. Я з сестрою завжди поруч із батьками. Ми організуємо збір коштів, продуктів для захисників України. Таких акцій по зборі коштів було декілька, але кожна з них різна. Так траплялося, що всі заходи були в холодну погоду: зливи, сніг, вітер, грози. Але коли задумуєшся про хлопців, які, захищаючи наше життя, сплять у бліндажах під обстрілами – то вже на погоду не звертаєш уваги. А ще

поруч зі мною завжди мій батько, сильна і надійна людина. З ним я почуваю себе захищеною.

Досить часто моє серце наповнюється емоціями від почутого, тому я пробую писати, щоб легше було на душі.

Один із розділів своєї книги я присвятила випускникові нашої школи 2001 року, який загинув за Україну в 2015 році, – Медведєву Максиму. Майже рік він був у зоні АТО, повернувся, деякий період знаходився в госпіталі, а потім знову повернувся на службу. Деякі розповіді Медведєва Максима і стали сюжетами моїх творів. Учні нашої школи зустрічалися із Максимом у госпіталі, а ще він приходив до нас у школу, розмовляв із учителями. Звичайно, усі ми вірили, що він повернеться живим і ніхто не вів ніяких записів. Наразі пригадуємо його розповіді, записуємо згадки про нього, щоб школярі пам'ятали героя. Дуже хочу, щоб закінчилася війна і всі батьки повернулися додому. Пропоную декілька автобіографічних історій героя, які трапилися в зоні АТО.

Яке воно, Щастя?

*Присвячується Медведєву Максиму,
випускнику 2001 року ЗОШ №8,
який загинув, захищаючи Україну.*

Ким я тільки не був, виконуючи свій громадянський обов'язок: і піхотинцем, і танкістом, і артилеристом, і телефоністом...

Світало, але зовсім не хотілося розплющувати очі, не хотілося повертатися у реальність. Мені все ще здавалося, що я вдома, десь тихенько посопує син, а поруч моя дружина Тетянка. Чому Тетянка? Мабуть, тому, що я, ростом біля двох метрів, легко міг підняти її і пригорнути. Пригорнути... Як гарно на душі, але не дає спокою цей фільм, де постійно стріляють і лякають мої думки. Таке відчуття, що я заснув увечері і забув вимкнути телевізор, а зараз якийсь фільм про війну заважає спати і тривожить душу. І раптом немовби із кадру фільму підійшов до мене ротний і торкнув за плече: «Піднімайся. Треба

поговорити.» Слова ротного розвіяли домашній затишок і повернули в реальність. Виліз із бліндажа.

Світало, але сходу сонця не видно, небосхил був окутаний димом. Кроків за два від мене стояв ротний із картою в руках. Пригнувшись, я підійшов до нього.

- Максиме, – підняв голову ротний, – підете із Сергієм у розвідку до містечка Щастя. Зв'язок із ними перервався, і ми не знаємо про початок наступу.
- Знову в похід? – висунувшись із диму, запитав Сергій.
- Не мудруй! – строго відповів ротний. – Пробиратися будете полями... Бережіть себе ...

Щастя домашнього затишку все ще не відпускало, але ми вже повзли по кукурудзяному полю до іншого щастя – містечка Щастя на Луганщині. Підвечір добралися до місця призначення. Передавши пакет, ми чекали на відповідь, але вона була неочікуваною:

- Наступ за декілька хвилин, а із-за пошкодження зв'язку не всі сили на місці, тому і ваша допомога потрібна.

Так із розвідників ми потрапили до батальйону наступу. Дуже хотілося відвоювати це містечко, містечко Щастя – як символ сімейного щастя.

Рятівна соломинка

Всі деталі наступу було погоджено, але тільки ми наблизилися до наміченої точки, як почався обстріл наших позицій. Заховатися було ніде, тому бігли хто-куди. Раптом я спіткнувся і провалився у яму з покидьками...А там уже загрузло декілька товаришів. Найперше, що спало на думку, це вибратися із цієї смердючої ями, але нестримне бажання жити взяло верх, і я, заплющивши очі, пірнув у багнюку з головою.

За декілька хвилин розібрати, де я, а де багно, було неможливо. Над головою свистало. Дехто спробував вилізти із ями, але куля наздогнала його на півдорозі. Хтось промовив: «Треба сидіти, поки не вщухне обстріл...». Мовчки погодився... Ніколи не міг подумати, що зможу витерпіти хоча б хвилину у цьому смороді, але...

Не пам'ятаю, скільки часу пройшло, як ми зживалися із цією ямою. Здається, вічність... Усі, хто не витримував, навіки залишалися на краю рятівного багна. Нестерпно хотілося пити... Гнав від себе це бажання. Подумав: «Хочеш жити, витерпиш все!»

Раптом затихло, спробував вибратися із ненависної ями, але над головою знову засвістало, і я опустився вниз.

Заплющив очі, щоб не бачити, де знаходжусь. Не відчував тіла, нічого не думав, намагався пригадати хоча б одну молитву, але даремно. У голові крутилося одне: «Прости мені, Боже, провини мої». І тут немов ілюзія: маленький метелик розправив свої крила на гілочці, яка стирчала з багна. Це був мій порятунок. Маленький метелик допоміг зрозуміти, що у кожного є власна рятівна соломинка, тільки необхідно відшукати її. Тепер хотілося одного, щоб цей метелик залишався з нами якнайдовше. Він вселяв надію у порятунок, тепер я вірив, що відмиюсь від бруду, коли повернусь...

Уночі ми вибралися з ями і добралися до своїх.

Справжні побратими

Колона рухалася в заданому напрямку. Мороз був добрячий, тому кожен із бійців одягнув на себе усе, що мав. Важко було поворухнутися, але ніхто особливо і не ворухився, тому що боявся злетіти вниз, у колію, якою рухалися бетеери. Я сидів у саморобному металевому кріслі, яке було прикріплене до люка машини, а біля мене ще декілька хлопців. Кожен думав про щось своє.

Навкруги виблискувало самоцвітами поле... Якщо дивитися вдаль, то здається, що ти вдома, вибрався на рибалку... І не хочеться дивитися на колону військових машин, щоб відчуття дому якнайдовше пожило у твоєму серці.

Раптом страшний свист повернув у реальність. Почався обстріл і колона продовжила рухатися ще швидше. А потім, як у казці, мене разом із кріслом відкинуло далеко в посадку. В голові промайнуло: «От і все. Навоювався». Коли отямився, то побачив, що лежу далеко від дороги, пострілів уже не чути.

Подумав, що це був якийсь періодичний обстріл, бо якби прицільний, то розгромили б усе під чисту. Спробував поворухнутися – і нестерпний біль пронизав усе тіло. Чи довго, чи мало, але здавалося цілу вічність лежав я у Богом забутій посадці, у металевому кріслі з піднятими доверху ногами, й не міг поворушитися. Кричати не міг, бо можна на допомогу прикликати ворогів.

Почав пролітати сніжок... Ще трохи і мене не буде видно з-під снігу.

Не пригадаю усіх думок, які роїлися тоді у моїй голові, але бажання жити було найсильніше. Заплющив очі й подумки попросив у Бога прощення гріхів.

І допомога прийшла. Ротний торкнув мене за плече, промовивши: «Нарешті знайшли!»

Згодом мені розповіли, що як-тільки ударною хвилею мене відкинуло в посадку, ротний за декілька метрів кинув на узбіччя флягу. Коли з'явилася можливість повернутися, то ротний із декількома бійцями вирушив на мої пошуки. А коли знайшли, то зробили підстилку і доправили мене в госпіталь.

Виявилось, що у мене поломані ребра і тому я не міг поворухнутися. Врятувавшись, я ще раз переконався, що поруч зі мною були справжні побратими.

	ЗМІСТ	
Передмова		3
	ПОЕЗІЯ	
	1 клас	
Березка Марія	Нам хочеться миру!	4
Калько Софія	Не кіно	4
	2 клас	
Бабій Софія	Мріємо про мир	5
Бартошук Даніела	Війна і мир	5
Борейчук Ліка	Я- за мир!	6
Ворошук Анна	Я хочу	6
	Буде мир – буде і стабільність	
Герасимчук Віталій	Хочу в мирі жити!	7
Демчук Олександр	Я мрію!	7
Дерлюк Олександра	Я голосую за мир!	8
Заяць Софія	Я хочу, щоби мир був на землі	8
Касянчук Тетяна	Наступить хай мир!	9
	Який прекрасний мир!	9
Кісільчук Христина	Я хочу миру	9
Костюк Юлія	Потрібно в мирі жити!	10
Кривицька Олександра	Я голосую за мир!	10
Лебідь Євген	Буває, часом...	11
Лозюк Олександра	Я голосую за мир!	11
Нечипорук Людмила	Я не хочу війни!	12
Півень Катерина	Я хочу миру!	13
Попович Тімур	Нехай не буде більше війн!	13
Свидинюк Софія	Люблю...	14
Сидорчук Юлія	Давайте в мирі жити!	14
Чепурка Ольга	Я хочу миру в Україні!	15
Чміль Тімур	Хай буде мир!	16
Якимчук Андрій	Найбільші скарби	16
Янчук Денис	Молюся за мир	17
	3 клас	
Виноградська Наталія	Я голосую за мир!	17
Герасимчук Богдан	Я голосую за мир!	17
	Об'єднайтесь, українці!	18
Громов Назар	Я голосую за мир!	18
Зарічнюк Андрій	За мир, за колоски налиті	19
Зламан Володимир	Хочу мирну країну	19

Ломаков Олег	Мир потрібен на землі	20
Лушевська Христина	Я знаю, майбутнє буде прекрасним	21
	Ми хочемо жити під зоряним небом	21
Мельничук Аліна	Українські діти хочуть в мирі жити	21
Мичка Софія	Я голосую за мир!	22
Парфенюк Богдана	Я голосую за мир!	22
Пахолок Софія	Я голосую за мир!	23
Поліщук Ярослав	Мир дитячими очима	24
Почтар Софія	Я голосую за мир!	24
Соловей Костянтин	Пісня про Україну	25
Стасюк Вероніка	Мир на землі	25
	Я за те, щоб мир був на землі	26
Червоний Михайло	Я голосую за мир!	26
	4 клас	
Ломакіна Вікторія	Я голосую за мир!	27
Марчук Дмитро	Ми вдячні воїнам АТО	27
Панчук Діана	Щоб спокійно жили діти	28
Ревуцький Влад	Мій голос – майбутнє країни	28
Соколовська Таїсія	Я люблю свою країну	28
	Мрії	29
	5 клас	
Войцішук Катерина	Коли мир на землі	30
Вольська Ольга	Колись давно була війна	30
Деркач Станіслав	Я голосую за мир!	31
Мельник Ангеліна	Я голосую за мир!	32
Романюк Наталя	Я голосую за мир!	32
Соловейчук Анастасія	Бережіть Україну!	33
	6 клас	
Басалик Станіслав	Я голосую за мир!	33
Безушко Вікторія	Важливі слова	34
Березка Наталя	Не стане Україна на коліна!	34
Борщевич Марта	Дітям не треба війни	35
Вакалюк Мар'я	Хай прийде мир!	36
Гандзюк Даяна	Хай буде мир на рідній землі!	37
Гренішена Аліна	Хочу...	37
Драч Вікторія	Хочу, щоб в Україні мир	38

	настав!	
Камак Сергій	Бажаю миру Україні!	39
Климчук Олександра	Рідний край	39
Лісова Богдана	Мир на землі	40
Майданець-Ковальчук Віталій	Хай буде мир!	40
Максимчук Софія	Мир дитячими очима	41
Мандзюк Дарія	Мені наснилася війна...	42
Метелюк Каріна	Ми віримо в тебе	42
Мінчук Олексій	Я хочу...	43
Момотюк Віра	Мир дитячими очима	43
Нечипорук Віталіна	Нав'язана війна	44
Нисинець Лілія	Рідна земля	44
	Солов'їна мова	45
Новіцький Олександр	Ні – війни!	45
Остапчук Катерина	Мир – це...	46
	Україна	46
Пипич Віталій	Хоробрі серця	46
Порубенська Вероніка	Святомиру	47
Поцілуйко Денис	Мрію про мир!	48
П'ясецький Володимир	Мир – це щастя на землі	48
Ришук Софія	Війна почалася...	49
Ріжок Назарій	Мир	49
Романюк Юлія	Мир на Україні	50
Степасюк Діана	Я голосую за мир!	50
Хайнська Алін	Я голосую за мир!	51
Чернюк Валерія	Війна...	51
Чубко Катерина	Боже, храни Україну!	52
Шумакевич Юлія	Я голосую за мир!	52
	Україна	53
	Війна - то розруха, а мир -то життя	53
Щенович Олександр	Я проти війни!	54
Tatiana Łoskot	Zjawy	54
	Nierokoje	55
	7 клас	
Глинюк Катерина	Я хочу миру на землі!	56
Клачук Володимир	Моя Батьківщина	56
Мандзюк Анастасія	З надією на мир	57

Могильник Богдан	Мир	57
Wiktorja Badura	Ostatni bieg	58
Emilia Gizler	Młodzi za pokojem	59
Barbara Sobera	JESTEM ZA POKOJEM!	59
	8 клас	
Бєлік Дмитро	Ми прагнемо миру	60
Галицька Оксана	Схилися над могилою солдатів	60
	Ми діти твої, Україно!	62
Захуцький Ярослав	Нав'язана війна	63
Калько Надія	Ветеран	64
Нечитайло Дар'я	Мій голос – майбутнє країни	65
Степаненко Валерія	Що таке мир?	65
Ташук Андрій	Я голосую за мир!	66
	9 клас	
Войтович Оксана	Приречені бути ВІЛЬНИМИ!	66
Глинюк Вікторія	Живи, моя блакитнонеба Україно!	67
Jakub Dyl	Pokój to dobro. Wojna to zło.	68
Дейсун Максим	Я голосую за мир!	68
Кривенчук Анастасія	26 квітня	69
Майданчук Софія	Повертайся живим!	69
	Чому плачуть українські матері	70
Мартинюк Валерія	Тату, не йди на війну...	70
Пасенюк Наталія	Мій голос – майбутнє країни	71
Цепасєва Ірина	Я голосую за мир!	71
Kinga Mrzyk	Wojna - dama w czarnym welonie	72
Maria Piekorz	Czymże jest wojna...	73
Marta Kopiec	Och wojno	74
Paula Włodarczyk	Nastoletnia litania o spokojne pose	74
	10 клас	
Городь Анастасія	Я голосую за мир!	75
Гринюк Андрій	Історія	75
Зень Катерина	Нав'язана війна	76
	Ніхто не забутий, ніщо не забуте	76

Мурований Я.	Україна за мир!	77
Новосад Тетяна	Останній лист	78
	МИР	79
	Незабаром настане весна	80
Стичаковська Анна	Іду до друзів я, яких забрали небеса	81
	Я ніколи не забуду тебе, мамо	81
	Люблю Україну	82
Сухий Володимир	Галерея Здобувачів Волі	82
	11 клас	
Шалаєва Анастасія	Мрію!	85
Крисько Богдана	Хочу в мирі прожити!	85
	ПРОЗА	
	2 клас	
Бондар Ольга	Мир	87
Ветров Георгій	Я голосую за мир!	87
Жигалей Вікторія	Це чудове слово – «мир»	88
Мерцінковська Богдана	Ми – маленькі ліхтарики миру	88
Стукало Марія	Я голосую за мир!	88
Яцишин Сергій	Світу – мир!	89
	3 клас	
Андрошук Яна	Я голосую за мир!	89
Головатчик Максим	Голуб миру	90
Дзюбук Олександр	Доброго дня, дорогий Солдате!	90
Дмитрук Альбіна	Привіт, дорогий Захиснику!	91
Заворотний Євген	Хай буде мир!	91
Міщишин Іван	Я мрію...	92
Муравська Тетяна	Я вірю...	93
Ніколайчук Назар	Любий воїне!	93
Онішкевич Софія	Як ми хочемо миру!!!	94
Пасічний Данило	Чому плачуть солдатські матері	94
Рикун Анастасія	Я голосую за мир!	95
Робейко Олена	Лист воїну АТО	95
Трофімова Валерія	Любий воїне!	96
Форсюк Соломія	Я голосую за мир!	96
Хомяк Дарина	Я голосую за мир!	96
Шарапов Владислав	Мир	97

Шарапова Альбіна	Мир дитячими очима	97
Шумафов Гліб	Вітаю тебе, дорогий Солдате !	97
Щенович Олексій	Я голосую за мир	98
	4 клас	
Julie Vondráková	Мир в моїх очах	99
Басюк Тетяна	За мир, за колоски налиті	99
Володько Вікторія	Мир до війни	100
Галицька Дарина	Нав'язана війна	101
Гудакова Вікторія	Чому плачуть матері	102
Данильчук Анастасія	Лист воїну АТО	103
Добровольська Валерія	Я голосую за мир	103
Ішук Кароліна	Ми за мир в усьому світі!	104
Кухоцьоволец Роман	Лист для воїна АТО	104
Кучик Світлана	Я голосую за мир	105
Литвинець Софія	Мир дитячими очима	106
Ліщук Олена	Мир до війни	106
Медведчук Олександр	Я голосую за мир	107
Михальчук Вікторія	Ми за мир в усьому світі!	107
Соколовська Таїсія	Я голосую за мир	107
Федорчук Вікторія	Я голосую за мир	108
Фурман Катерина	Ми за мир в усьому світі!	108
Хмельник Софія	Я голосую за мир	109
Цинко Софія	Я голосую за мир	110
Щевич Софія	Я голосую за мир	110
Якубець Любов	Мир у моїх очах	111
	5 клас	
Алексина Вікторія	Мир планеті—щастя дітям	111
Гапонова Христина	Мир дитячими очима	112
Дем'янчук Анатолій	Хай буде мир на всій землі	112
Заведюк Дарія	Мир планеті – щастя дітям	113
Кравчук Олександра	Я голосую за мир	114
Стасюк Ірина	Мир дитячими очима	115
Яковишина Лілія	Легенда про мир	115
	6 клас	
Гриновецька Вікторія	Помолімося нишком за мир	116
Левчук -Хмара Валерія	Без чого рай безсилий	117
Мартинюк Надія	Я голосую за мир	118
Миронюк Вікторія	Мир – це чисте небо.	118
	Я хочу миру!	
Овсійчук Дарина	Мені наснилася війна...	119

Поровчук Василь	Нав'язана війна	121
Примачок Марія	Лист до воїна	121
	7 клас	
Віюк Анастасія	Чому плачуть українські матері	122
Дроботюк Катерина	Лист солдату	122
Заяць Анна-Марія	Мир дитячими очима	123
Літвінко Дарія	Хай мирним буде небо над землею	124
Озійчук Поліна	Мені наснилася війна	126
Julia Danielewska	Dzieci a wojna na Ukrainie	127
	8 клас	
Бяла Надія	Мій голос - майбутнє країни	128
Вільбіцька Іванна	Нав'язана війна	129
Лахтюк Назар	Музика у боротьбі за мир	130
Нижня Оксана	Повертайся живим!	133
Пристапа Вероніка	Я голосую за мир!	134
Beata Nabryka	Apel o pokój	135
Natalia Kuberska	Jestem za pokojem!	136
Wiktoria Szweda	Z czym kojarzy mi się wojna?	137
	9 клас	
Дем'янчук Степан	Я голосую за мир	138
Уксусов Іван	Я голосую за мир	139
Фурманюк Іванна	Ода матері	140
Kamila Mackiewicz	Jestem za pokojem!	141
Mateusz Matras	Jestem za pokojem!	142
Natalia Urban	Jestem za pokojem!	143
Wiktoria Szram	Jestem za pokojem!	143
	10 клас	
Кравчук Ольга	Лист для воїна АТО	144
Ледяєва Анастасія	Мир дитячими очима	145
Стахнюк Людмила	Нав'язана війна	146
Karolina Stolarska	Jestem za pokojem!	
	11 клас	
Мельник Дарина	Я голосую за мир	148
	Яке воно, Щастя?	149
	Рятівна соломинка	150
	Справжні побратими	151

*Редакційно-видавничий центр
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука,
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4
Наклад: 250 примірників.
Підписано до друку 23.03.2017 р.
Друк офсетний.*

